

Specifikke kommentarer til lovforslaget

Lovforslaget

§2a: Det er nødvendigt, at der fastlægges helt præcise rammer for kommuneplanlægningen fra statens side.

§10a, stk. 3, nr. 2: Det er helt afgørende, at landbrugserhvervets betydning nævnes direkte, som en del af indholdet i den regionale udviklingsplan.

§10a, stk. 6: Det er helt afgørende, at de regionale udviklingsplaner er overordnede planer, som på ingen måde er styrende for regulering af den enkelte. Udviklingsplanerne skal ses i forlængelse af de regionale landbrugsstrategier, som landbrugserhvervet allerede er involveret i. Udviklingsplanerne må ikke blive nytteløst arbejde. Derfor skal regionerne udstyres med de nødvendige værktøjer (hjemmel, penge, adm. af støtteordninger osv.), der giver mulighed for at realisere planerne.

§11: For at sikre, at de regionale udviklingsplaner ikke bliver styrende for reguleringen, er det helt afgørende at fremhæve, at kommunerne er forpligtet på, at den kommunale planlægning "ikke strider imod" den regionale udviklingsplan, men at kommunerne på ingen måde er forpligtet på, at "virke for" den regionale udviklingsplan. Den regionale udviklingsplan er således ikke direkte bindende for kommunernes forvaltning i konkrete sager. Til gengæld er kommunen helt bundet af vandplan og Natura 2000-plan.

§11a: Ved arealudlæg inddrages hensynet til landbrugserhvervet og dets udviklingsmuligheder.

§11b, stk. 2: Paragrafstykket skal slettes. Se ovenstående bemærkninger om udpegning af arealer til lokalisering af landbrugets driftsbygninger.

§11g - 11i: Bestemmelserne om VVM for enkeltanlæg skal samles med godkendelsesbestemmelserne i Miljøbeskyttelsesloven på sigt. Idet der i §11i er givet miljøministeren beføjelse til at fastlægge, at afgørelser vedr. VVM-behandling af husdyrbrug ikke må offentliggøres uden ministerens samtykke, kan denne bestemmelse også omfatte, at ministeren udarbejder bindende indstillinger til kommunerne for så vidt angår arealdelen. Alternativt skal der indføres bestemmelser om, at kommunen som en del af sagsbehandlingen sender konkrete sager til staten til behandling, hvorefter staten udarbejder bindende indstillinger overfor kommunerne, for så vidt angår regulering af arealanvendelsen. Kommunerne træffer herefter den endelige afgørelse udfra en samlet helhedsbetragtning af projektet. Dette vil være nødvendigt, uanset om VVM-bestemmelserne fortsat vil være indeholdt i Planloven, eller om de fremover i stedet skal være indeholdt i Miljøbeskyttelsesloven.

§22a, stk.1: Relevante organisationer skal høres, herunder landbrugets organisationer.

§22a, stk. 2: Det er unødigt at pålægge kommunerne at fremsende bidrag/indsigelser til regionsrådene med henblik på en koordinering, idet det virker forsinkende og kan forhindre, at den enkelte kommunes holdning fremgår klart til staten, når høringssvarene skal bearbejdes. To myndighedsniveauer i denne proces er tilstrækkelig.

§25: Det er helt afgørende, at landbrugserhvervet og de primære landbrugsorganisationer er direkte repræsenteret i de regionale vækstfora. Landbruget har stor betydning for landdistrikternes udvikling og er et betydeligt erhverv i regionerne. Landbruget skal derfor være direkte repræsenteret.

§29a og b: Regionsrådets vetoret over for kommuneplaner skal fjernes, ligesom regionsrådet ikke skal afgøre strids spørgsmål mellem kommunerne. Det skal i stedet sikres af staten, at der ikke planlægges i strid med øvrige gældende planlægning eller med den overordnede planlægning. Det er i den forbindelse afgørende at lægge vægt på, at kommunerne ikke er forpligtet på at "virke for" den overordnede planlægning i regionerne.

§33a, stk. 2, nr. 4: Beslutninger vedr. landbrugsmæssige forhold skal også nævnes direkte.

Almindelige bemærkninger til lovforslaget

Afsnit 2.6., Udviklingsplanens indhold

Det er helt uacceptabelt, at det ikke er nævnt, at landbrugserhvervets udvikling indenfor regionen skal indgå i udviklingsplanen. Landbrugserhvervet er et betydeligt erhverv, såvel økonomisk, beskæftigelsesmæssigt, kulturelt som miljø- og naturmæssigt m.m., og skal derfor indgå i udviklingsplanen. Dertil kommer, at forløberer for strategiske udviklingsplaner netop har været dialogprojektet om regionale landbrugsstrategier, som Miljøministeriet har iværksat.

Det kommunale råderum

Det er positivt med ambitionen om, at kommuneplanen i fremtiden bliver det samlede dokument til regulering af arealanvendelsen. Det er dog tvivlsomt, om dette også vil være tilfældet i praksis. Der er reelt tale om 2 planlægningshierarkier, hvor planlægning efter Lov om miljømål m.v. er bindende for den kommunale planlægning efter Planloven, men ikke nødvendigvis fremgår direkte af denne. Der kan derfor opstå et uigennemskueligt plangrundlag, der reelt forekommer i flere forskellige planlægningsdokumenter.

Afsnit 4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det er ikke korrekt at antage, at ændringen af Planloven ikke vil få økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Alene det faktum, at samtlige landbrugssager, der behandles efter VVM-reglerne i kommunerne efterfølgende skal godkendes af staten vil betyde forlængede sagsbehandlingstider og et vist omfang af dobbelt sagsbehandling og dermed et større oplysningskrav til ansøger. Disse forhold har såvel en væsentlig økonomisk og en væsentlig administrativ betydning for erhvervet.

For at nedbringe de erhvervsmæssige økonomiske og administrative konsekvenser, er det afgørende, at der udarbejdes bindende retningslinier til kommunerne, hvorved det ikke vil være nødvendigt at gennemføre en statslig godkendelsesordning. Alternativt vil det være nødvendigt, at staten varetager sagsbehandlingen, for så vidt angår arealanvendelsen, for VVM-sager for husdyrbrug.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til §1

Til nr. 3, stk. 2:

I det omfang Landsplanredegørelsen udarbejdes som en statslig vejledning til den kommunale planlægning og den regionale planlægning, er det afgørende, at centrale organisationer, herunder Dansk Landbrug, inddrages i udarbejdelsen af redegørelsen.

Til §10a, stk. 2: Her er bindingerne for planlægningen beskrevet. Det fremgår, at der er tale om flere forskellige bestemmelser for planlægningen, og det er derfor meget vigtigt at skabe det nødvendige overblik for det konkrete grundlag for arealreguleringen – gerne i kommuneplanen.

Til §10a, stk. 3, Udviklingsplanens emnekatalog: Landbrugserhvervet udvikling skal nævnes som en del af emnekataloget, ligesom det skal indgå i den nærmere beskrivelse under afsnittet om *Erhverv inkl. turisme*.

Til nr. 10, Varetagelsen af de jordbrugsmæssige interesser: Beskrivelsen af, at opgaven med udarbejdelse af jordbrugsanalyser i medfør af Fødevareministeriets lovgivning henlægges til kommunalbestyrelsen er ikke korrekt. Det fremgår netop af lovforslag fremsat af Fødevareministeriet, at udarbejdelsen af jordbrugsanalyser fremover vil blive et statsligt anliggende.

Til §11g: Det er særdeles væsentligt, at ordet "større" enkeltanlæg bibeholdes, da det direkte indgår som en del af kriteriet for eventuelt VVM-pligt, at der er tale om anlæg af visse proportioner.

Det er særdeles afgørende, at der udarbejdes en gennemarbejdet og præcis bindende vejledning til kommunerne, så staten sikrer, at kommunerne har den fornødne kompetence til at foretage VVM-sagsbehandlingen. Vejledningen skal foreligge, inden kommunerne overtager opgaven fra 2007.

Til §11i, stk.2: Som ovenfor nævnt er det afgørende, at staten udarbejder en fyldestgørende og præcis vejledning til kommunerne. Dermed kan det undgås, at staten underkender kommunernes afgørelser i større omfang, ligesom kommunernes sagsbehandlingstid opnår den fornødne kvalitet og effektivitet.

Til §22a, stk.1: Erhvervsorganisationer skal inddrages tidligt i processen ved udarbejdelsen af Landsplandirektiver.

Til §29a: Det er ikke acceptabelt, at regionsrådene skal kunne gøre indsigelse overfor kommuneplanlægningen, da en sådan indsigelse kan få direkte betydning for reguleringen. Regionsrådene skal udelukkende forholde sig til ønsker til regionens udvikling. Det må være staten, der påser, om kommunerne planlægger indenfor rammerne.

Til nr. 47 og 48: Det fremgår, at regionsrådets afgørelser kan påklages, for så vidt angår de retlige spørgsmål. Det ønskes anført, hvilke afgørelser der er tale om konkret.

Til §3:

Til stk.1: Det er særdeles afgørende, at Miljøministeriet i forbindelse med amternes aktuelle behandling af forslag til Regionplan 2005 sikrer, at bestemmelser og retningslinier i disse egner sig som rammer for den kommende kommuneplanlægning i overgangsperioden, og herigennem sikrer et ensartet og korrekt grundlag for kommunernes planlægning.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33 39 42 94, mol@landbrug.dk eller erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33 39 46 60, lbj@dansklandbrug.dk

4. Hørings svar til forslag til lov om ændring af lov om miljømål mv.

Lov om miljømål bliver en af de væsentligste hjørnesten i den fremtidige natur- og miljøforvaltning, og der er en række gode elementer i det fremsendte forslag. Der er dog efter vores opfattelse også en række elementer, som der skal rettes op på for at sikre den mest fremtidssikrede og mest helhedsorienterede regulering.

Det gælder specielt justering af forslaget på nedenstående tre punkter.

1) Antallet af myndighedsniveauer

Det bør efter Dansk Landbrug og Landbrugsraadets opfattelse kun være staten og kommunerne, som er involverede i planlægningen og administrationen i forbindelse med elementerne i lov om miljømål. Regionsrådene har i nærværende udkast til lovændringer en rolle som mægler mellem uenige kommuner, en rolle som efter vores opfattelse er helt overflødig. Se endvidere bemærkningerne til § 31 d, stk. 3 og 4 mv. for en uddybende begrundelse. Med regionsrådenes opgave med mægling og høring vil der skulle samles kompetence på tre niveauer, hvilket absolut ikke er optimalt.

2) Klarere snitflader for indholdet i de statslige indsatsplaner og kommunernes handleplaner

Staten skal lave vand- og Natura 2000-planer, herunder indsatsprogram, som skal give retningslinjer for kommunernes efterfølgende planlægning og gennemførelse af planerne.

I henhold til den gældende lovs § 25, som der ikke lægges op til at ændre i, fremgår bl.a., at "*Indsatsprogrammet skal som minimum indeholde de foranstaltninger, der skal gennemføres i vanddistriktet, samt retningslinjer for de tilladelser og andre afgørelser med betydning for beskyttelsen af vand, der kan meddeles, med henblik på at beskytte forbedre og restaurere alle vandforekomster mv.*"

Det fremgår endvidere af § 25, at det i vandplanen/indsatsprogrammet skal skitseres, hvilke konkrete foranstaltninger/virkemidler, der er nødvendige for at nå miljømålene i den pågældende kommune, og der skal være lavet en økonomisk analyse, som vurderer hvilke foranstaltninger, der er mest omkostningseffektive.

Ifølge forslaget § 31a skal handleplanen redegøre for, hvorledes vandplanen og dets indsatsprogram vil blive realiseret inden for kommunens geografiske område.

Dansk Landbrug og Landbrugsrådet mener, at det er utroligt vigtigt, at der er en helt klar snitflade i opgavefordelingen mellem staten og kommunerne. Der skal være en præcis beskrivelse af indholdet i hhv. statens vandplaner/Natura 2000-planer og kommunernes handleplaner.

Organisationerne finder, at kommunens opgave skal være at gennemføre indsatsprogrammet ved konkrete aftaler og tiltag. Kommunen kan på baggrund af lokale hensyn og ønsker vælge at tage andre virkemidler, end de der er beskrevet i vandplanen, i brug. Da andre virkemidler ikke vil være de mest omkostningseffektive, må det antages, at kommunerne som hovedregel vælger de af staten foreslåede tiltag.

3) Inddragelse og medejerskab

I bemærkningerne til lovforslaget står der, jf. strukturaftalens kap. 13, at der gennemføres en *"arbejdsdeling, der skaber større lokalt engagement og ansvar omkring opgaveløsningen"*.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget indføres en idefase, hvor bl.a. borgere og organisationer kan komme med indspil til den statslige planlægning. Organisationerne bifalder dette tiltag, som et led i en større inddragelse, men mener, at der skal laves en mere bindende og formel inddragelse, fx ved nedsættelse af relevante arbejdsgrupper. Ønsket om inddragelse gælder både vand- og naturdelen, og inddragelsen bør ske i forhold til både de overordnede statslige opgaver og de kommunale handlingsplaner.

Behovet for inddragelse kan imidlertid være ret forskelligt. Er der tale om mindre Natura 2000 områder med en enkelt eller få lodsejere, vil der ikke være basis for inddragelse af mange forskellige interesser ud over lodsejere og myndigheder. For vandplanerne og større Natura 2000 områder vil det være vigtigt med en betydelig inddragelse af interessenter.

I det forslag, der er til § 12 i lov om vandforsyning, som omhandler indsatsplaner, lægges der op til, at der skal oprettes *"et koordinationsforum bestående af repræsentanter for vandforsyningerne i kommunen, andre berørte myndigheder, jordbruget, industrien og eventuelle andre relevante partnere i kommunen"*.

Vi skal sikre en ensartet struktur også i forhold til borgerinddragelse. Derfor bør nedsættes et tilsvarende forum (jf. § 12 i vandforsyningsloven), som skal bidrage til arbejdet med vandplanerne og Natura 2000 planerne i lov om miljømål. Oprettelsen af sådanne fora skal beskrives i loven.

Inddragelse af de relevante aktører i analyse- og planlægningsopgaver af denne karakter er helt afgørende. Inddragelse af aktørerne gennem åbenhed og dialog sikrer indsigt, forståelse og medejerskab, som alt andet lige vil fremme gennemførelsen af de tiltag, der skal sikre målopfyldelsen. Dansk Landbrug og Landbrugsraadet er overbevist om, at tidlig og aktiv inddragelse af relevante interessenter tids- og arbejdsmæssig vil være en rigtig god investering.

I det lovforslag er en sådan inddragelse ikke beskrevet og derfor heller ikke sikret. Det skal bemærkes, at ifølge organisationernes oplysninger, lægges der i fx Schleswig Holsten, Sverige og England op til betydelig inddragelse af lodsejere og andre interessenter.

Specifikke bemærkninger (der henvises til de nye paragrafnumre)

§ 27 a, stk. 3, § 29, stk. 4, § 43, stk. 3, § 45, stk. 3 m.fl.

Det fremgår af forslaget, at bl.a. udkast til vandplan og forslag til Natura 2000 plan samt lignende materiale ved offentliggørelse skal sendes til statslige, regionale og kommunale myndigheder, hvis interesser berøres. Organisationerne finder det uhensigtsmæssigt, at regionerne skal høres, men mener derimod, at det er vigtigt, at bl.a. landbruget høres direkte. Vi ønsker, at det fastsættes i loven, at materialet også sendes direkte til relevante organisationer, herunder landbrugsorganisationerne, som typisk vil have væsentlige interesser i udfærdigelsen af fx vandplanerne.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger, vil den bedste inddragelse sikres ved oprettelse af "koordinationsfora" fx som beskrevet i § 12 i forslag til vandforsyningsloven.

§ 28, stk. 2 og § 38

Det er meget vigtigt for organisationerne at fremhæve, at det er vigtigt med inddragelse før der foreligger forslag, som er endeligt godkendte af myndighederne. Konkret skal det anføres ved en ændring af § 28, stk. 2, at forslag til vandplaner også skal sendes til eksterne interessenter, herunder landbrugsorganisationer. Tilsvarende bør en sådan inddragelse i forhold til Natura-2000 planer indføres ved at ændre § 38.

§ 31 a-e

Retningslinjerne for handleplaner i forslaget § 31 a-e omhandler stort set kun proceduremæssige forhold. Der er behov for en langt mere præcis beskrivelse af, hvad den kommunale handlingsplan skal indeholde.

Dansk Landbrug og Landbrugsraadet foreslår derfor, at § 31 a, stk. 1. affattes således:

Kommunalbestyrelsen udarbejder en handleplan efter procedurerne i § 31b-31e.

Den kommunale handleplan skal for de i vandplanens indsatsprogram beskrevne foranstaltninger indeholde:

- 1) En beskrivelse af kommunalbestyrelsens prioritering af arbejdet med at udføre vandplanernes foranstaltninger for at nå de pågældende målsætninger.*
- 2) Angivelse af forventet effekt af foranstaltninger, som afviger fra de i vandplanerne foreslåede foranstaltninger med henblik på at sikre, at de pågældende målsætninger nås.*
- 3) Begrundelse for at kommunalbestyrelsen vælger andre foranstaltninger/virkemidler end foreslået i de statslige vandplaner.*

Se endvidere de indledende bemærkninger om "Klarere snitflader for indholdet i de statslige indsatsplaner og kommunernes handleplaner"

§ 31 b, stk. 3

Det bør, jf. ovenstående bemærkninger om inddragelse, fremgå, at miljøministeren fastsætter regler for, hvordan forslaget til bl.a. handleplan skal sendes til andre, som bliver berørt heraf, herunder berørte lodsejere og organisationer.

§ 31 d, stk. 3 og 4, samt en række andre steder

Det fremgår af forslaget, at regionsrådet skal have en mæglerrolle, hvis der er uenighed blandt berørte kommunalbestyrelser, samt at det er regionsrådet, der forelægger sagen for miljøministeren, hvis der ikke kan opnås enighed.

Organisationerne mener ikke, at regionsrådene skal indtage en sådan mægler- og formidlerrolle. Regionsrådet har ingen beføjelser overfor kommunerne. Det bør være staten, som fra starten går ind og mægler i sådanne tilfælde. Det er staten, der har beføjelserne til at afgøre sagen, og det er simpelthen ikke rationelt at indskyde regionsrådene. Sagsbehandlingen i regionsrådene vil være en ekstra administrativ byrde, hvis nytte ikke afspejler indsatsen.

Vi har netop med kommunalreformen udsigt til at få en meget enkelt myndighedsstruktur. Hvis der skal være et enkelt og rationelt system, er det vigtigt, at regionsrådenes mægler rolle ophæves.

§ 35

Det er vigtigt, at der med forslaget til ændringer ikke foretages substantielle ændringer i gebyropkrævningen for opgaver vedr. kortlægning af områder med særlige drikkevandsinteresser mv.

Det bør i bemærkningerne til loven fremgå, at myndighederne skal kunne dokumentere, at der er sammenhæng mellem det opkrævede gebyr og de faktiske omkostninger ved de beskrevne kortlægningsopgaver.

§ 42

Der foreslås følgende affattelse af § 42:

Indsatsprogrammet, der udarbejdes på grundlag af basisanalysen, foreliggende overvågningsdata og forslag m.v. fra idefasen, indeholder retningslinjer for og konkrete forslag til kommunalbestyrelsens handleplaner. (jf. bemærkningerne til nr. 32, hvor det fremgår, at retningslinjerne skal være relativt konkrete).

§ 46 a.

Der foreslås følgende affattelse af § 46 a:

Den kommunale handleplan skal for nærmere afgrænsede lokaliteter, internationale naturbeskyttelsesområder eller naturtyper og arter gennemføre indsatsprogrammet og indeholde:

- 1) Prioritering af indsatsprogrammets forslag og af kommunalbestyrelsens forventede forvaltningsindsats i planperioden.*
- 2) Angivelse af forventet effekt af foranstaltninger, som afviger fra de i indsatsprogrammet foreslåede foranstaltninger med henblik på at sikre at de pågældende målsætninger nås.*
- 3) Begrundelse for at kommunalbestyrelsen vælger andre foranstaltninger/virkemidler end foreslået i de statslige indsatsprogrammer.*

Bilag 2

I sammenhæng med ovenstående præcisering af indholdet i kommunernes handleplaner, skal lovens bilag 2 præciseres, så det er mere tydeligt, hvad vandplanerne skal indeholde. Organisationerne foreslår følgende ændring af punkt 7.1:

7.1. en redegørelse for sammensætning af de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (2000/60 EF) og kvalitetskrav for skaldyrsfarvande (79/923/EØF) for beskyttelse af overfladevand og grundvand.

Det er efter vores opfattelse forkert at benytte den formulering, der er i forslaget om "Fællesskabets lovgivning om beskyttelse af vand", idet dette også omfatter fx nitratdirektivet og grundvandsdirektivet. Miljømålsloven er ikke en del af gennemførelsen af disse direktiver. Kun de to ovenstående direktiver er relevante, for så vidt angår vandplanerne.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Flemming L. Sørensen, tlf. 33 39 49 21, fls@dansklandbrug.dk

5. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om vandforsyning

Specifikke bemærkninger (der henvises til de nye paragrafnumre)

§ 13 b

Dansk Landbrug og Landbrugsraadets indledende bemærkninger til lov om miljømål under overskriften "1. Antallet af myndighedsniveauer" samt bemærkninger til § 31 d, stk. 3 og 4 mv. i miljømålsloven vedr. regionsrådenes rolle som mægler mellem uenige kommunalbestyrelser i spørgsmål om indsatsplanlægningen, gælder tilsvarende for vandforsyningsloven. Det er vores klare holdning, at regionsrådene ikke skal have en mæglerrolle.

§ 52 c, stk. 1 og 4

Det fremgår, at kommunalbestyrelsen kan fastsætte gebyrer til dækning af udgifter til bl.a. udarbejdelse af indsatsplaner.

Med de forestående strukturændringer kan en virksomhed, som indvinder vand fra flere kommuner komme til at skulle betale en øget indvindingsafgift, idet loftet på 25.000 m³ flyttes fra amtsniveau til kommunalt niveau.

Organisationerne påpeger, at arealenheden for opgørelsen af de 25.000 m³ bør sættes i relation til den nye geografiske afdeling af vanddistrikter i miljømålsloven. Der bør også tages hensyn til den anke, at ministeriets forslag fremlægges med de fremtidige kommuner som grundlag, uden at der er foretaget en re-beregning af opgørelsesgrænsen på 25.000 m³ set i forhold til kommunens areal sat i forhold til amtets areal. Med den nye fordeling af kommuner bliver der meget store forskelle i deres arealmæssige udbredelser.

En væsentlig anke er også, at den fremlagte ændring af betalingssystemet synes at være i konflikt med regeringens skattestop, idet de enkelte erhvervsvirksomheder vil opleve en afgiftsstigning alene begrundet i en omlægning af administrative grænser.

Da vanddistrikterne ikke udgør forvaltningsenheder, vil de ikke kunne optræde som indkrævere af gebyrer for vandindvindingstilladelser, og det vil næppe være praktisk at staten står for opgaven. Derfor anbefaler organisationerne at problemet løses ved, at kommunen opretholdes som opgørelsesenhed, men der indføres en regel om, at den enkelte virksomhed, f.eks. identificeret ved SE-nummer, højst skal betale i en kommune for sine vandindvindingstilladelser over 25.000 m³, selv om den indvinder i flere kommuner.

Organisationerne foreslår alternativt, at reglen udformes således, at det anførte max. på 25.000 kubikmeter gælder pr. virksomhed/bedrift, uanset om den er beliggende i flere kommuner. De omfattede kommuner kan så dele afgiften forholdsmæssigt.

Landbrugsrådet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsrådet, Morten Løber, tlf. 33 39 42 94, mol@landbrug.dk eller erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Flemming L. Sørensen, tlf. 33 39 49 21, fls@dansklandbrug.dk.

6. Høringssvar til forslag til ændring af lov om råstoffer

Organisationerne er af den opfattelse, at regionsrådene ikke skal forestå planlægningen for råstoffer. Denne planlægning bør inddrages i den statslige planlægning, eventuelt som et landsplandirektiv, hvorefter selve planlægningen forestås af kommunerne.

Dette synspunkt skal ses i forlængelse af, at det som det fremgår af bemærkningerne til Planloven, er organisationernes opfattelse, at planlægning, der er regulerende for arealanvendelsen skal foretages af staten overordnet, og eventuelt konkret udøves af kommunerne og fremgå af kommuneplanen.

Den efterfølgende sagsbehandling af råstofindvindinger skal behandles af kommunen efter vejledning fra staten, som det også fremgår af lovforslaget. Relevante organisationer, herunder landbrugsorganisationer, skal inddrages ved udarbejdelse af vejledningsmateriale.

Det er væsentligt, at det af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at der ved kommunernes behandling af ansøgninger til råstofindvinding tages hensyn til landbrugsinteressen såvel før som efter indvindingen. Der skal således ikke gives tilladelse til råstofindvinding, hvor landbrugsinteressen prioriteres højere. Det er således tilfredsstillende, at det i bemærkningerne er anført, at hvor der gives tilladelse til indvinding af råstoffer uden for de såkaldte grave-områder, skal jordbrugsinteressen vægtes højt.

I bemærkningerne til §1, nr. 3 skal det fremgå, at ministeren skal fastsætte bindende regler for kortlægning og planlægning for råstofindvinding.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Ole Bjørn Johansen, tlf. 33 39 49 18, obj@dansklandbrug.dk.

7. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord

Dansk Landbrug og Landbrugsraadet har modtaget ovennævnte lovforslag i høring med anmodning om bemærkninger. Organisationerne har til forslaget følgende bemærkninger:

Med lovforslaget lægges der op til, at stort set alle de opgaver, som tidligere har været varetaget af amterne, overføres til regionerne. Denne løsningsmodel finder vi uhensigtsmæssig i forhold til, at regionerne ikke generelt skal varetage miljøopgaver. Vi finder derfor, at de fremtidige opgaver inden for jordforurening bør deles mellem staten og kommunerne, således at sagsbehandlingen foretages af kommunerne efter fyldestgørende vejledning fra staten.

Af § 12 fremgår det, at regionsrådet skal give kommunerne skriftlig underretning om en endelig kortlægning af et areal, samtidig med at ejeren underrettes. Der bør i den forbindelse fastsættes en frist på eksempelvis 4 uger for regionsrådet til at svare, så man derved sikrer en hurtig afklaring. Såfremt kommune og ejer ikke har modtaget svar fra regionsrådet inden for denne frist, skal det pågældende areal ikke kortlægges.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Anne Marie Zink, tlf. 33 39 46 54, amz@dansklandbrug.dk

8. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse Natura 2000

For så vidt angår reglerne vedr. planlægning og administration af Natura 2000 områder, skal organisationerne henvise til bemærkninger givet i høringssvar vedr. Lov om ændring af lov om miljømål for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder.

Fredningsinstrumentet

§ 1, nr. 15 og 16

Der foreslås oprettet 2-3 fredningsnævn pr region. Organisationerne bifalder denne løsning, hvis der er tale om et reelt udtryk for det behov for sagsbehandlingskapacitet, der vil være, hvis forudsætningen om en sagsbehandlingstid på 2 år i fredningssager skal opretholdes.

Er der tale om et større eller mindre behov, skal organisationerne foreslå, at antallet af fredningsnævn justeres herefter.

Mht. til sekretariatsbetjening af fredningsnævnene fremgår det ikke tydeligt af lovforslaget, hvorvidt det skal ligge i stat eller kommuner. Hvis sekretariatsbetjeningen skal ligge i staten, der efter lovforslaget skal finansiere sekretariatene, skal organisationerne stille spørgsmål ved det hensigtsmæssige i, at kommunalbestyrelsen jf. nr. 15 har mulighed for, at nedlægge forbud mod anvendelse af en ejendom, hvis det strider mod en påtænkt fredning. Opretholdes denne mulighed bør et sådan forbud kun kunne nedlægges efter nøje samråd med fredningsnævnet / sekretariatet.

Tilskud til realisering af udviklingsplaner

§ 1, nr. 21:

I forbindelse med regionsrådenes mulighed for at give tilskud til at fremme realiseringen af udviklingsplanerne skal organisationerne henstille til, at der gives lige mulighed for tilskud til projekter, der ligger inden for hele lovens formål. Organisationerne kan således ikke bakke op om, at der jf. bemærkningerne til loven overvejende skal gives tilskud til turisme og friluftsliv, men finder, at naturtiltag i lige så høj grad bør kunne tilgodeses.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Karen Post, tlf. 33 39 46 56, kpo@dansklandbrug.dk

9. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om vandløb

I bemærkningerne til lovforslaget står der, jf. strukturaftalens kap. 13, at der gennemføres en "arbejdsdeling, der skaber større lokalt engagement og ansvar omkring opgaveløsningen".

Dansk Landbrug foreslår i forhold til lov om miljømål, at der skal laves en bindende og formel inddragelse, fx ved nedsættelse af relevante arbejdsgrupper. Ønsket om inddragelse gælder både vand- og naturdelen i miljømålsloven. Inddragelsen bør endvidere ske i forhold til både de overordnede statslige opgaver og de kommunale handlingsplaner.

Vi skal sikre en ensartet struktur også i forhold til borgerinddragelse. Tilsvarende miljømålsloven bør der derfor også på vandløbsområdet i arbejdet med vandløbsregulativer mv. etableres et koordinationsforum, som det bl.a. er foreslået i § 12 i lov om vandforsyning.

Inddragelse af de relevante aktører, herunder jordbruget, i arbejdet med vandløbsregulativer mv. er helt afgørende. Inddragelse af aktørerne gennem åbenhed og dialog sikrer indsigt, forståelse og medejerskab, som fremmer gennemførelsen af de tiltag, der er nødvendige for at leve op til vandløbslovens målsætninger. Dansk Landbrug er overbevist om, at tidlig og aktiv inddragelse af relevante interessenter tids- og arbejdsmæssig vil være en rigtig god investering.

Dansk Landbrug ønsker således konkret, at det i loven fastsættes, at de kommunale myndigheder nedsætter et vandløbsudvalg/kontaktforum med relevante interessenter, som kan give indspil til og drøfte ændringer af vandløbsregulativerne og andre relevante vandløbsspørgsmål.

§ 80, stk. 1, pkt. 2.

I forslagens § 80, stk. 1, pkt. 2 indsættes formuleringen "*Afgørelser efter § 54 a kan dog ikke påklages*".

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug mener, at denne formulering er problematisk i forhold til borgernes retssikkerhed. Spørgsmålet om lovliggørelse af ulovlige forhold er både juridisk og praktisk vanskeligt at afgrænse.

Klageafskæringen er i bemærkningerne begrundet med en henvisning til en ombudsmandsudtalelse, der skulle opfordre til klarere regler.

Begrænsning i klageadgang bør efter Dansk Landbrugs opfattelse ikke være et element i et forsøg på at lave klarere regler. Vi har et ønske om at kunne få prøvet, om der i konkrete sager er tale om et ulovligt forhold ved en klageinstans. Med den foreslåede ændring vil kommunen vurdere, om der er tale om et ulovligt forhold. Hvis kommunen mener, at det er tilfældet, vil kommunen udstede et påbud eller et forbud. Der bliver således normalt ikke tale om en forudgående afgørelse om, hvorvidt forholdet er ulovligt.

Vi foreslår, at klagemuligheden ikke afskæres, men at det anføres i bemærkningerne, at klageinstansen i disse sager om lovliggørelse kan begrænse behandlingen af en klage til alene at se på, om det pågældende forhold er ulovligt, hvis dette bestrides af klager.

Vi har eksempler fra miljøbeskyttelsesloven, hvor der ikke har kunnet klages over et påbud om ophør med produktion af svin, fordi påbudet var formuleret som et lovliggørelsespåbud. I sagen var

der efter vores opfattelse ikke tale om et ulovligt forhold, da der var tale om genoptagelse af en tidligere lovlig produktion efter mindre end 2 år og 4 måneder. Det forekommer urimeligt, at spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om et ulovligt forhold, ikke kan påklages.

Dansk landbrug skal på baggrund af ovenstående kraftigt opfordre til ikke at fjerne den omtalte klageadgang.

Dansk Landbrug og Landbrugsraadet står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Flemming L. Sørensen, tlf. 33 39 49 21, fls@dansklandbrug.dk

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

7. januar 2005
J.nr. -

Vedr. forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi

Med henvisning til Miljøministeriets skrivelse af 1. december 2004 (j. nr. D 001-0006) skal Landbrugsrådet og Dansk Landbrug herved meddele, at man kan støtte forslaget om, at staten overtager amternes tilsyn med produktion af genetisk modificerede planter, dyr og mikroorganismer og amternes tilsyn med, at vilkårene i godkendelser til forsøgsudsætning af genetisk modificerede organismer overholdes.

Med venlig hilsen

Ole Kjeldsen Rasmussen

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

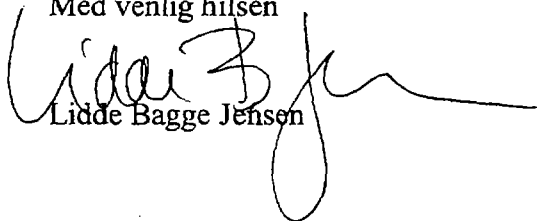
Modtaget i departementet

7. JAN. 2005

7. januar 2005

Vedlagt fremsendes til orientering kopi af høringssvar vedr. kommunalreformen, som er fremsendt til Indenrigs- og sundhedsministeriet.

Med venlig hilsen

Lide Bagge Jensen

Dansk Landbrug
Vesterbrogade 4A
1620 København V
Telefon 33 39 46 00
Telefax 33 39 46 06

Landbrugsraadet
Axeltorv 3
1609 København V
Telefon 33 39 40 00
Telefax 33 39 41 41

Dato 7. januar 2005

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotholmsgade 10-12
1216 København K

Høringssvar vedr. udmøntning af Kommunalreformen

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug skal i det efterfølgende komme med bemærkninger til lovforslag udsendt fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet med henblik på udmøntning af kommunalreformen.

Indledningsvis skal Dansk Landbrug beklage, at organisationen ikke har modtaget og heller ikke er nævnt blandt de organisationer, som har modtaget ovennævnte forslag til lovændringer i høring med anmodning om bemærkninger. Det kan skyldes manglende kendskab til landbrugets organisationer i Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Dansk Landbrug lægger dog vægt på at blive nævnt direkte under hørte myndigheder og organisationer i det endelige lovforslag.

Høringssvar til forslag til lov om regional statsforvaltning

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug kan overordnet tilslutte sig oprettelsen af regionale statsforvaltninger i forbindelse med gennemførelse af kommunalreformen.

Vedr. lovændringer under Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (§ 32 i lovudkastet) lægger vi vægt på at der i statsforvaltningen – mindst en gang i hver valgperiode - udarbejdes en analyse af jordbrugserhvervene, således at de jordbrugsmæssige interesser indgår i de regionale udviklingsplaner. Vi lægger især vægt på, at der er den fornødne kompetence til stede i de regionale statsforvaltninger, som blandt andet også varetager sekretariatsfunktionen for jordbrugskommissionerne.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug kan tilslutte sig, at der kan oprettes en eller flere jordbrugskommissioner i de enkelte regionale statsforvaltninger. Dette for at tage hensyn til arbejdsbelastning og lokalkendskab i jordbrugskommissionerne.

En konkret stillingtagen til, om der skal oprettes flere jordbrugskommissioner under den enkelte regionale statsforvaltning, bør først ske, når der er indhøstet erfaringer med administration af den nye landbrugslov fra 2004. Dette bør præciseres i lovforslagets bemærkninger, ligesom det bør præciseres i bemærkningerne, at spørgsmålet vil blive drøftet med landbruget. Vi lægger i den forbindelse afgørende vægt på at få indflydelse på den geografiske opdeling af jordbrugskommissionerne.

Hvis der etableres flere jordbrugskommissioner under den enkelte regionale statsforvaltning må det være en klar forudsætning, at der sker betjening af disse kommissioner fra et samlet sekretariat. Det må også være en klar forudsætning, at der kun er en formand for jordbrugskommissionerne under den enkelte regionale statsforvaltning. Dette bør ligeledes fremgå af bemærkningerne til lovforslaget.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til konsulent i Dansk Landbrug, Lars Eghøj, tlf. 33394673 eller leg@dansklandbrug.dk

Høringsvar til forslag om lov om forpligtende kommunale samarbejder

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug bakker helt op om kommunalreformens model, hvor der på miljøområdet arbejdes med en model med kun to niveauer i den offentlige forvaltning som udgangspunkt.

Med lovforslaget gives der indenrigsministeren hjemmel til at pålægge kommuner forpligtende samarbejde, hvor disse ikke omfattes af kommunesammenlægninger og ikke derved opnår en tilstrækkelig størrelse. Ved de forpligtende samarbejder er det meningen, at personale overføres mellem de kommunale forvaltninger, så faglig ekspertise samles, og det bliver tydeligt, hvor opgaverne udføres. De forpligtende samarbejder skal gælde en omfattende række emner på miljø- og naturområdet.

Helt overordnet finder Landbrugsraadet og Dansk Landbrug, at kommunerne efter kommunesammenlægninger skal have tilstrækkelig tyngde til at sikre effektivisering, faglig bredde og dermed sikre en hurtig sagsbehandling for virksomheder, landbrug og andre borgere. Det er imidlertid organisationernes holdning, at kommunale samarbejder i form af § 60-fællesskaber er uønskede.

Organisationerne konstaterer, at der i lovforslaget er givet en "kattelem", idet kommuner, der ikke indgår i kommunesammenlægning og derved ikke opnår en tilstrækkelig størrelse, og som skal indgå i forpligtende kommunale samarbejder, stadig kan indgå i § 60-fællesskaber, hvis disse er etableret i forvejen. Anvendelsen af § 60-fællesskaber er allerede stærkt udbredt i den kommunale administration på miljøområdet i form af miljøcentre. Vi finder det vigtigt, at denne "kattelem" bliver lukket.

Det er væsentligt, at der ikke med et forpligtende samarbejde opstår en situation, hvor den uddelegerende kommune ikke har demokratisk indflydelse på opgavevaretagelsen indenfor egen kommune. Samtidig er det afgørende, at der ikke opstår forvaltningsområder i kommunerne, der både er omfattet af et kommunalt fællesskab (§ 60-fællesskaber) og et forpligtende kommunalt samarbejde, idet overblikket over et forvaltningsområde dermed vil blive vanskeligt at sikre. Denne situation vil kunne opstå for kommuner der benytter sig af lovens § 14 om undtagelse fra et forpligtende kommunalt samarbejde, hvor kommunen allerede deltager i et kommunalt fællesskab.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug finder det således stærkt uhensigtsmæssigt, at kommunerne ifølge § 14 i forslaget kan undslå sig den nye samarbejdsform, for så vidt angår miljø- og natursagsbehandlingen, hvis kommunen i forvejen har indgået aftale om et kommunalt fællesskab i form af et miljøcenter oprettet som et § 60-fællesskaber. Som udgangspunkt finder Landbrugsraadet og Dansk Landbrug det uhensigtsmæssigt med "kattelemme" til flere modeller. Miljøforvaltningen bør ikke deles på flere forvaltningsled end forudsat ved strukturaftalen. Hvis analysen for den enkelte kommune viser, at de ikke kan klare opgaven selv

bør opgaven lægges op til staten og ikke til en lukket kommerciel instans med indirekte valgt bestyrelse, som et kommunalt § 60-fællesskaber ofte er. Hvis en kommune eller det forpligtende samarbejde, den bliver pålagt, ikke besidder den nødvendige ekspertise, bør denne indkøbes gennem det almindelige rådgivermarked. Det bemærkes, at den demokratiske styring af opgaveløsningen, særligt på miljø- og naturområdet, hvor helhedsbetragtninger er vigtige, er bedre indpasset i den model for forpligtende samarbejder, som er lovforslagets grundmodel. Miljøopgavers løsning er ofte både faglige og politiske, hvorfor det er vigtigt, at der er en god kontakt mellem kommunalbestyrelse og den pågældende forvaltning. Da der hos kommunerne er mulighed for at uddelegere afgørelseskompetence, er det vigtigt, at dette sker til en forvaltningsenhed, som i det daglige opererer i et kommunalt regi med tæt kontakt til det politiske niveau. Allerede i dag opleves der eksempler på, at opgaven ikke håndteres optimalt ved anvendelse af disse miljøcentre. Virksomheder og landbrug skal ofte både forklare sagens sammenhæng og faglige aspekter for miljøcentrets medarbejdere og for kommunens sagsmedarbejdere med dobbelt arbejde til følge. En vigtig anke mod miljøcentre er, at de virker som selvstændige økonomiske enheder, som skal have deres budgetters indtægtsside udfyldt med fare for, at der igangsættes flere miljøtilsyn, end faglige hensyn kan begrunde.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug har noteret sig, at der, hvis muligheden for at kommunerne kan opretholde deres engagement i disse miljøcentre, kan opstå samarbejder, der omfatter geografiske områder på størrelse med de nuværende amter eller større, idet en del af de eksisterende miljøcentre i dag er ganske store. I bemærkningerne til lovforslaget nævnes størrelser fra 2 til 58 kommuner i samarbejderne! Dette forhold finder Landbrugsraadet og Dansk Landbrug ikke stemmer overens med intentionen i strukturaftalen.

Endvidere finder Landbrugsraadet og Dansk Landbrug følgende uhensigtsmæssigt:

- Fra 1. januar 2005 er der med en bekendtgørelse fra miljøministeren indført time-til-time-baseret direkte brugerbetaling for miljøtilsyn og miljøgodkendelser fra kommunerne. Samtidig foreslås med § 4, at der skal ske en betaling mellem kommunerne for udførte opgaver. Det er derfor væsentligt at påpege, at opgaver, der gennemføres med brugerbetaling, kun igangsættes fra myndighedernes side, når der er en sikker faglig begrundelse herfor. Det vil være uacceptabelt, at der gennemføres mange tilsynsbesøg betalt af virksomhederne sidst på året for at generere budgetterede indtægter til forvaltningen.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til konsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33394294, mol@landbrug.dk eller konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33394660, lbj@dansklandbrug.dk

Høringssvar til forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug skal til ovennævnte lovforslag komme med enkelte overordnede betragtninger.

I henhold til lovforslagets §4 er det forudsat, at den myndighed, hvortil en opgave overføres i henhold til lovgivningen vedr. kommunalreformen også overtager de ansatte, der udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelsen af den pågældende opgave.

Det er Landbrugsraadets og Dansk Landbrugs opfattelse, at det for visse områder ikke er muligt med udgangspunkt i de foreliggende lovforslag at gennemføre dette tiltag. Der er således indenfor Miljøministeriets område om varetagelse af planlægningen for og reguleringen af arealanvendelsen tale om, at amterne i dag varetager denne opgave, men at den fremover

overføres til kommunerne. Ikke desto mindre vil den væsentligste del af denne opgavevaretagelse reelt blive foretaget i staten, der skal gennemføre den overordnede planlægning efter Lov om miljømål m.v. Det vil derfor være mest hensigtsmæssigt, at den del af VVM-sagsbehandlingen for husdyrbrug (Vurdering af Virkning på Miljøet), der vedrører arealanvendelsen varetages af staten. Regulering af landbrugets arealanvendelse for opfyldelsen af fastlagte natur- og miljømål er særdeles kompleks. Derfor skal staten sikre arealreguleringen gennem indsatsplanlægning, herunder planlægning i medfør af Lov om miljømål m.v. Først når arealreguleringen herigennem er lagt helt fast, vil det være muligt for kommunerne at varetage myndighedsbehandlingen af de godkendelsespligtige landbrug samt VVM-behandlingen af landbrug, som det er forudsat i aftalen om strukturreformen. Derfor er det bydende nødvendigt, at staten allerede ved kommunernes overtagelse af kompetencen fra 1. januar 2007 har udarbejdet *bindende* retningslinier for arealreguleringen til kommunerne, der sikrer en ensartet sagsbehandling i kommunerne. Hvis det ikke er muligt fra statens side at udarbejde sådanne præcise og gennemarbejdede bindende retningslinier til kommunerne, er det strengt nødvendigt, at staten overtager sagsbehandlingen for arealanvendelsen i kap. 5- og VVM-sager for husdyrbrug, herunder VVM-screeningen. Dermed vil staten skulle tilføres de nødvendige ressourcer og ansatte til at gennemføre denne opgave.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til konsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33394294, mol@landbrug.dk eller konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33394660, lbj@dansklandbrug.dk

Høringssvar til forslag til lov om et evalueringsinstitut for kommuner m.v.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug støtter idéen om at etablere et evalueringsinstitut for kommuner m.v.

Instituttet bør sikres en tilstrækkelig stor mængde opgaver, til at kompetencen kan fastholdes. Der vil være en fare ved, at instituttet udfører opgaver med meget vekslende indsatsområder; lige fra sundhedssektoren til miljø. Dette vil kræve en stor kapacitetsomkostning at sætte sig ind i disse emner på ad hoc basis. Landbrugsraadet og Dansk Landbrug finder, at det er relevant, at det foreslåede institut påtager sig opgaver omkring udvikling og evaluering af den kommunale forvaltning af række opgaver fx på miljøområdet. Det vil være naturligt, at instituttet sikrer ensartede evalueringsprincipper, tværfaglig erfaringsopbygning samt benchmarking af den kommunale forvaltning på et tværfagligt niveau. Såfremt der kan skabes ressourcemæssige muligheder for det, kan instituttet derudover påtage sig andre mere fagspecifikke evalueringsopgaver af forvaltningen, eventuelt efter kontraktmæssige aftaler med de enkelte ministerier og styrelser.

For at sikre en effektiv bestyrelse for instituttet vil det være nødvendigt, at de berørte brugere af de forvaltningsområder, som evalueres, inddrages i arbejdet gennem følgegrupper m.v.

Ved at etablere instituttet skabes der en berettiget forventning om, at der ligeledes formuleres, hvordan der skal reageres overfor kommuner, som ikke lever op til de forudsatte krav, ellers bliver instituttets resultater uden værdi.

Landbrugsraadet står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til konsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33394294, mol@landbrug.dk.

Høringssvar til forslag til lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab
Landbrugsraadet og Dansk Landbrug skal komme med enkelte overordnede betragtninger om lovforslaget med hovedvægt på regionsrådenes rolle.

Organisationerne bakker fuldt ud op om at reducere myndighedsniveauerne fra 3 til 2. Vi anerkender dog, at der især på sundhedsområdet har været behov for at opretholde et regionalt myndighedsniveau, men at det er organisationernes synspunkt, at regionernes rolle indenfor miljøområdet skal begrænses mest muligt.

I forhold til lovforslagets §5 om regionsrådets opgaver skal vi derfor understrege følgende:

§5, nr. 2 a): Regionale udviklingsplaner skal alene udarbejdes på et overordnet niveau, der ikke får direkte betydning for den konkrete regulering af arealanvendelsen. De regionale udviklingsplaner skal omfatte visioner for landbrugserhvervets udvikling indenfor regionen, såvel i det primære erhverv som i landbrugets forarbejdningsvirksomheder.

§5, nr. 2 b): Organisationerne anser det som positivt, at de regionale vækstfora får en central rolle i udmøntningen af det regionale udviklingsbidrag og strukturfondsmidler. Organisationerne mener derimod ikke, at de regionale vækstfora skal underlægges de nye folkevalgte regioner. Organisationerne finder det afgørende, at vækstforas sekretariater kan fungere fagligt og politisk uafhængigt af regionsrådet. Det er endvidere afgørende, at jordbrugs- og fødevarerhvervets organisationer direkte indstiller erhvervsrepræsentanter til de regionale vækstfora med henblik på at give disse den nødvendige kompetence, idet landbrugets interesser i høj grad bliver berørt af vækstforaers arbejde. Her skal det særligt understreges, at landbruget som erhverv har væsentlig betydning for udviklingen af landdistrikterne.

§5, nr. 6 a-c): Det er organisationernes synspunkt, at regionsrådene alene skal varetage opgaver indenfor planlægnings- og miljøområdet, der har direkte relation til udarbejdelse af regionale udviklingsstrategier. Øvrige planlægnings- og miljøopgaver skal foretages af kommunerne eller staten. Opgaverne under §5, nr. 6 skal derfor udgå.

§6 og §7: Det er uklart, hvilken funktion de nævnte kontaktudvalg reelt har, samt hvilke opgaver udvalget reelt skal varetage. Dette ønskes præciseret.

§13: Det fremgår, at der alene nedsættes et forretningsudvalg i regionsrådet. Der nedsættes ingen andre direkte udvalg under regionsrådet. Dette er en hensigtsmæssig form i lyset af, at regionernes opgave især vil være koncentreret om sundhedsområdet. Det er således organisationernes synspunkt, at regionernes politiske opgaver indenfor miljø- og planlægningsområdet vil være særdeles begrænsede.

Organisationerne billiger den foreslåede proces, hvor det første regionsråd efter valget i november 2005 fungerer som et forberedelsesudvalg for regionernes dannelse frem til 2007.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, mol@landbrug.dk eller konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33394660, lbj@dansklandbrug.dk

Høringssvar til forslag til lov om revision af den kommunale inddeling

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug skal indledningsvist rose, at regeringen har lagt stor vægt på frivillige kommunesammenlægninger i forbindelse med gennemførelsen af kommunalreformen.

Den kommunale inddeling søges gennemført ved sammenlægning af hele kommuner. Kun hvor særlige forhold gør sig gældende kan dele af en kommune indgå i en kommunesammenlægning. Samtidig er den særlige ordning om ikke at indgå i kommunesammenlægninger for

enkelte kommuner primært forbeholdt kommuner der udgøres af øer. Organisationer er som udgangspunkt enig i disse bestemmelser.

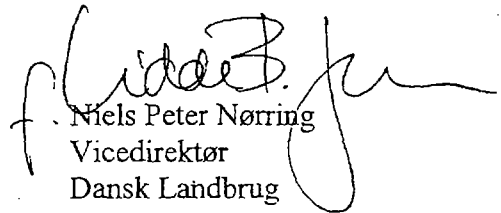
Som nævnt i bemærkninger til ovenstående lovforslag kan organisationerne også her billige forslaget om, at de valgte kommunalbestyrelser ved valget i november 2005 fungerer som forberedelsesudvalg for kommunernes sammenlægning (Sammenlægningsudvalg). Sammenlægningsudvalget har bl.a. en væsentlig funktion i overvågning af de kommunale budgetter i forbindelse med sammenlægningen.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, mol@landbrug.dk eller konsulent i Dansk Landbrug, Lars Eghøj, tlf. 33394673, leg@dansklandbrug.dk

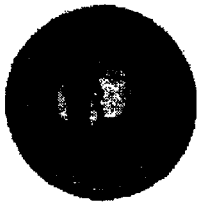
Med venlig hilsen

Claus Søgaard-Richter
Vicedirektør
Landbrugsraadet

Niels Peter Nørring
Vicedirektør
Dansk Landbrug

Dansk Land og Strandjagt.

Miljøministeriet.

Departementet.

J.nr. D 001-0006

Ref.. BNI

Ulbølle 040105

Dansk Land- og Strandjagt af 1991 (DLS) er indbudt til afgivelse af høringsvar til det omfattende materiale i forbindelse med kommunesammenlægningerne.

DLS har tidligere afgivet høringsvar til enkelte af de fremførte forslag til forskellige myndigheder. DLS kan sammenfattende udtrykke betænkelighed ved muligheden for, at der bliver en større afstand fra beslutningstagere til borgere og borgergrupper. Det er vort ønske at lokalbefolkningen og de nedsatte brugergrupper i forbindelse med reservater og andre natur- og miljømæssige foranstaltninger forbliver stærke og hørte for tiltag, der udføres i deres område.

Vi henviser til enkelt høringsvar, som har forbindelse til de enkelte forslag:

291104 Hav- og Habitatskontoret. J.nr.SN 2001-403-0073, Ref. AGR/STA/EPI.

Høringsvar vedr. "udkast til opdateret udpegningsgrundlag for EF-fuglebeskyttelsesområder".

100504 Skov- og Naturstyrelsen Friluft- og Vildtforvaltningskontoret. J.nr.SN.2001-3445-0012

Høringsvar vedr. Forslag til ændring af bekendtgørelse nr. 821 af 18 sept. 2001 om jagtmåder og jagtredekskaber – opstilling af skydetårne og –stiger (§1,stk2) samt udsætning af agerhøns og fasaner (§12,stk. 2).

060104 Ref. J.nr.M 1011/17-0013, 1011/17-0014, 1011/17-0012

Høringsvar vedr. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet KOM (2003) 624 endelig, Kommissionens forslag til

Europa-Parlamentets forordning til anvendelse af Århuskonventionens bestemmelser på Det Europæiske Fællesskabs institutioner og organer KOM (2003) 622 endelig og

Kommissionens forslag til Rådets afgørelse om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af Århuskonventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet KOM (2003) 625.

041004 Skov- og Naturstyrelsen, Friluft- og Vildtforvaltningskontoret., J.nr.SN.2001-0019/FVK-0001

Høringsvar vedr. ændring af bekendtgørelse om offentlighedens adgang til at færdes i naturen.

061103, Miljøstyrelsen. Spildevands- og vandforsyningskontoret. J.nr.M 2011/17-0008.

Dansk Land- og Strandjagt af 1991 (DLS) er indbudt til at afgive høringsvar til "Forslag til Europaparlamentets- og Rådets direktiv til beskyttelse af grundvandet mod forurening".

280804 DMU, Afdeling for systemanalyse. J.nr 051/1-0106

Høringsvar vedr. Miljøtilstandsrapport 2005.

På vegne af DLS' høringsudvalg Karl Johan Rasmussen.

DANSK MAGISTERFORENING

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K
att: Marianne Thyrring

Modtaget i departementet

= 7 JAN. 2005

*Nimbusparken
Peter Bangs Vej 32
2000 Frederiksberg
Telefon: 38 15 66 00
Telefax: 38 15 66 66
E-mail: dm@magister.dk
www.magister.dk*

6. januar 2005

Sagsnr. 0401343

Høringssvar vedrørende lovforslag i forbindelse med strukturreformen på Miljøministeriets område

Dansk Magisterforening har gennem AC modtaget fremsendte lovforslag, modtaget d. 1. december 2004 til udmøntning af kommunalreformen i høring.

Dansk Magisterforening har i den forbindelse følgende bemærkninger til lovforslagene:

DM bemærker med bekymring, at det desværre ikke ser til, at regeringen har forsøgt at tage højde for de indsigelser en lang række organisationer, deriblandt DM, har haft.

Opsplitningen af de faglige miljøer og dermed ekspertisen inden for en lang række områder vil gå tabt hvis regeringen fastholder, at placeringen af langt de fleste opgaver skal ligge i den enkelte kommune.

Foretages en opsplitning af ekspertisen og fællesindsatsen, vil der ske et stort tab af det faglige niveau. Herunder vil de synergi- og rationaliseringseffekter, der gennem tiden er opnået i amterne blive mindre. Mange af specialområderne, som det er tænkt at overføre fra amterne til kommunerne, varetages bl.a. af så få specialister i amterne, at der populært sagt ikke kan blive en specialist til hver kommune. Der er simpelthen ikke specialister nok.

Da en lang række af de forhold, der reguleres gennem lovgivningen på miljø- og planlægningsområdet er dynamiske med effekter, der ikke respekterer administrative grænser, bør lovgivningen og den fortsatte udmøntning af kommunalreformen sikre sammenhæng inden for og imellem natur-, miljø- og planlægningsområdet.

Løsningen af miljømæssige problemer med regionale og nationale aspekter bør ikke varetages af en række lokale myndigheder, men samles i statslige, regionale eller fælleskommunale centre, hvor der kan skabes bæredygtige faglige miljøer.

Til illustration af problemstillingen kan peges på implementeringen af vandrammedirektivets handleplaner, der efter planen skal varetages af kommunerne. Disse planer skal udmøntes fra 2009 og vil kræve aktiviteter på en lang række felter, hvor den alt overvejende del af den faglige ekspertise findes ved amternes medarbejdere inden for natur- og miljøområdet. Splittes denne ekspertise ved, at en del overgår til staten for at arbejde med den overordnede indsatsplanlægning, og resten af medarbejderne fordeles til kommunerne "så langt som de nu kan række", vil arbejdet blive vanskeliggjort og fordyret ganske betydeligt.

Der er således al mulig grund til ved den fortsatte udmøntning af kommunalreformen at sikre, at ekspertisen på natur-, miljø- og planlægningsområdet holdes samlet, så det sikres at hele landet kan leve op til nationale og internationale forpligtelser på natur- og miljøområdet, og således at der sker en ensartet håndtering af natur- og miljøproblemerne baseret på et fagligt bæredygtigt grundlag.

Dansk Magisterforening skal derfor på baggrund af ovenstående anmode regeringen om at tage højde for ovennævnte i det videre arbejde med udmøntningen af kommunalreformen.

Med venlig hilsen

Ingrid Stage

MST IMST.

10 JAN. 2005

Miljøstyrelsen
Strandgade 29
1401 København K

DANSK METAL
Nyropsgade 38
1780 København V
Postboks 308
Tlf. 33 63 20 00
Fax 33 63 21 00
E-mail:
metal@danskmetal.dk

København den 7. januar 2005

Vort ref. nr.: **TEJ/AJ/ss**
(Antares ved bævereiser)

Journal nr.:

Vedr.: Bemærkninger til lovforslag på miljøområdet i forbindelse med gennemførelsen af strukturreformen

Hermed Dansk Metals bemærkninger i forbindelse med de fremsatte forslag:

Lov om planlægning:

Ifølge lovforslaget skal kommunerne som hovedregel overtage ansvaret for VVM-godkendelser af projekter m.m., dog således at Miljøstyrelsen får ansvaret for særligt komplicerede projekter.

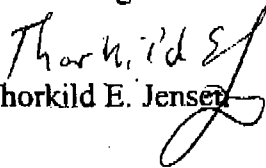
Det er Dansk Metals opfattelse, at det vil være ønskeligt med en centraliseret behandling af VVM-vurderinger, således at Miljøstyrelsen overtager ansvaret for samtlige vurderinger. Hver af de ca. 100 nye kommuner vil have et ganske begrænset antal VVM-vurderinger, og der er grund til at frygte, at det ikke vil være muligt for kommunerne at opretholde den fornødne kompetence på området. Dansk Metal finder endvidere, at hensynet til en ensartet behandling af projekterne taler for en samling af sagsbehandlingen i én enkelt instans.

Generelt kan Dansk Metal i øvrigt have betænkeligheder ved at henlægge sagsbehandlingen af en række miljøsager til kommunerne, idet en afgrænsning af en del miljøindsatser til at holde sig inden for kommunegrænserne ikke levner muligheder for den nødvendig sammenhængende behandling. Dette vil bl.a. være tilfældet i forhold til vandløb, spildevandsafledning og en række luftbårne miljøproblemer. Vi skal derfor anbefale, at sagsopdelingen mellem staten og kommunerne revideres under hensyn hertil.

Lov om Miljø og genteknologi:

Bioteknologiske virksomheders markedsvilkår gør, at de i ganske særlig grad er afhængige af en effektiv og smidig sagsbehandling. En samling af tilsyns- og godkendelsesopgaver i statsligt regi er derfor en gunstig udvikling, der vil sikre ensartethed og faglig kompetence. Dansk Metal kan derfor støtte den foreslåede ændring.

Med venlig hilsen

Thorkild E. Jensen

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

7. januar 2005.

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreform på Miljøministeriets område.

J.nr. D 001-0006

Dansk Ornitologisk Forening (DOF) sender hermed høringssvar for udvalgte love under Miljøministeriets område.

Indledningsvis skal det fremhæves at DOF er meget betænkelig ved at nedlægge natur- og miljøforvaltningen i amterne, det vil sige på det regionale niveau. Den nuværende faglige ekspertise vil blive splittet, og det vil ikke inden for en længere årrække være muligt at genskabe noget tilsvarende i de ca. 100 kommuner der skal overtage hovedparten af amternes natur- og miljøopgaver. Foreningen skal derfor opfordre til at de overordnede og de meget specialiserede opgaver opretholdes i amterne, jf. DOF's høringssvar fra april 2004 til Indenrigsministeriet i forbindelse med høring om strukturkommissionens rapport. Den indgåede aftale mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti taget i betragtning har DOF valgt i det følgende at kommentere lovudkastene under hensyntagen til at amterne/regionerne i realiteten nedlægges for så vidt angår natur- og miljøopgaverne.

Lov om naturbeskyttelse

Forslaget til ændring af lov om naturbeskyttelse vil medføre en uheldig opsplitning af den faglige viden i natur- og miljøforvaltningerne i de 14 amter, når de splittes op på ca. 100 kommuner.

Indsatsen for at redde de mange beskyttede arter og naturtyper i Danmark kræver specialviden, og den vil mangle i de meget små og dermed snævre faglige miljøer, der vil være i kommunerne. Alle kommuner vil have forskellige naturtyper, men ofte kun én eller ganske få lokaliteter med en af de sjældne naturtyper, og de vil ikke have ekspertise på alle naturtyperne. Det vil svare til, at man pålagde alle landets sygehuse at foretage alle typer af operationer vel vidende, at der kun findes læger og faglige miljøer, der har den fornødne viden og erfaring inden for nogle få typer af operationer.

Kommunerne har i modsætning til amterne meget store interesser i by- og erhvervsudvikling og opkøber ofte arealer til disse formål. Da der ofte vil være en direkte modstrid mellem naturbeskyttelsesinteresser og by- og erhvervsudviklingsinteresser, vil resultatet være en forringelse af naturbeskyttelsen.

DOF anbefaler på den baggrund, at regionerne overtager amternes opgaver i naturbeskyttelsesloven. Herved vil man kunne styrke de faglige miljøer omkring naturbeskyttelsen, sikre et fortsat højt vidensniveau i naturbeskyttelsen, sikre et højt beskyttelsesniveau for naturen samt opnå yderligere stordriftsfordele i naturbeskyttelsen.

Der er et særligt problem i forhold til de afgørelser som kommunerne fremover skal kunne træffe uden at orientere andre. Det drejer sig fx om udpegning af arealer omfattet af bl.a. § 3. Disse afgørelser kan ikke påklages, og på grund af kommunernes interesser i by- og erhvervsudvikling, må det frygtes at en lang række afgørelser vil være til skade for naturen og miljøet. Det manglende offentlige indsigt og klagemulighed for fx DOF er et særligt problem i den forbindelse.

Kommunerne ejer i langt højere grad end amterne selv § 3 arealer og vil derfor i langt højere grad end amterne skulle give sig selv dispensationer. Erfaringerne viser, at kommunerne giver langt flere dispensationer end amterne, når de overtager deres sager, og det vil uden tvivl også ske i naturbeskyttelsessager.

Lovforslaget bemyndiger ministeren til at beslutte, at ministeren skal høres, inden kommunerne kan dispensere fra fortidsmindebeskyttelseslinien. Baggrunden for denne bemyndigelse må skyldes tvivl om, hvorvidt kommunerne er i stand til at varetage de hensyn, der skal varetages i henhold til fortidsmindebeskyttelseslinien. Men denne tvivl må gælde alle dispensationer fra naturbeskyttelsesloven og ikke kun fortidsmindebeskyttelseslinien dvs. også den beskyttede natur, sten- og jorddiger og bygge- og beskyttelseslinierne.

Ifølge forslaget § 19a overtager kommunerne fra amterne forpligtelsen til at gennemføre de foranstaltninger, som fremgår af Natura 2000-planen

(Vandrammedirektivet samt Habitat- og Fuglebeskyttelsesdirektivet). Det bliver således kommunerne, der skal iværksætte de foranstaltninger, der er nødvendige for

- at undgå forringelse af naturtyper og levesteder for arter, som området er udpeget for,
- at undgå betydelig forstyrrelse af arter, som området er udpeget for, og
- at sikre eller genoprette naturtypernes eller arternes bevaringsstatus.

For at kunne iværksætte disse foranstaltninger, er det nødvendigt med et stærkt fagligt miljø, og det forhindrer man ikke ved at flytte opgaven ud til ca. 100 kommuner.

Erfaring og viden om de mange forskellige naturtyper kan ikke ske i ca. 100 kommuner, da der er et stort antal naturtyper, der kræver specialiseret pleje.

Der er oplagte stordriftsfordele ved at stå for naturplejen på 10.000-50.000 ha end på 1.000-5.000 ha. Hvor amterne i dag højst kan have 14 forskellige standarder, vil der i fremtiden kunne være op mod 100 forskellige standarder.

DOF anbefaler på den baggrund, at det bliver Skov- og Naturstyrelsen, der overtager amternes forpligtelser efter § 19a.

Lov om Tøndermarsken

Specielt hvad angår Lov om Tøndermarsken finder DOF det særdeles problematisk og i strid med naturbeskyttelseshensynene, at kompetencen nu forslås overført til Tønder Ny-kommune. Nyligt er administrationen af loven overført fra staten til amtet. Da kommunen er ejer af en betydelig del af Tøndermarsken må det frygtes at der bliver en uheldig sammenblanding af lokale landbrugsinteresser og overordnede nationale og internationale beskyttelseshensyn. DOF's erfaring siger, at de lokale myndigheder og ejerne alene ikke har kunnet varetage de overordnede hensyn i forbindelse med beskyttelse af Tøndermarsken.

Lov om miljømål m.v.

DOF er tilfredshed med at de hidtidige 14 vanddistrikter reduceres til 4 vanddistrikter, og at miljøministeren bliver vanddistriktsmyndighed, da det giver bedre muligheder for at gennemføre en sammenhængende planlægning og beskyttelse af vandmiljøet.

Det er imidlertid ikke hensigtsmæssigt at det bliver de ca. 100 kommuner, der kommer til at stå for udarbejdelsen og gennemførelsen af handleplanerne i henhold til vandplanen og Natura 2000-planen. Det er alt for små enheder til at sikre et højt fagligt niveau og stordriftsfordele ved gennemførelsen af planerne.

DOF anbefaler på den baggrund, at udarbejdelsen og gennemførelsen af handleplanerne overføres til regionerne eller alternativt til en regional institution under Miljøministeriet.

Med venlig hilsen
Dansk Ornitologisk Forening
BirdLife Danmark

Knud N. Flensted
Biolog

FLID

Foreningen af Lystbådehavne
I Danmark

**DANSK
SEJLUNION**

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Brøndby, den 7. januar 2005

Høringssvar vedr.:

● ”Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område”

Dansk Sejlunion (DS) og Foreningen af Lystbådehavne I Danmark (FLID) skal hermed komme med fælles kommentarer til lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på miljøområdet:

Vedr. lov om beskyttelse af havmiljøet

I forbindelse med Lov om beskyttelse af havmiljøet indebærer lovforslaget jf. §26, at kommunalbestyrelserne overtager amtsrådenes beføjelser til at meddele tilladelse til og føre tilsyn med dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning).

DS og FLID har blandt vore medlemmer konstateret, at reglerne i den gældende bekendtgørelse, der er fra 1986, om dumpning af optaget havbundsmateriale er upræcise, forældede og mangelfulde.

● Vore havne og sejlklubber oplever derfor en forskelsbehandling fra amt til amt f.eks. i forhold til de kriterierne, der gives klaptilladelser efter samt til prøvetagning.

DS og FLID frygter, at denne uensartede behandling øges med antallet af myndigheder og skal derfor opfordre til, at bekendtgørelsen revideres, så kommunerne får præcise regler at udøve deres beføjelser efter.

Med venlig hilsen

Foreningen af Lystbådehavne I Danmark

/ Dansk Sejlunion

Peder Dahl
Formand

Jesper Højenvang
Miljøkonsulent
Tlf. 4326 2190
E-mail: jesper@sejlsport.dk

DANSK SKOVFORENING

Amalievej 20
1875 Frederiksberg C

Telefon 3324 4266
Telefax 3324 0242

Giro: 9 00 19 64
CVR-nr.: DK 591 985 13
E-mail: info@skovforeningen.dk

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

07-01-2005

Vedr.: Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Med skrivelse af 1. december fremsendte departementet en række lovforslag, idet departementet samtidig udbad sig Skovforeningens kommentarer hertil senest den 7. januar 2005.

Skovforeningen skal i det efterfølgende alene fremkomme med tekniske kommentarer/spørgsmål til det fremsendte materiale, idet der for størstedelens vedkommende er tale om konsekvensrettelser i forhold til den valgte fremtidige kommunale struktur. Hovedvægten i Skovforeningens kommentarer lægges på planloven.

Planloven

Skovforeningen finder, at der i § 5j, stk. 4, nr. 1 sker en sammenblanding af eksisterende og fremtidige anlæg. Foreningen mener derfor, at ordet "har" bør erstattes af "vil have".

Foreningen savner endvidere i samme stk.'s nr. 2 en definition på "knudepunktsterminaler".

I forslaget til § 10a stk. 4-7 fastslås det, at regionsrådet i den regionale udviklingsplan skal redegøre for de handlinger, som regionsrådet **vil foretage** som opfølgning på udviklingsplanen. Hertil kan regionsrådet i **det omfang det er muligt** efter anden lovgivning yde økonomisk støtte til fremme af realiseringen, og regionsrådet kan **stille forslag** til kommune- og lokalplanlægningen.

Hvilke økonomiske muligheder har regionsrådet for at yde tilskud? Således kan regionsrådet ikke længere som amtsrådene efter reglerne i naturbeskyttelsesloven yde tilskud til konkrete projekters gennemførelse.

Med andre ord: Hvad er indholdet af regionsrådenes kompetencer og beslutninger ?

Skovforeningen skal endvidere foreslå, at regionsrådene i forbindelse med udarbejdelsen af de regionale udviklingsplaner bliver forpligtet til at indhente inspiration, ideer o.l. fra organisationer m.v. og at beskrivelsen af den ønskelige fremtidige udvikling af natur og miljø sker under hensyntagen til en fortsat erhvervsmulighed for de erhverv (jordbrug), der er afhængige af arealerne i deres produktion.

Skovforeningen skal af overskuelighedsgrunde foreslå, at der i udkastets §11a sker en opdeling mellem på den ene side konkrete områdeudpegninger og på den anden side de interessevaretagelsesområder, som områdeudpegningerne skal ske under hensyntagen til.

Efter forslaget § 11c skal kommunalbestyrelsen tilvejebringe rammer for indholdet af lokalplaner, som sikrer, at der er udlagt bynære arealer til kolonihaver. Skovforeningen mener, at det må være behovet, der er styrende for, hvorvidt der skal udlægges bynære arealer til kolonihaver, således at der ikke unødigt reserveres jordbrugsarealer til en anden anvendelse, hvis behovet herfor ikke er til stede. At de kommunale myndigheder skal medtage en vurdering af behovet kan derimod synes rimeligt.

Efter § 11 g, stk. 3 gælder pligten til at tilvejebringe et forslag til et kommuneplantillæg og herefter fremme planen ikke ved ønske om anlæg, der ikke kan opnå tilladelse efter § 35. Men efter § 35, stk. 2 kan tilladelsen efter § 35 først meddeles, når de fornødne bestemmelser i kommuneplanen er endeligt vedtaget og den fornødne lokalplan er offentligt bekendtgjort. Skovforeningen finder ikke, at disse bestemmelser tidsmæssigt hænger sammen.

I forslagene til §§ 29, 29a og 29 b benyttes begrebet "kan fremsætte indsigelse" efter Skovforeningens opfattelse med forskelligt indhold.

Således fastslås det i § 29 b, stk. 3, at uafklarede spørgsmål, hvor en kommunalbestyrelse har fremsat indsigelse afgøres af regionsrådet. Der er altså ikke i denne situation (§ 29,b) tale om en vetoret for kommunalbestyrelsens vedkommende.

Derimod må Skovforeningen opfatte den statslige myndigheds ret til at fremkomme med en indsigelse (§ 29) og regionsrådets ret til indsigelse (§ 29 a) som et reelt veto på trods af, at formuleringerne i de tre paragraffer er enslydende.

Skovforeningen finder endvidere ikke, at et regionsråd bør have en vetoret i relation til konkrete kommuneplaner, idet de regionale udviklingsplaner skal udarbejdes meget overordnet og ikke med henblik på en egentlig myndighedsforvaltning.

Naturbeskyttelsesloven

Efter § 35, stk. 6 kan miljøministeren tillade, at det hidtidige fredningsnævn færdigbehandler en verserende fredningssag – også i perioden efter sammensætningen af

et nyt fredningsnævn. Dette kan Skovforeningen støtte, da dette vil bidrage til at begrænse sagsbehandlingstiden for fredningssager.

Men da gennemførelsen af fredningssager ofte tager flere år, og fredningssager rejses jævnt fordelt over fredningsnævnens funktionsperiode – og dermed kan der være sager, der er rejst umiddelbart før et nyt fredningsnævns funktionsperiode starter – bør forslaget § 35, stk. 6 forholde sig til, om tidligere fredningsnævns færdiggørelse af verserende fredningssager er tidsbegrænset eller bliver begrænset til en bestemt periode, hvorefter fredningssagen overgår til det nye fredningsnævn.

Hvis der fastsættes en sådan tidsbegrænsning bør forslaget samtidig forholde sig til et væsentligt spørgsmål, der har betydning for sagsbehandlingstiden: Skal fredningssager gå om, hvis repræsentationen i nævnene ændres under sagsbehandlingen? Med andre ord: Kan der *kun* afsiges en kendelse, hvis samtlige medlemmer alternativt disses suppleanter har deltaget i *hele* sagens behandling?

Skovforeningen skal i den anledning henvise til Naturklagenævnets forretningsordens bestemmelser, hvoraf det fremgår, at kun medlemmer, der har deltaget i tidligere drøftelser og besigtigelser, kan deltage i voteringen.

Skovforeningen lægger vægt på, at fredningssager afsluttes så hurtigt som muligt for at mindske ejernes usikkerhed om retstilstanden. Såfremt nye medlemmer af fredningsnævnene først skal besigtige arealerne og herefter sætte sig ind i en – måske meget kompliceret og stor – fredningssag, vil dette unødigt forlænge sagsbehandlingstiden. Uden garanti for, at fredningssagen overhovedet kan afsluttes i det nye fredningsnævns funktionsperiode.

Dette fører til, at Skovforeningen skal anbefale, at rammerne for gamle fredningsnævns færdiggørelse af verserende fredningssager gøres rummelige, såfremt der indføres en tidsbegrænsning for de gamle fredningsnævns færdiggørelse af verserende fredningssager.

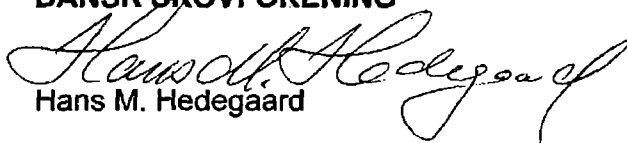
Når amtskommunerne udgår – og ikke erstattes af regionsrådene – i § 55, stk. 1, nr. 2 og 3, vil regionsrådene have vanskeligt ved at leve op til de intentioner, der ligger i planlovsforlagets regler om regionrådenes tilskyndelse til en bestemt udvikling i kommunerne gennem ydelsen af tilskud.

Tilskudsmuligheden nævnes også i § 55a. Hvorledes skal disse finansieres?

Med venlig hilsen

DANSK SKOVFORENING

Hans M. Hedegaard

Fra: Anna-Kathrine Hauborg [akh@dvl.dk]

Sendt: 7. januar 2005 11:51

Til: 'mim@mim.dk'

Cc: 'Maiken Holst'; 'Klaus Groos'

Emne: Høring over udkast til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse

Høring over udkast til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse (Udmøntning af kommunalreformen)

Miljøministeriet har i et brev af 1. december 2004 (j.nr. D 001-0006) anmodet bl.a. Dansk Vandrelaug om eventuelle bemærkninger til et antal lovforslag i forbindelse med kommunalreformen.

Dansk Vandrelaug vil for sit vedkommende begrænse sig til bestemmelserne om offentlighedens adgang til naturen i naturbeskyttelseslovens kapitel 4. Det vil sige § 1, nr. 10, 11 og 12, i lovudkastet.

Vi må imidlertid konstatere, at det ligger uden for vores muligheder at vurdere, om kommunalbestyrelserne realistisk vil være "klædt på" til at håndtere de afgørelser om offentlighedens adgang, som i dag ligger hos amtsrådene. Dansk Vandrelaug lægger derfor vægt på, at kommunalbestyrelsernes afgørelser ifølge lovens § 78 vil kunne indbringes for Naturklagenævnet.

Specielt med hensyn til nedlæggelse af veje og stier efter lovens § 26 a finder Dansk Vandrelaug dog, at reformens omfordeling af opgaverne nødvendiggør følgende ændringer:

Når ejeren har indsendt meddelelse om at ville nedlægge en vej eller sti, skal kommunalbestyrelsen så hurtigt som muligt offentliggøre meddelelsen i dagspressen og eventuelle lokalaviser samt videresende meddelelsen til Danmarks Naturfredningsforening, Friluftsrådet og Dansk Vandrelaug. Fristerne på 4 uger i § 26 a, stk. 1 og 2, skal regnes fra offentliggørelsen.

Med venlig hilsen

Maiken Holst
Landsformand

DanskVandrelaug
Kultorvet 7
1175 København K
Tlf. 3312 1165
e-mail: dvl@dvl.dk

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Modtaget i departementet

6. december 2004

- 7 JAN. 2005

Deres sagsnr.:
D 001 0006

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på råstofområdet. Forslag til Lov om ændring af lov om råstoffer

Miljøministeriet har den 1. december 2004 sendt lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område herunder råstofloven i høring.

Foreningen af Danske Grus- og Stenindustrier havde gerne set at hele kompetencen på råstofområdet bliver placeret hos staten. Den offentlige medarbejderstab, som forestår kortlægning, planlægning, godkendelse og tilsyn i dag er cirka 50 personer ansat i amterne og Skov- og Naturstyrelsen. For at sikre en høj faglig kompetence bør disse få ressourcer i fremtiden placeres på så få geografiske enheder som muligt.

Råstofplanlægning er som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget en statsopgave, fordi der til råstofplanlægningen knytter sig væsentlige nationale interesser. Det samme kan man sige om selve råstofgodkendelsen. Det er af national interesse, at der gives tilladelse til råstofindvinding på vilkår som gør det praktisk og økonomisk muligt at indvinde råstofferne. Det taler for, at godkendelse og kontrol også lægges i statsligt regi. Råstofindvinderne vil ikke have fordel af en kommunal indgangsdør.

De kommunale enheder vil have vanskeligt ved at få prioriteret råstofforsyning i forhold til andre interesser, hvilket kan betyde, at der vil være risiko for, at der vil blive givet råstoff tilladelser med vilkår som gør det praktisk og økonomisk umuligt at indvinde råstoffer. Samtidig er råstofindvinding en økonomisk belastning for kommunerne i forbindelse med vejanlæg og vejvedligehold. Kommunerne har således kun udgifter forbundet med råstofindvindingen, og ingen indtægter fra regioner eller stat som kan modsvare omkostningerne. Det lokale engagement og ansvar omkring opgaveløsningen kan blive umulig at få skabt.

Med ovennævnte argumentation kunne det foreslås, at man indenfor den politiske aftale foreslår at staten er ansvarlig for den samlede råstofsagsbehandlingen i hele Danmark. Medarbejderne placeres centralt, regionalt og kommunalt. De regionale medarbejdere får til opgave at kortlægge og udarbejde råstofplaner, som er i overensstemmelse med de regionale udviklingsplaner, og de kommunalt placerede medarbejdere varetager

tilladelses- og kontrolarbejdet, således at råstofudnyttelsen gennemføres koordineret med den kommunale byudvikling, erhvervsudvikling og infrastruktur. Det kunne åbne mulighed for, at enkelte medarbejdere bliver ansvarlige for flere kommuner, og de landsdækkende råstofvirksomheder kan få tilknyttet faste sagsbehandlere uafhængigt af kommunegrænserne på linie med de tanker, der er for miljøgodkendelse.

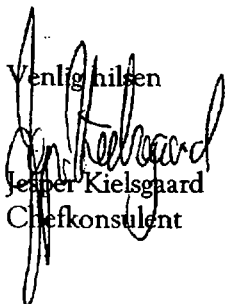
Til det konkrete forslags enkelte paragraffer.

- Det første vedrører erhvervets muligheder for at fremkomme med input til regionernes råstofplan. I § 6a bør efter kommunalbestyrelserne indføres "...og råstofbranchens virksomheder". Vi er her i en idefase, og vores erfaringer fra nogle amter har vist, at erhvervets aktive medspil har givet en god og kontinuert planlægningsproces i de enkelte amter. Som nævnt i indledningen bør staten styre råstofplanlægningen mere detaljeret for at sikre råstofressourcer over hele landet. Som ny paragraf bør indføres krav til Miljøministeren om at udarbejde en overordnet råstofstrategi med udgangspunkt i den gennemførte kortlægning.
- Det andet vedrører muligheden for at afvige fra råstofplanen. Vi ser eksempler på, at amterne i dag ikke tillader, at en råstofressource udnyttes fuldt ud, hvis den strækker sig ud over de matrikler, som er medtaget i råstofplanens graveområder. I lovforslagets § 5 stk. 5 gives kommunen mulighed for at udvide graveområdet efter høring af regionsrådet. Denne mulighed bør udvides, så råstofindvinderen får mulighed for at få udvidet graveområdet efter direkte ansøgning. Kommunens mulighed for at modsætte sig tilladelsen skal kun kunne ske med de samme muligheder, som kommunen har ved den normale råstofplanlægning.
- I bemærkningerne til loven bør det fremhæves, at der via den nye planlægningsproces tilstræbes en forøget kontinuitet i råstofkortlægning og at der skal foretages en detaljeret interesseafvejning inden udarbejdelsen af råstofplanerne. Erfaringen fra det nuværende politiske arbejde omkring råstofplanlægningen har vist, at nogle amter har undladt at kortlægge og udlægge arealer til råstofindvinding uden samtidig at have sikret sig råstofressourcer fra naboamterne. Andre har udlagt arealer symbolsk ved at vælge arealer som ikke er lønsomme efterfølgende at indvinde, men det pågældende amt har med udlægningen opfyldt lovens krav.

I udkastet til råstoflov § 6 a stk. 4 får kommunerne mulighed for at nedlægge veto, hvis man er uenig i, at et forslag til graveområde eller interesseområde skal udlægges til råstofindvinding. Derved fastholdes den lokale mulighed for at undgå råstofindvinding. Det er ikke rigtigt - som det hævdes i bemærkningerne - at bestemmelsen svarer til planlovens § 28. I det gældende regionplansystem er der ingen tilsvarende vetoret for kommuner, kun for staten (i forhold til amternes og kommunernes planlægning) og for amter i forhold til den kommunale planlægning. Den nyopfundne vetoret for kommuner i dette lovudkast vil give dem en meget afgørende indflydelse på bekostning af erhvervet. Hidtil har kommunerne kun haft en almindelig ret til at gøre indsigelse. Det foreslås derfor, at kommunerne fastholder den nuværende indsigelsesret og ikke opnår vetoret.

- Kommunerne har som nævnt ingen incitamenter til at fremme råstof erhvervet lokalt. Derfor bør det af bemærkningerne til loven udtrykkeligt skrives, at udtrykket "kommunalbestyrelserne er bundet" betyder, at de er forpligtet til at meddele tilladelse på normale vilkår, når der søges om indvinding i et område, som er omfattet af indvindingsplanen. Ved "normale vilkår" forstås de vilkår, som hidtil har været praktiseret af amterne i overensstemmelse med Skov- og Naturstyrelsens Vejledning 182/1999. Det bør også nævnes, at Dansk Industri ønsker at medvirke i forberedelsen af det kommende kvalitetssikringsarbejde, som skal medvirke til ensartet sagsbehandling fra kommune til kommune.
- For at fremhæve regionsrådets kompetence til at udlægge graveområder og råstofinteresseområder foreslås et nyt § 10 stk. 3 indsat, med fx følgende ordlyd: "Der kan ikke fastsættes sådanne vilkår, at der varigt eller i en periode sker håndlæggelse af råstoffer, som er forudsat indvundet i henhold til regionsrådets indvindingsplan."
Bestemmelsen skal stoppe eventuelle misbrug af den meget frie adgang til at stille vilkår, herunder navnlig vilkår, hvor kommuner lader byudviklingsinteresser gå forud for den råstofinteresse, som ifølge regionsrådets plan skal nyde fortrin. Formuleringen af forslaget skal også stoppe kommuner, som mener sig berettiget til at pålægge erhvervet en tidsfølgeplanlægning. Der ligger allerede i den eksisterende planlægning - sondringen mellem graveområder og råstofinteresseområder - en tidsplanlægning, og der bør af hensyn til mulighederne for konkurrence i erhvervet ikke indføres yderligere restriktioner.
- Råstofindustrien indretter sine investeringer og langsigtede planlægning i tillid til den offentlige råstofplanlægning, arealer erhverves for store beløb, råstofkortlægning udføres, graveaftaler indgås, markedsanalyser udføres - alt dette sker, ofte meget længe, før en egentlig indvinding kommer på tale. I de tilfælde hvor der forekommer regionplanrevision i tiden mellem en råstofvirksomheds erhvervelse af et areal med råstoffer, og tidspunktet for påbegyndelse af udnyttelsen af råstofferne, så kan virksomheden risikere at arealet tages ud af regionplanen. For at sikre lodsejer og råstofvirksomhed mod store økonomiske tab foreslås indført en ny § 6a, stk. 9, i den reviderede råstofloven med følgende ordlyd: "Hvis et areal, der i hidtidig planlægning har været udlagt til råstofindvinding, udlægges til andet formål, skal der ydes erstatning for foretagne investeringer med henblik på råstofindvinding eller meddeles en frist på mindst 10 år til at nyttiggøre sådanne investeringer. Erstatningssager efter denne bestemmelse behandles efter de regler, der er nævnt i lov om planlægning § 50."

Venlig hilsen

Jesper Kielsgaard
Chefkonsulent

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 Kbk. K

Skanderborg, den 6. januar 2005

sv/cv/ab

Udvalgte lovforslag til udmøntning af kommunalreformen, ministeriets j.nr. D 001-0006

Dansk Vand- og Spildevandsforening, DANVA, takker for modtagelsen af de talrige forslag til lovændringer. Da høringsfristen er ca. 1 måned hen over jul og nytår – sætter dette sine begrænsninger i vore muligheder for at gå i dybden med alle forslagene.

I det følgende vil vi fokusere på de faglige udfordringer som opstår for berørte. I og med at der i forslagene enkelte steder er forslag om præciseringer og udbedringer – som ikke har relation til kommunalreformen – tillader vi os også at give bemærkninger af denne karakter.

DANVA er en organisation, som varetager medlemmernes interesser mhp. at fremme en stabil og effektiv vand- og kloakforsyning på et højt kvalitetsniveau og på et for miljøet bæredygtigt grundlag. Vore medlemmer består hovedsageligt af følgende grupper; offentlige og private almene vandforsyninger, kommunale kloakforsyninger, kommuner og personlige medlemmer.

Foreningen har mange års erfaring med at se regelsæt m.v. i dels forsyningernes dels myndighedernes perspektiv. Vi er bekendt med, at der er taget de indledende tiltag i forhold til at danne et udvalg, som skal forholde sig til indholdet i et kvalitetssikringssystem, som faglig backup for kommunerne. Efter vor opfattelse vil DANVA være en kvalificeret og nødvendig deltager af et sådant udvalg, og vi har et ønske om at blive involveret i dette arbejde. Vore forsyninger vil blive berørt ved udøvelsen af kvalitetssikringssystemet og de kommunale sagsbehandlere, som søger foreningens rådgivning qua deres kommuners medlemskab af foreningen, vil være i den direkte målgruppe for det omtalte kvalitetssikringssystem.

Under alle omstændigheder er det foreningens opfattelse, at DANVA er lige så berettiget til en udvalgspost som eksempelvis DN, landbruget og industrien – når emnet er vand. DANVA vil anmode om en respons på ovenstående ønske.

Foreningen har igennem talrige år haft rådgivning og kursusaktiviteter, som understøtter kvaliteten i myndighedsudøvelsen i kommunerne. DANVA er således selvsagt interesseret i at være en aktiv partner i et kommende kvalitetssikringssystem.

Vandforsyningsloven

Generelle bemærkninger

Vi vil foreslå, at der i loven sker en konsekvent rettelse af "Miljø- og Energiministeren" til "Miljøministeren".

Der vil komme store udfordringer for kommunalbestyrelserne i forhold til at sikre, at det faglige grundlag er til stede forud for beslutningerne. Kommunerne skal til at arbejde med helt nye fagområder og sikre en multidisciplinær tilgang til beslutninger, som vil udfordre medarbejdere, ledelsen og de kommunale politikere. Det er oplagt, at der skal arbejdes bevidst med faglig opbakning, idet de integrerede faglige miljøer i amterne, som hidtil har taget sig af disse opgaver vil blive opsplittet.

Der vil tillige komme store udfordringer, som har relation til, at kommunalbestyrelsen skal forvalte mange hensyn herunder forsyningsmæssige, natur- og miljømæssige samt erhvervs-mæssige interesser. Det skal i den forbindelse også erindres, at mange kommunalbestyrelser har rollen som tilsynsmyndighed og bestyrelse for de offentlige almene vandforsyninger – samtidig med der også kan være private almene vandforsyninger i kommunen. Endvidere kan der opstå situationer, hvor en kommunalbestyrelse har beslutningskompetencen på et område, som angår forsyningsforhold i andre kommuner. I flere af disse situationer er det de almene forsyninger i nabokommunen som agerer/ansøger og ikke kommunalbestyrelsen i nabokommunen som agerer/ansøger (eksempelvis indvindingstilladelse, supplerende indsatsplaner).

Kommunalbestyrelsen får således udfordringer, som har tilknytning til forskellige roller (planlægger, tilladelsesmyndighed, indsatsmyndighed, generel tilsyns- og håndhævelsesmyndighed) i forhold til aktiviteterne i kommunen – uanset hvem der måtte udøve aktiviteten.

Taget i betragtning dels at der er megen af den vandrelaterede planlægning, som forudsætter et klart overblik over vandforsyningsforholdene i kommunerne, dels forureningspresset mod vandressourcen – bør der fokuseres på vandforsyningsplanerne. Forpligtigelsen til at udforme disse planer har eksisteret siden 1980'erne. Myndighedernes mulighed for at sikre dette og viljen til at forfølge dette krav – har varieret/varierer. Vi vedlægger en status fra 2002. Foreningen vil gerne foreslå, at det gøres obligatorisk, at kommunalbestyrelsen i hver valgperiode forholder sig aktivt til vandforsyningsplanen. Lignende regulering ses i planlovgivningen.

Som omtalt i lovbemærkningerne, vil der være behov for at ajourføre flere af bekendtgørelserne udformet med hjemmel i Vandforsyningsloven (VFL). Dette behov har også eksisteret før fremsættelsen af nærværende lovforslag – ikke mindst i forhold til bekendtgørelse nr. 2/1980.

Specifikke bemærkninger

§6

Delegation af kompetence fra ministeren til kommunalbestyrelsen. Se venligst de generelle bemærkninger om behovet for løbende ajourførte vandforsyningsplaner. I denne forbindelse vil det være værd at fastholde nogle af bemærkningerne i cirkulære nr. 64/1986 mhp. at kompetenceoverførslen giver kommunalbestyrelserne en ret – og ikke en pligt til at udøve den tildelte myndighed.

§8

Kompetencen til at udfærdige bekendtgørelser ser DANVA gerne tilknyttet en passus om, at ministeren kan fastsætte regler om, at myndigheder, grundejere, brugere samt *de almene vandforsyninger* skal inddrages i sagernes behandling. De almene vandforsyninger har ikke altid sammenfaldende interesse med de øvrige nævnte parter. Dertil kommer en tendens, hvor de kommunale almene vandforsyninger bliver udskilt af den kommunale forsyning. Endeligt kommer mulige udmeldinger fra "Servicetjekket" om dette emne.

§12

Vi vil foreslå, at der kommer en præcisering i lovteksten således, at når emnet er "vandforsyningerne i kommunen" – erstattes dette udtryk med "repræsentanter for de almene vandforsyninger som indvinder i kommunen". Dette er udtryk for dels en præcisering af teksten dels en hensyntagen til almene vandforsyninger, som måtte indvinde i andre kommuner end deres "hjemsted". En stor del af Danmarks befolkning bliver forsynet af regionale almene vandforsyninger – og disse forsyninger har et berettiget krav på at blive involveret.

Denne situation vil efter vor bedste vurdering ikke være dækket af stk. 2, som omtaler samarbejde mellem kommunalbestyrelser.

I lovbemærkningerne kan læseren blive i tvivl om, regionalrådet (RR) er en delmængde af begrebet "andre berørte myndigheder". Vi efterlyser en præcisering.

I lovbemærkningerne er der en frithængende sætning midt inde i afsnittet (nr. 6). Vi er enige i, at samarbejdet ikke er begrænset til at finde sted indenfor den enkelte region. Det ville være en hjælp for læseren – herunder de som skal forvalte loven, at emnet uddybes – evt. med bemærkninger i stil med vore, se vores 1. afsnit til §12.

Som vi læser ændringsforslagene, er det oplagt, at koordinationsfora får en øget betydning – i og med at alle relevante berørte parter kan samles og give in-put til kommunalbestyrelsen. Mhp. at hjælpe kommunalbestyrelsen med de nye udfordringer har vi bl.a. koordinationsfora. En reel hjælp og et effektivt samarbejde forudsætter efter vor opfattelse, at der er udformet retningslinier for arbejdet i disse fora. Dette kan gøres i en bekendtgørelse, som i givet fald muligvis kræver en særskilt hjemmel i VFL.

DANVA har centrale bemærkninger om koordinationsfora og samspillet mellem VFL og Miljømålsloven, se venligst vore kommentarer til Miljømålsloven.

§13 og §52c

Indsatsplaner efter VFL kan blive finansieret via gebyrmidler (indvindingsgebyr), kommunale skattekroner eller vandforbrugernes bidrag/almene vandforsyninger.

DANVA har på vegne af de almene vandforsyninger flere gang gjort opmærksom på, at det er problematisk, at der ikke er klare krav til indholdet i regnskaberne for anvendelserne af gebyrerne med relation til dels VFL dels Miljømålsloven. Det er ikke tilfredsstillende, at der anvendes millioner af kroner – uden af regnskaberne er gennemskuelige.

Hvis styrelsens tilbageholdenhed i forhold til at udfærdige retningslinier/en bekendtgørelse har sammenhæng med, at styrelsen er af den opfattelse, at der ikke er nogen klar hjemmel dertil, vil vi gerne opfordre til, at anledningen bliver brugt til sørge for dette.

Det vil være en meget stor udfordring for kommunalbestyrelsen at sikre at opgaveløsningen ikke bliver dyrere end den hidtidige opgaveløsning – alt andet lige. Der er i amterne opbygget en ekspertise og koordineret viden, som kommunalbestyrelserne nu skal matche og bygge oven på.

Når det er sagt, synes det nærmest uundgåeligt at der skal flere midler til administration af gebyrerne – i og med at der skal foregå en administration i samtlige kommuner, og i Miljøstyrelsen.

Det er givet, at der vil være indsatsområder fastlagt i vandplanen, som vil gå på tværs af kommunegrænser. Der vil således være behov for forhandling mellem kommunalbestyrelserne. Denne situation er ikke omtalt i §13 – og det kan hævdes, at situationen er dækket ind af VFL §4. Der er to umiddelbare udfordringer i denne forbindelse: Kendskabet til §4 skal øges – og risiko for store forsinkelser i indsatsarbejdet pga. uenighed. Det første kan klares ved at omtale §4 i lovbemærkningerne til §13 samt give relevante eksempler i lovbemærkningerne. Det andet kan sandsynligvis klares ved at erindre emnet i forbindelse med ajourførelsen af Indsatsplan-bekendtgørelsen.

Det er naturligvis i de almene vandforsynings interesse, at kommunalbestyrelsernes §13-arbejde er fagligt velbaseret og indeholder prioriteringer og tidskrav, som er rimelige. Dette er en oplagt interesse, da de almene vandforsyninger betaler til §13-indsatsplanlægningen via gebyrerne – og tilmed er eneste reelle finansieringskilde, når det gælder indsatsplanlægning efter §13a (supplerende indsatsplanlægning).

Det ville være ønskeligt, hvis der i lovbemærkningerne også blev omtalt relationerne til de kommunale handleplaner udarbejdet efter Miljømålsloven jf. udsendt udkast.

§13b

Mhp. at initiativrige kommunalbestyrelser og andre ikke oplever, at afklaringer af uenigheder trækkes i langdrag, er der efter vor opfattelse behov for fastsættelse af tidsgrænser i relation til forhandlinger efter stk. 1, 4 og 5.

Det må antages, at begrundelsen omtalt i stk. 3 skal være saglig. Det vil være unødige brugte kræfter, hvis forhandlingsprocessen og mæglingsforsøget vil være baseret på noget, som ministeren afslutningsvis vurderer ikke er baseret på en saglig begrundelse. Dette taler også for, at der opstilles rimelig klare tidskrav til forløbet beskrevet i §13b.

Alle parter har interesse i, at RR's mæglerrolle afklares bedre.

Vi vil foreslå, at der i sidste punktum i stk. 1 står "kommunalbestyrelserne" frem for mellem "parterne". Begrebet "parter" indicerer noget andet – i og med at der også er andre aktører med relation til indsatsplanerne.

Vi foreslår, at der sker en præcisering i 1. sætning i stk. 6, således at der står "... at kommunalbestyrelsen, *hvor vandet indvindes*, har modtaget ..."

Som tidligere omtalt, er der store dele af den danske befolkning, som får deres vand via regionale forsyninger (eksempelvis Esbjerg, København og omegn). Dette faktum sammenholdt med den kendsgerning, at de supplerende indsatsplaner (§ 13a) af kommunaløkonomiske hensyn finansieres af de almene vandforsyninger, taler for, at der skal udvises særlige hensyn til de regionale forsyninger. Det vil således være vort forslag, at der igangsættes en forhandling og/eller mægling m.v., når der aktuelt er tale om regionale indvindings- og beskyttelsehensyn.

En aktiv miljøminister vil ganske vist kunne anvende landplandirektiver, jf. VFL §15. Men af hensyn til at sikre ejerskabet og dialogen mellem de direkte berørte vil en proces, som beskrevet ovenfor, være en mulig fornuftig løsning.

Vi må pege på, at det vil være en meget stor udfordring for en kommunalbestyrelse at forholde sig til en indsatsplan fra en almen vandforsyning med hjemsted uden for kommunen. Specielt hvis den måtte indeholde forslag til foranstaltninger, som den pågældende kommunalbestyrelse finder for vidtgående sammenholdt med lokale – måske erhvervsmæssige - interesser.

§13c

I den gældende lovgivning kan der i en amtlig indsatsplan besluttes foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen, så vidt vi kan vurdere, ikke har fået tildelt kompetence i forhold til. Se venligst lovbemærkningerne til L56/1998. Vi tænker bl.a. på Jordforureningsloven og Råstofloven, men der er måske også andre.

Hvis dette er korrekt, er der umiddelbart færre strenge at slå på i beskyttelsesarbejdet, medmindre at de myndigheder, som har fået tildelt de nævnte kompetencer, også skal lægge den vedtagne indsatsplan til grund for deres beslutninger.

Det vil sige, at når samme beskyttelsesniveau og muligheder skal bestå efter kommunalreformen, så skal der i lovgivningsarbejdet tages hensyn til ovenstående. Lad os straks bemærke, at emnet kan være dækket ind af lovforslag, som vi ikke har nået at forholde os til.

§13d

Vi har et lille forslag til præcisering i forhold til det nye stk. 2: "... meddele indholdet af den påtænkte aftale til kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor vandet indvindes".

§14

Se venligst vor generelle bemærkninger til VFL.

Det er bydende nødvendigt af hensyn til kommunalbestyrelsernes vigtige arbejde med vandforsyningsplaner, at den gamle bekendtgørelse (nr. 2/1980) og tilhørende cirkulære ajourføres. En ny vejledning om emnet, som afløser den gamle fra 1979, vil heller ikke være malplaceret. I denne forbindelse er det vor vurdering, at reglerne for delplaner og deres vedtagelse med fordel kan gøres mere fleksible end det er tilfældet i dag.

Disse nye retningslinier ville tilmed kunne tage afsæt i de seneste års praksis fra Miljøklagenævnet.

Taget i betragtning at RR forudsættes involveret i koordinationsfora, jf. §12, og at RR har en aktiv rolle i forbindelse med såvel vandplaner som indsatsplaner, vil det være relevant, at RR får tilsendt vandforsyningsplanerne.

Da det er ministeren, som har fået kompetencer efter kap. 6 og 8, er der også givet ministeren et overordnet ansvar for, at de forskellige kommunale vandforsyningsplaner ikke strider mod hinanden. VFL §4 vil i princippet kunne sikre, at kommunalbestyrelserne inddrager hinanden. Da ministerens overordnede ansvar ikke skal fremgå eksplicit af §§14 og 14a, er det nødvendigt for alle parter, at dette fremgår af lovbemærkningerne mv. Den mest direkte måde at gøre opmærksom på emnet er at henvise til §4 i de relevante paragrafer.

§20

Da vi kan frygte, at læseren med lethed overser ordet "herunder", som er tiltænkt som en eksemplificering, vil vi foreslå, at der eksplicit i lovbemærkninger står, at der ikke tilsigtes en ændring af de situationer, hvor der er behov for tilladelser. Hovedreglen er således fortsat, at al indvinding af grund- og overflade vand skal have tilladelse, jf. §18 stk. 2. Der er nemlig fortsat behov for et overblik over indvinding af vandressourcen både af hensyn til VFL og til Miljømålsloven.

Det vil være en udfordring for tilladelsesmyndigheden at forholde sig alle relevante hensyn:

- Kommunalbestyrelsen kan evt. have en offentlig vandforsyning.
- Der kan være private almene vandforsyninger i kommunen, som ønsker indvinding.
- Der kan være almene vandforsyninger uden for kommunen, som ønsker indvinding.
- Der kan være erhvervs- og landbrugsinteresser i og uden for kommunen, som ønsker indvinding.
- Der skal tages hensyn til naturtilstanden i kommunen. Recipienter har ligeledes behov for vand.

Det er vor bedste vurdering, at der vil være behov for en tilpasning af Bekendtgørelse nr. 3/1980. En tilpasning med afsæt i kompetencefordelingen og i de forskellige planer, som er aktuelle for sagsbehandlingen.

§21

Udbedring af vandforsyningsanlæg er et emne af interesse for såvel enkeltindvindere som almene vandforsyninger. Det vil være en udfordring for ministeren at give kraftige signaler/vejledninger mhp. at den nationale opfattelse fortsat er, at vort drikkevand skal være baseret på rent grundvand med en absolut begrænset/ingen behandling – og at det bør være grundlaget for kommunernes myndighedsbehandling. Vi tillader os i den forbindelse at gøre opmærksom på Vandrammedirektivets artikel 7 stk. 3.

§22 stk. 4

Er det vandområdedistriktmyndigheden, som ligger inde med de informationer, som skal anvendes i forbindelse med sagsbehandlingen af indvindingstilladelserne?

§29

Det vil være vort forslag, at begrebet "vandværk" erstattes med begrebet "almen vandforsyning".

Umiddelbart kan vi ikke følge beskrivelsen i lovbemærkningerne om nødvendigheden af amternes godkendelse, se 3. og 4. sætning i lovbemærkningerne. Så vidt vi kan forstå cirkulære nr. 82/1986 og §23 i Bekendtgørelse nr. 3/1980, kan kompetencen overføres til kommunalbestyrelsen for så vidt angår stk. 1-3 – forudsat en godkendt vandforsyningsplan.

Vi finder det bemærkelsesværdigt, at kommunalbestyrelsen ikke fremover i en §29 stk. 3 sag kan forholde sig til tilslutningsvilkår – på samme vis som i dag. Det er et nyttigt styringsredskab for myndigheden. Faren ved at fjerne dette styringsredskab er, at der kan være forbrugere, som vil kunne blive tvangstilsluttet på nogle ikke ideelle vilkår. Der er talrige almene vandforsyninger, som har godkendte takstblade, hvoraf fremgår, at tilslutningen skal være efter de faktiske omkostninger, og dette kan medføre en økonomisk byrde, som lokalpolitikkerne ikke finder rimelig i den givne situation.

Der skal ske en ajourførelse af Bekendtgørelse 3/1980 af hensyn til evt. nye delegationsmuligheder mellem ministeren og kommunalbestyrelsen.

§45

I de sager hvor kommunalbestyrelsen efter §29 stk. 3 påbyder tvangstilslutning af enkeltejendomme til eksisterende forsyninger – har det i praksis været anset som en fornuftig ting også at påbyde den almene vandforsyning at forsyne. Umiddelbart ligger denne kompetence i fremtiden hos ministeren. Dette skal parterne være opmærksomme på. Set fra vor side er det ikke hensigtsmæssigt med denne deling af opgaven.

§47

Ministeren er tillagt kompetence i forhold til udbygning af eksisterende almene vandforsyninger. Dette understreger ministerens behov for at få kendskab m.v. til de kommunale vandforsyningsplaner. Se vore bemærkninger til §14.

§48

Ministeren vil få store udfordringer i forhold til at kunne løfte opgaverne efter §48, hvorefter der kan påbydes kommunale og private samarbejder. Disse udfordringer kræver i det mindste (løbende) information for at kunne blive løftet i rette tid og på tilfredsstillende vis.

Det er endvidere foreningens opfattelse, at vandsamarbejder skal sikres en væsentlig større bevågenhed i lovgivningen for at større fælles opgaver omkring forsyningssikkerhed og grundvandsbeskyttelse skal kunne løftes i fremtiden. Dette skal fremgå eksplicit af lovgivningen. Endvidere bør det fremgå, at når lokale og/eller regionale forsyningsinteresser bedst kan løses via samarbejde – skal dette kunne påbydes. Det kan dernæst af lovbemærkningerne fremgå, at der kan være tale om såvel kommunale som private og privat/kommunale samarbejder.

§52

Se venligst vore bemærkninger til §13.

§53 stk. 3

Der er korrekt, at det må formodes, at RR ikke får behov for at støtte de almene vandforsyninger. Amternes kompetencer i forhold til forsyningspligt er flyttet til staten. Det ville derfor være ganske naturligt, at ministeren ligeledes fik mulighed for at støtte de almene vandforsyninger økonomisk ud fra de overordnede interesser, som ministeren er sat til at varetage.

I modsat fald vil det være en formel forringelse af branchens muligheder – og af myndighedens mulighed for at animere til en sammenhængende og planmæssig udbygget forsyning, som det fremgår af VFL's formål.

§55 og §76

Efter flere samtaler med ansatte i Miljøstyrelsen og granskning af begrebsanvendelsen i §55 og bemærkningerne i cirkulære nr. 82/1986, har vi følgende opfattelse af sammenhængen mellem §55 og §76:

- De kommunale regulativer skal efter gældende regler til stadfæstelse i styrelsen. Beslutningen om vedtagelsen af de kommunale regler har således været "indbragt" for rekursmyndigheden. Derfor giver det ikke nogen mening/unødig ressourceforbrug, hvis der også kunne bringes en klage over §55 stk. 2.
- Det er derfor reelt kun regulativerne for de private almene vandforsyninger, som kan påklages til rekursmyndigheden.

Grunden til, at der er megen forvirring om rekursadgangen i forhold til §55 stk. 2 og 4, beror på anvendelsen af begrebet "indbringe" i §76. Det vil være vort forslag, at der med henblik på at præcisere den fremtidige retstilstand, anvendes ordet "påklage" i §76. Det vil sige, at der af retssikkerhedsmæssige grunde gives mulighed for at påklage såvel §55 stk. 2 afgørelser og §55 stk. 4 afgørelser.

Af hensyn til forbrugerne vil vi tillade os at understrege, at der også fremover er behov for ajourførte normalregulativer (vejledninger) fra Miljøstyrelsen. De må gerne indeholde markeringer af, hvor retningslinierne kan være udtryk for lokal politik.

§62 stk. 9

RR har ingen behov for at overtage kommunalbestyrelsens sager om kvalitetskrav til drikkevandet. Ministeren har til gengæld fået det overordnede ansvar for drikkevandskvaliteten, se lovbemærkningerne til §63 stk. 2. Det vil efter vor bedste vurdering være unødvendigt at afskære sig fra at kunne anvende den eksisterende §62 stk. 9.

Alternativet i §7 vil blot starte en diskussion af ordene "sager af vidtgående karakter".

§65

For at fremme forståelsen af tilsynet og de efterfølgende reaktionsmuligheder – vil det være udmærket med en bestemmelse i VFL i umiddelbar forlængelse af §65, som beskriver reaktionsmulighederne – i stil med §69 i Miljøbeskyttelsesloven. I den forbindelse ville det være belejligt med lovbemærkninger om kommunalbestyrelsens tilsynskompetence i forhold til de kommunale regulativer – og mulighederne for håndhævelse.

§84

I pallellestillingen skal der nok i højre side stå §84 stk. 1 nr. 1 – frem for en henvisning til stk. 4 i samme bestemmelse.

Lov om betalingsregler for spildevand mv.

Generelle bemærkninger

De få ændringer lovforslaget lægger op til i forhold til den eksisterende lov, giver kun anledning til en enkelt bemærkning fra DANVA.

Det er vor vurdering, at forslaget ikke vil medføre nogen væsentlig ændring af områdets forvaltning, som den foregår i dag.

Specifikke bemærkninger

§9a

Vi formoder, at når der gives adgang til, at ministeren kan delegere sine beføjelser til en ”styrelse eller tilsvarende institution”, så tænkes der på en national institution under direkte nationalpolitisk kontrol. DANVA efterlyser med andre ord en præcisering af begrebet ”tilsvarende institution”.

Miljøbeskyttelsesloven

Generelt

Ændringerne som følge af kommunalreformen medfører et behov for revision af en række bekendtgørelser og i bekendtgørelser til udmøntning af en række bemyndigelser til Ministeren. DANVA ser frem til forhandlinger om udformning af disse og vil i det følgende kun give et par konkrete bemærkninger til lovteksten.

Forhandling med organisationer

Ifølge den gældende §11 består der en forpligtigelse for ministeren til at forhandle med landsomfattende erhvervs- og miljøorganisationer, de kommunale organisationer og andre berørte statslige myndigheder. Fremover vil ”de kommunale organisationer” blive erstattet med ordene ”Kommunernes Landsforening, regionerne i forening”.

Efter vor opfattelse har §11 bl.a. til hensigt at involvere alle de landsomfattende interesseorganisationer, såfremt deres medlemskreds i væsentlig grad er berørt af kommende regler på Miljøbeskyttelseslovens område. Vi forventer, at den brede involvering fortsætter.

Der er flere organisationer, som organiserer kommuner – herunder nogle af deres mere snævre interesser. DANVA er som nævnt en organisation, hvor ikke alene forsyningerne som juridiske personer er medlemmer – men også kommunalbestyrelser. DANVA – og andre interesseorganisationer, som varetager specifikke kommunale interesser – vil antagelig være dækket af begrebet ”landsomfattende erhvervs- og miljøorganisationer”. Vi anmoder om en præcisering i lovbemærkningerne.

Betaling for beskyttelse af reserveressourcer – hvem skal betale?

§ 26 a kan fremover udelukkende anvendes af kommunalbestyrelsen til at pålægge rådighedsindskrænkninger som opfølgning på en indsatsplan vedtaget efter § 13 eller § 13 a i VFL.

Den nødvendige erstatning til de berørte lodsejere kan betales af kommunalbestyrelsen eller af de almene vandforsyninger, der har fordel af beslutningen. Her mangler der klare retningslinier for betaling for foranstaltninger, der har til formål at beskytte vigtige uudnyttede vandressourcer mod forurening, idet regningen ofte vil skulle sendes videre til forsyninger, der ikke er beliggende i den pågældende kommune.

Tilladelse til udledning

Så vidt vi kan forstå, vil kommunalbestyrelsen fremover skulle meddele tilladelse til udledning af spildvand fra de kommunale spildevandsanlæg/renseanlæg, se § 28 stk. 1 smh. stk. 2. Der vil her være en potentiel udfordring for kommunerne i forhold til at skulle meddele tilladelse til egne spildevandsanlæg. På den anden side skal staten som vandområdedistriktmyndighed udfærdige retningslinier for den ønskede vandkvalitet i henhold til Miljømålslovens krav om fastsættelse af miljømål og vandplaner. Udledningstilladelserne må nødvendigvis skulle udstedes mhp. at disse mål kan opnås.

Foreningen vil anmode om, at ovenstående – såfremt styrelsen er enige i vor udlægning – fremgår af lovbemærkningerne.

Planloven

Generelt

Planloven har ikke traditionelt være det lovområde, hvor DANVA har haft sit fokus. Arealanvendelsen er dog de seneste år kommet langt oftere frem på dagsordenen – i og med at de almene vandforsyninger bestræber sig på at producere drikkevand baseret på en uforurennet vandressource/grundvand.

Foreningen er ikke specialister på planområdet, men vor læsning af lovforslaget giver os anledning til at efterspørge præciseringer. Disse præciseringer vil efter vor opfattelse ikke kun have relevans for forsyninger med også for andre, som måtte blive berørt af de konkrete planer.

Indledningsvis vil vi nævne, at vi ser det som en meget stor udfordring for myndighederne m.fl. at sikre et behørigt hensyn i planarbejdet til de regionale, almene vandforsyningers interesser i andre kommuner. Som eksempel kan nævnes, at Københavns Energi i dag indvinder vand til Københavnsområdet i en lang række kommuner fordelt på flere amter. I fremtiden vil Københavns Energi være afhængig af de enkelte kommuners planlægning, hvilket kan indebære nedskæring af indvindingstilladelser og dermed en ringere forsyningssikkerhed i hovedstadsområdet. Dette giver anledning til, at ekstra overvejelser om indsigelsesmulighederne for andre end "nabokommuner" i et større omfang end forslaget lægger op til.

Landsplanlægning

Denne planlægning vil ske i form af landsplanredegørelser og kan meget vel have udmeldinger som angår arealanvendelse, som vore medlemmer har interesse i. Vi tillader os at foreslå, at udarbejdelsen af disse sker efter høring af landsomfattende organisationer, som repræsenterer interesser, som må blive berørt af den konkrete redegørelse.

Dette ville være i fin overensstemmelse med Århus Konventionen.

Regionale udviklingsplaner

Ved gennemlæsning af høringsmaterialet såvel lovbemærkningerne som de enkelte paragraffer får læseren ingen klar opfattelse af disse planers juridiske status. Det vil kun føre til usikkerhed og utilfredshed mellem de involverede parter, når eksempelvis indsigelsesretten ikke er bedre beskrevet.

Det kan også undre, at der ikke er nogen fast planperiode for udviklingsplanerne, mens dette findes for de kommunale planer.

Det vil endvidere være i udmærket overensstemmelse med Århus Konventionen, hvis planerne blev udarbejdet efter forudgående høring af offentligheden.

Kommuneplaner

Som vi læser lovforslaget vil nabokommuner have gensidig indsigelsesret over for kommuneplanerne. I forhold til kommuneplaner udarbejdet i Hovedstadsområdet vil der fremover være indsigelsesret for såvel nabokommuner som andre kommuner i dette område. Dette er i fin overensstemmelse med Århus Konventionen.

Som nævnt har de almene vandforsyninger en særlig interesse i arealanvendelsen. Endvidere vil såvel kloakforsyninger som de almene vandforsyninger have en interesse i evt. retningslinier for udbringningen af slam. Som det er i dag har amterne mulighed for at give retningslinier om udbringningen af slam i skovarealer.

Vi formoder, at de kommende kommuneplaner vil have konkrete udmeldinger af interesse for forsyningerne. Der vil uden tvivl også komme udmeldinger, som ikke alene har betydning for aktører i nabokommunerne. Forsyningernes interesse kan være baseret på et evt. ønske om supplerende indsatsplanlægning – eller på et ønske om at have indflydelse på udbringningen af slam. Hvis man ikke vil give forsyningerne indsigelsesmulighed, taler dette for - at relevante kommuner, som ikke nødvendigvis er nabokommuner - også får mulighed for at gøre indsigelse, hvis deres interesser på dette felt bliver berørt.

Stens og organisationers muligheder for at gøre indsigelser ved VVM-planlægning

Det foreslås i forslaget, at den overvejende del af VVM-planlægningen overføres til det kommunale område, mens enkelte anlægstyper varetages af staten. I en periode vil visse anlægstyper derudover også blive varetaget af staten. VVM-godkendelsessager er komplicerede og kræver udover faglig indsigt i de konkrete anlægstyper et overblik over forholdet til anden planlægning – herunder vandplanen. Der er derfor behov for en løbende vurdering af kvaliteten af VVM-planlægningen.

Staten får i forslaget en vetoret gældende i otte uger – dette synes som en meget kort frist til at gennemgå et stort antal plansager. I øvrigt bør det som opfølgning på Århus Konventionen indføres en pligt til elektronisk at sende planforslag til de relevante interesseorganisationer.

Miljømålsloven

Kommunalreformen indebærer, at staten overtager de nuværende opgaver med overvågning af vandmiljøet fra amterne. Staten får derudover opgaven med udarbejdelse af vandplaner fra amterne, mens kommunerne skal realisere de statslige planer ved udarbejdelse af kommunale handleplaner.

Regionsrådet får høringsret i forhold til de statslige vandplaner og skal koordinere kommunernes indspil til den statslige planlægning. Endvidere skal regionerne koordinere de kommunale handleplaner og mægle i tilfælde, hvor der opstår uoverensstemmelser i kommunernes handleplaner. Kan der ikke opnås enighed sendes planerne til afgørelse i staten.

Generelt

Overvågningen af miljøtilstanden bliver placeret i staten. De indsamlede data danner baggrund for udarbejdelse af vandplaner. Det skal sikres, at disse data er let tilgængelige for både regioner og kommuner til brug for udarbejdelse af indsatsplaner.

Det er positivt, at den overordnede vandforvaltning på planområdet sker på et overordnet niveau, for at sikre god miljømæssig forvaltning, da vandforurening har grænseoverskridende karakter. Denne indfaldsvinkel er imidlertid ikke at genfinde i lovforslaget, når vi taler indsatsplanlægningen.

Grænserne for de kommende regioner er således ikke sammenfaldende med vandoplandene. Det fremgår ikke af høringsmaterialet, hvordan regionernes koordinerende arbejde skal tage højde for dette forhold.

Forslaget om regionernes mæglerrolle i forbindelse med at koordinere kommunernes indsatsplan synes ikke specielt hensigtsmæssig, blandt andet fordi der ikke er tillagt regionerne nogen særlig kompetence og forbi processen herunder mæglingsperioden er ubeskrevet. Der synes at være et behov for yderligere overvejelser på dette felt.

Når ansvaret som vanddistriktsmyndighed overgår til staten, bliver de almene vandforsynings muligheder mindre for at påvirke dels målsætningerne dels prioriteringen af indsatsen. Specielt betyder dette, at de almene vandforsyninger ikke fremover får mulighed for at påvirke disse områder, da de i henhold til VFL nedsatte koordinationsfora fremover placeres i kommunerne – og ikke hos de myndigheder, som forestår den overordnede planlægning. Vi tillader os at gå ud fra, at det ikke var hensigten at begrænse vandforsyningernes medvirken på dette område, hvorfor vi ser frem til en drøftelse af, hvorledes problemet løses.

De beskrevne retningslinier og målsætninger for vandområderne i regionplanerne, vil være gældende indtil 2009, hvor de afløses af Miljømålslovens vandplaner. Det er af væsentlig betydning, at det nuværende ambitionsniveau, jf. regionplanerne, ikke forringes i forbindelse med udarbejdelse af vandplaner.

Overordnede betragtninger om vandplanen

En lang række beslutninger i den kommunale handleplan (og afgørelser efter anden lovgivning) kan kun træffes, såfremt vandplanen har et højt detaljeringsniveau. Som eksempel kan nævnes tildeling af markvandings-tilladelser, der skal træffes på baggrund af en samlet vurdering af grundvandsressourcens størrelse og forholdet til vandføring i berørte vandløb. Det må derfor indgå i vandplanen, hvor stor påvirkning af de enkelte vandløbsstrækninger, der er acceptabel. Desuden bør det præciseres, hvorledes denne påvirkning skal beregnes, således at vandløb, der krydser kommunegrænser eller er grænse mellem kommuner administreres ensartet.

Foreningen er forundret over, at forslag til vandplan opfattes som værende af en så overordnet karakter, at det kun har interesse for kommunalbestyrelser, og derfor ikke skal sendes til andre organisationer. Vand- og kloakforsyninger har i høj grad interesse for vandplanens prioriteringer og forslag til overordnede retningslinier, herunder den økonomiske analyse, hvorfor vi foreslår, at der udarbejdes regler for fremsendelse af disse forslag til forsyningerne. Alternativt kan der indføres en pligt til at kommunen drøfter behovet for indsigelser med forsyningerne i kommunen. Dette vil også være i tråd med Århus Konventionens intentioner om inddragelse af interessenter i beslutningsprocessen.

Århus Konventionens bestemmelser om inddragelse af berørte organisationer

Der bør som opfølgning på Århus Konventionen indføres en pligt til elektronisk at sende planforslag til de relevante interesseorganisationer.

Om ophævelser af bekendtgørelser

Det foreslås, at en række bekendtgørelser omhandlende statens fremtidige opgavevaretagelse ophæves, eksempelvis § 9 stk. 2 og § 21 stk. 2. Selv om det kan virke kunstigt at have bekendtgørelser vedrørende statens forvaltning af myndighedsfunktioner, så kan bekendtgørelser fremme gennemsigtigheden i den statslige administration. Endvidere vil en aktiv inddragelse af berørte parter under tilvejebringelsen af disse bekendtgørelser kunne give nyttige bidrag til den fremtidige administration.

Det bør derfor nøje overvejes, hvilke bekendtgørelser, der med fordel kan ophæves.

Kommunale handleplaner

En frist på otte uger for indsigelser mod kommunale handleplaner virker meget kort, og giver ikke nogen reel mulighed for forsyninger at udarbejde ændringsforslag. Såfremt man ønsker at opretholde denne frist, så bør forsyningerne inddrages i planlægningen på et tidligere tidspunkt.

DANVA finder, at der et klart behov for, at der også i de kommunale handleplaner skal ske refleksioner om de mest omkostningseffektive aktiviteter, som der reelt skal udføres i kommunen som opfølgning på vandplanen.

Om anvendelse af gebyrmidler

Der savnes klare regler for anvendelse af gebyrmidler i forhold til såvel § 35 i Miljømålsloven som § 52 c i VFL (se bemærkningerne til denne), hvorfor foreningen foreslår udarbejdelse af retningslinier for anvendelsen af gebyrmidler.

Om fuld klageadgang

I bemærkningerne til nummer 51 angives, at den fulde klageadgang opretholdes. Det må her menes, at der ikke ændres ved den hidtidige klageadgang. Med fuld klageadgang må menes en adgang til at påklage alle dele af vandplanen, hvilket netop ikke er tilfældet i selve lovteksten.

Med venlig hilsen

Anders Bækgaard

Antal godkendte vandforsyningsplaner, pr. november 2002 (version 2)

* Enkelte amter har oplyst, at få kommuner har 2. generationsplaner undervejs.
 ** Enkelte amter har oplyst, at der er kommuner med godkendte 2. generationsplaner

	Antal kommuner	Godkendte planer (10.95)	Godkendte planer (04.97)	Godkendte planer (12.00)*	Godkendte planer (11.02)**	"Snart godkendte" vandforsyningsplaner	Godkendte planer - som er ændret af hensyn til Regionplan 2001 og evt. amtslig indsatsplan	Antal godkendte amtslig indsatsplaner?
Bornholms Amt	5	0	0	2	2	2	0	1 påbegyndt
Frederiksborg Amt	19	8	8	19	19	0	0	1 godkendt
Fyns Amt	32	20	27?/max 25	29 + 2 delplaner	30 **	2	0	1 snart godkendt
Københavns Amt	18	0	3	4	16	2	0	1 påbegyndt
Nordjyllands Amt	27	14	18	22	23	1	0	0
Ribe Amt	14	9	9	11	11	0	0	0
Ringkjøbing Amt	18	9	13	16	17	1	0	0
Roskilde Amt	11	8	8	9	11	0	0	2 godkendte
Storstrøms Amt	24	20	21	22	22	2	0	1 snart godkendt
Sønderyllands Amt	23	14	15	17	22	0	0	5 påbegyndte
Vejle Amt	16	8	10	13	16	0	0	4 påbegyndte
Vestsjællands Amt	23	4+2 delplaner	4+2 delplaner	8	8 + 3 delpl. ift. 1 kom.	2	0	0
Viborg Amt	17	5+1 delplaner	9	11	13	4	0	0
Århus Amt	26	16+1 delplan	17	26	26 **	0	0	4 påbegyndte
I alt	273	144?/max 142 samt 4 delplaner	165?/max 163 samt 2 delplaner	209 + 2 delplaner	236 + 3 delpl. ift. 1 kom	16	0	17 påbegyndte og 3 godkendte

DATATILSYNET

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Modtaget i departementet

17. DEC. 2004

MILJØMINISTERIET
Departementet

den 17 DEC. 2004

J.nr. 001-0006

Akt nr. Bilag

8

16. december 2004

Datatilsynet
Borgergade 28, 5.
1300 København K

CVR-nr. 11-88-37-29

Telefon 3319 3200
Fax 3319 3218

E-post
dt@datatilsynet.dk
www.datatilsynet.dk

J.nr. 2004-112-0187
Sagsbehandler
Thomas Gønge
Direkte 3319 3216

Vedrørende høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område, Miljøministeriets j.nr. D 001-0006

Ved brev af 1. december 2004 har Miljøministeriet anmodet om Datatilsynets eventuelle bemærkninger til følgende lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område:

- Forslag til lov om ændring af lov om planlægning,
- Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse,
- Forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse,
- Forslag til lov om ændring af lov om miljømål og lov om vandforsyning,
- Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer,
- Forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi,
- Forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord samt
- Forslag til lov om ændring af række love på natur- og miljøområdet (samleloven).

Datatilsynet går ud fra, at Miljøministeriet har vurderet, at den behandling af personoplysninger, der følger af lovforslagene, vil kunne ske inden for rammerne af persondataloven og databeskyttelsesdirektivet, herunder behandlingsreglerne.

Datatilsynet har ikke i øvrigt bemærkninger til de fremsendte lovforslag.

Kopi af dette brev er dags dato sendt til Justitsministeriet, Lovafdelingen.

Med venlig hilsen

Thomas Gønge

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K.

Modtaget i departementet

7 JAN. 2005

Den 6. januar 2005

J.nr. 4066.22 [10.13] SL/cag/kt

Høring vedr. Forslag til Lov om ændring af lov om planlægning

De Samvirkende Invalideorganisationer (DSI) har til vores undren ikke modtaget ovennævnte lovforslag til høring. Men da lovforslaget indeholder afsnit, der har stor betydning for mennesker med handicap, og deres mulighed for at deltage i samfundets aktiviteter på lige fod med andre borgere, har vi gennemgået forslaget og har følgende generelle kommentarer.

I § 10a, stk. 3, opremses de temaer, der skal beskrives i de kommende regionale udviklingsplaner. Her er det væsentligt for DSI at gøre opmærksom på, at tilgængeligheden, og dermed adgang til det fysiske miljø for alle borgere med eller uden handicap, også bør indgå i de kommende regionale udviklingsplaner på lige fod med andre vigtige forhold som erhverv, turisme, beskæftigelse, uddannelse og kultur. Ligeledes bør tilgængelighed for alle være et af de emner, der skal gives retningslinier for i de nye kommunalplaner i henhold til § 11a.

Regeringen har generelt i sin satsning fokuseret på at forbedre mulighederne for, at mennesker med handicap kan fungere i samfundet på lige fod med andre borgere. Dette har medført en lang række initiativer på byggelovområdet for at bedre tilgængeligheden, og initiativer på arbejdsmarkedsområdet for at sikre flere personer med handicap en plads på arbejdsmarkedet samt mange tilsvarende tiltag på væsentlige områder. Dette medvirker til, at personer med handicap i højere grad kan blive inkluderet i samfundet i lighed med alle andre borgere.

En vigtig forudsætning for, at dette kan ske, er, at også vort fysiske miljø indrettes, så det er muligt for personer med forskellige funktionsnedsettelser, som nedsat bevægelsesevne, nedsat synsevne, nedsat hørevne, nedsat forståelsesevne m.fl., at færdes såvel i vore fysiske omgivelser – på gader, pladser, fortove, parker, naturområder m.v. – som i vore bygninger.

Derfor opfordrer DSI kraftigt regeringen til at sikre, at de fremlagte lovforslag ændres, således at tilgængelighedshensyn fremover skal indarbejdes som et krav i regionplaner og kommunale planer.

Høringsprocessen for hele dette enorme lovarbejde er meget kort. Det tidspres, som ligger over hele processen, bekymrer DSI. Med den korte høringsfase har det været yderst vanskeligt for DSI's medlemsorganisationer at indgå i en uddybende dialog med deres medlemmer og relevante repræsentanter for derved at skabe sig et grundigt overblik over hele reformen, mulige konsekvenser og ikke mindst mulige faldgruber. Det medfører en stor risiko for at overse væsentlige problemstillinger for mennesker med handicap i de mange lovforslag.

Vi forbeholder os derfor ret til i den kommende tid at fremkomme med supplerende synspunkter, ligesom vi også forventer at blive inddraget i de videre forhandlinger om lovforslagene og justeringen af disse.

Yderligere oplysninger kan fås ved henvendelse til konsulent i tilgængelighed og hjælpemidler Carsten Graversen, tlf.nr. 3638 8514 eller e-mail: cag@handicap.dk.

Med venlig hilsen

Stig Langvad
Formand

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Hellerup, den 5. januar 2005
JJ/JW/lb

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

De Samvirkende Købmænd, DSK, takker for at have fået tilsendt ovenstående lovforslag i høring.

Lovforslagene om ændring af miljøbeskyttelsesloven, naturbeskyttelsesloven, lov om miljømål og lov om vandforsyning, lov om råstoffer, lov om miljø og genteknologi, lov om forurennet jord og samleloven giver ikke DSK anledning til bemærkninger.

Forslag til lov om ændring af lov om planlægning kommenteres alene, for så vidt angår de spørgsmål, der har relevans for detailhandelen.

DSK er overvejende positiv over for de foreslåede ændringer af planloven, men ændringerne giver anledning til en del spørgsmål, og enkelte af ændringsforslagene kan vi ikke støtte i den foreliggende form.

Maksimalt butiksstørrelser

DSK kan støtte den nye § 5e, stk. 1, nr. 1, hvorefter det er miljøministeren mod tidligere regionplanmyndighederne, der fastlægger regler om beliggenheden af og de maksimale bruttoetagearealer for butikker, når butiksstørrelserne overstiger 3.000 m² for dagligvarebutikker og 1.500 m² for udvalgsvarebutikker. Det fremgår af bemærkningerne på side 19, at m.h.t. detailhandel vil lovforslaget indebære, at den nuværende praksis fastholdes. Dette er DSK særdeles tilfreds med, især hvad angår butikker på mere end henholdsvis 3.000 m² og 1.500 m², hvor det ligeledes af bemærkningerne på side 19 og 33 fremgår, at det forudsættes, at ministeren i den forbindelse redegør for de særlige planlægningsmæssige begrundelser for fastsættelse af eventuelle butiksstørrelser på mere end 3.000/1.500 m², ligesom det af bemærkningerne på side 33 fremgår, at den nuværende praksis med butiksstørrelser fastholdes.

SEKRETARIATET
POSTBOKS 122
SVANEMØLLEVEJ 41
DK-2900 HELLERUP
TELEFON 39 62 16 16
TELEFAX 39 62 03 00
E-MAIL: DSK@D-S-K.DK

KØBMANDSTJENESTEN ØST
POSTBOKS 122
SVANEMØLLEVEJ 41
DK-2900 HELLERUP
TELEFON 39 62 16 16
TELEFAX 39 62 03 00
E-MAIL: HELLERUP@D-S-K.DK

KØBMANDSTJENESTEN VEST
ÅRHUSVEJ 14
DK-8670 LASBY
TELEFON 86 95 17 00
TELEFAX 86 95 18 17
E-MAIL: LAASBY@D-S-K.DK

DSK kan imidlertid ikke se, hvor i selve lovforslaget det fremgår, at ministeren skal redegøre for de særlige planlægningsmæssige begrundelser. Det fremgår som en forudsætning i bemærkningerne, men det står ikke i selve lovteksten. Dette er efter DSKs opfattelse slet ikke tilstrækkeligt, og det må frygtes, at en manglende eller utilstrækkelig særlig planlægningsmæssig begrundelse fra ministerens side ikke vil blive prøvet af Naturklagenævnet i en klagesag, uden et direkte krav i selve loven om, at ministeren skal fremkomme med en særlig planlægningsmæssig begrundelse for eventuelle butikker på mere end planlovens maksimumstørrelser.

DSK anbefaler derfor, at kravet om en særlig planlægningsmæssig begrundelse for butikker på mere end planlovens maksimumstørrelser fremgår direkte af lovteksten. Som det fremgår af bemærkningerne på side 33 indeholder den gældende planlov et krav om, at regionplanredegørelsen skal indeholde særlige planlægningsmæssige begrundelser for butikker, der er større end planlovens maksimumgrænser, og det må være muligt at have et tilsvarende lovkrav i forhold til miljøministeren.

Aflastningscentre og bydelscentre

DSK kan ligeledes støtte den nye § 5e, stk. 1, nr. 2, hvorefter beliggenheden af og det maksimale areal til butikker i bydelscentre og aflastningsområder skal fastlægges af miljøministeren mod tidligere regionplanmyndighederne, når det samlede areal i området overstiger 3.000 m². Det forudsættes i den sammenhæng, at bemærkningerne på side 19 om, at m.h.t. detailhandel vil lovforslaget indebære, at den nuværende praksis fastholdes, ligeledes gælder for § 5e, stk. 1, nr. 2.

Regionale udviklingsplaner

Miljøministeren overtager iflg. lovforslaget regionplanmyndighedernes rolle f.s.v.a. planlægning til butikksformål. Dette kan DSK støtte. Imidlertid fremgår det ikke helt klart, om regionsrådene også er tiltænkt en rolle m.h.t. detailhandel ved siden af kommunerne og miljøministeren gennem de i § 10 a omtalte regionale udviklingsplaner.

Det er direkte nævnt i § 10 a, stk. 3, nr. 1 - 5, at udviklingsplanerne skal behandle natur og miljø herunder rekreative formål, erhverv inkl. turisme, beskæftigelse, uddannelse samt kultur. Detailhandel kunne tænkes omfattet af både nr. 1 (miljø), nr. 2 (erhverv) og nr. 3 (beskæftigelse), ligesom detailhandel vel er dækket af § 10 a, stk. 3, 1. pkt., hvorefter den regionale udviklingsplan på grundlag af en helhedsvurdering skal beskrive en ønskelig fremtidig udvikling for regionens byer, landdistrikter og udkantssområder.

Iflg. lovforslagets § 25 kan regionsrådene gøre indsigelse over for hinandens udviklingsplaner, hvis de har betydning på tværs af regionsgrænserne. Dette kan ofte være tilfældet med større detailhandelsbyggerier af regional betydning. Det er derfor relevant at få afklaret, om regionsrådene dermed har en mulighed for at nedlægge en form for veto over for naboregioner nogenlunde svarende til den i dag gældende indsigelsesret på tværs af amtsgrænser.

Ligeledes kan regionsrådene, jfr. forslaget til § 29 a fremsætte indsigelse med vetovirkning efter § 28 over for forslag til kommuneplaner, hvis planforslaget er i strid med den regionale udviklingsplan. Såfremt den regionale udviklingsplan beskæftiger sig med detailhandel, vil dette instrument således kunne tages i anvendelse af regionsrådet. Det fremgår af bemærkningerne på side 66, at indsigelsesretten skal være båret af overordnede hensyn til regionens samlede udvikling, herunder hensynet til regionens bæredygtige udvikling. Dette vil ofte være tilfældet m.h.t. detailhandel med regional betydning.

Amternes rolle som planlæggende myndighed på detailhandelsområdet har været meget forskellig. Mange amter – ikke mindst Vejle amt – har slet ikke planlagt, men har ukritisk accepteret samtlige ønsker fra kommunerne. DSK har derfor ikke noget større behov for, at de kommende regionsråd beskæftiger sig med detailhandel, da det må forventes, at i hvert fald nogle af regionsrådene vil behandle detailhandel lige så lemfældigt som mange af amterne har behandlet området. Imidlertid er det ønskeligt, at regionsrådenes rolle på detailhandelsområdet afklares, da lovforslaget giver mulighed for, at regionsrådene kan vælge at medvirke til en styring af detailhandelsudviklingen i kommunerne.

Nabokommuners indsigelsesret

DSK kan som udgangspunkt støtte forslaget til § 29 b, da detailhandel ofte har væsentlig betydning på tværs af kommunegrænser. Beslutninger skal træffes af dem, de berører, og det er derfor rimeligt, at kommuner har indflydelse på udlæg til detailhandel, også uden for egen kommune, når detailhandelsudlægget er af en størrelse, så det får væsentlig betydning for kommunen.

Med de nye større kommuner bliver betydningen af indsigelsesretten på tværs af kommunegrænser mindre, da mange af de nye kommuner vil bestå af såvel by- som landområder og således vil dække hele det naturlige opland til byens detailhandel. Imidlertid vil der også være mange kommuner, hvor de nye kommunegrænser ikke løser problemet med, at én kommune træffer beslutninger på detailhandelsområdet med virkning for andre kommuner. Her vil § 29 b kunne finde anvendelse.

Imidlertid bør indsigelsesretten ikke indskrænkes til udelukkende at gælde for de kommuner, der umiddelbart grænser op til den pågældende kommune. En sådan indskrænkning kunne udledes af udtrykket "nabokommune". Flere butikcentre er så store, at de har væsentlig betydning for kommuner på tværs af flere kommunegrænser, og det er ikke rimeligt, at disse kommuner afskæres fra at gøre indsigelse, blot fordi de ikke grænser umiddelbart op til den kommune, der i færd med at tillade eksempelvis et større butikcenter med regional betydning.

I forslaget til § 29 b, stk. 3 foreslås det, at tvister afklares af regionsrådet eller miljøministeren, hvis kommunerne er beliggende i hver sin region. Denne model er logisk, for så vidt angår de områder, som regionsrådet beskæftiger sig med, og hvor der således er den for-

nødne ekspertise til at afklare tvister. Imidlertid er det langt fra sikkert, at de kommende regionsråd overhovedet vil beskæftige sig med detailhandel, hvorfor de ikke vil være kompetente til at afklare tvister mellem to kommuner på dette område.

DSK foreslår, at begrebet nabokommuner udstrækkes til at omfatte samtlige kommuner i oplandet til det detailhandelsprojekt, der planlægges for. Endvidere foreslås det, at miljøministeren træffer afgørelse i alle tvister på området, da de kommende regionsråd ikke vil besidde den fornødne kompetence på detailhandelsområdet.

Miljøministerens indsigelsespligt

I forslaget til § 29 ændres miljøministerens indsigelsesret til en indsigelsespligt. Dette må som minimum indebære, at samtlige planer kontrolleres af Miljøministeriet. DSK kan støtte denne ændring, men er i tvivl om, hvad betydning en manglende indsigelse vil få.

Endvidere er det ikke klart, hvorvidt der vil kunne klages til Naturklagenævnet over en manglende indsigelse.

Disse forhold bør afklares.

VVM

Med den seneste ændring af planloven fik kommunerne øgede beføjelser til selv at vedtage regler for udlæg af nye arealer til detailhandel inden for bymidten. DSK var kritisk over for denne ændring, idet den som udgangspunkt havde til følge, at kommuner kunne give tilladelse til store butikcentre med regional virkning – og altså dermed negative følger for nabokommuner – når blot butikkerne i centeret hver for sig holdt sig under planlovens maksimale størrelser, og når butikscenteret var beliggende i bymidten – som kommunalbestyrelsen i øvrigt selv fik kompetence til at fastlægge udstrækningen af.

DSK valgte dog at nedtone sin kritik, da vi af Miljøministeriet blev beroliget med, at butikcentre med regional virkning fortsat skulle gennem en VVM-procedure foretaget af de regionale myndigheder. Dermed var det sikret, at alle de berørte kommuner via amtet fik mulighed for at få indflydelse på disse butikcentre.

Med lovforslagets §§ 11 g – 11 i, § 11 a, nr. 7 og § 11 e, stk. 3 lægges der op til, at VVM-proceduren fremover skal forestås af kommunerne. Der er mulighed for, at miljøministeren for visse typer af VVM-anlæg kan overtage kommunalbestyrelsens kompetence, men iflg. bemærkningerne s. 20 er det ikke tanken, at butiksprojekter skal miljøvurderes af Miljøministeriet – men derimod af kommunerne. I bemærkningerne fastslås det, at også for de VVM-pligtige anlæg skal planlægningen dog holde sig inden for rammerne af miljøministerens regler efter § 5 e. Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt, idet § 5 e ikke lægger begrænsninger på butikcentre i bymidten, hvor de enkelte butikker holder sig under planlo-

vens maksimale butiksstørrelser på henholdsvis 1.500 m² for udvalgswarebutikker og 3.000 m² for dagligvarebutikker.

Iflg. lovforslaget er der en risiko for, at en kommunalbestyrelse fremover uden inddragelse af hverken regionale eller nationale myndigheder vil kunne give tilladelse til et VVM-pligtigt butikscenter med store konsekvenser for miljø og butikshandel i en række nabokommuner.

Dette må DSK advare kraftigt imod af flere grunde.

For det første vil der ikke blive den fornødne ekspertise i kommunerne til at foretage denne type VVM-undersøgelser. Det vil være meget sjældent, at der skal planlægges for et VVM-pligtigt butikscenter i den enkelte kommune. For de fleste kommuners vedkommende vil det højst ske én gang, og der vil for næsten alle kommuners vedkommende være tale om, at der vil gå mange år mellem, at der planlægges for et VVM-pligtigt butikscenter. Kun i de 4 – 5 allerstørste kommuner vil man kunne opnå den fornødne ekspertise i VVM-undersøgelser af denne art.

For det andet vil den enkelte kommunalbestyrelse naturligt fokusere på de miljømæssige konsekvenser i sin egen kommune uden hensyntagen til de miljømæssige konsekvenser for nabokommunen. For så vidt angår konsekvenserne for detailhandelsomsætningen vil det endog blive set som en fordel i mange kommuner, at et butikscenter kan få negative konsekvenser for detailhandelen i nabokommunen, da området er præget af en voldsom konkurrence kommunerne imellem om at tiltrække mest omsætning. Denne konkurrence er flere projektmagere dygtige til at udnytte, og kommunerne spilles ud mod hinanden.

DSK frygter derfor, at VVM-undersøgelserne ikke vil få nogen betydning, da den enkelte kommune vil ignorere de negative miljømæssige virkninger af et butikscenter med regional virkning, idet følgerne først og fremmest rammer nabokommunen, og idet man frygter, at butikscenteret risikerer at blive placeret i nabokommunen i stedet. Muligvis vil forslaget til §29 b om nabokommuners indsigelsesret dog kunne afbøde dette, men som udgangspunkt er DSK af den opfattelse, at et butikscenter med regional virkning som minimum skal vurderes regionalt.

Da regionsrådene ikke ses at være tiltænkt nogen større rolle, for så vidt angår planlægning af butikker, vil DSK derfor anbefale, at VVM-undersøgelser af butikscentre foretages af Miljøministeriet og ikke af den enkelte kommunalbestyrelse. Eventuelt kunne der sondres, således at detailhandelscentre med regional betydning skal VVM-undersøges af Miljøministeriet, og butikscentre uden regional betydning, der alene p.g.a. størrelsen er VVM-pligtige skal VVM-undersøges af kommunerne. For sidstnævntes vedkommende er de miljømæssige konsekvenser primært knyttet til selve byggeriet og den lokale trafik, som alene er konsekvenser, der mærkes i den pågældende kommune, og som i øvrigt ikke adskiller sig væsentligt fra VVM-undersøgelser af andre typer anlæg.

For det tredje vil en kommunal VVM-procedure vanskeliggøre overblikket over, hvilke regionale butikcentre, der planlægges for. Dette vil betyde, at landsdækkende foreninger, som eksempelvis DSK og Danmarks Naturfredningsforening, vil få meget vanskeligt ved at påvirke den offentlige debat om det ønskelige i flere regionale butikcentre. VVM-screeninger skal ikke offentliggøres, og det er i dag vanskeligt at holde sig ajour med amternes og HUR's VVM-screeninger. Det vil være nærmest umuligt fremover at holde sig a' jour med flere end 100 kommuners ikke-offentliggjorte VVM-screeninger.

Redegørelsen i kommuneplanen

Forslaget til § 11 e, stk. 4 er en bibeholdelse af de gældende forholdsvis detaljerede krav til redegørelsen for den del af kommuneplanen, der indeholder rammer for forsyning med butikker. DSK ser med tilfredshed, at disse regler ikke ændres.

Med venlig hilsen
De Samvirkende Købmænd

Jan E. Jørgensen,
Advokat, miljøkonsulent

John Wagner,
Adm. direktør

Den danske Landinspektørforening (DdL)
The Danish Association of Chartered Surveyors
FAGLIGT UDVALG

Postboks 218
Lindevangs Allé 4
DK-2000 Frederiksberg
Copenhagen, Denmark

Telephone: (+45) 3886 1070
Telefax: (+45) 3886 0252
Web-site: www.ddl.org
E-mail: ddl@ddl.org
Giro no.: 701 17 25
SE no.: 15 26 89 13

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K.

7. januar 2005

E-post : mim@mim.dk

Vedr.: **Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på
Miljøministeriets område.
Ref. J.nr. D 001-0006.**

Den danske Landinspektørforening (DdL) har primo december 2004 pr. mail modtaget en række lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område med anmodning om at fremkomme med bemærkninger hertil.

De lovforslag, der primært har foreningens faglige bevågenhed, er

- Forslag til lov om ændring af lov om planlægning
- Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse
- Forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse
- Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer
- Forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord

Ændringsforslagene indeholder en lang række sproglige konsekvensændringer og ressortændringer som følge af struktur- og opgavereformen samt en mindre række substantielle indholdsændringer.

DdL takker for henvendelsen og kan samtidig oplyse, at foreningen, omstændighederne taget i betragtning, ikke umiddelbart har nogen bemærkninger til lovforslagene.

Med venlig hilsen

Torben Juulsager
Fmd. Fagligt Udvalg

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

København den 07-01-2005
J.nr.: 70-022
Lene Maj Pedersen

Høringssvar vedrørende forslag til lov om ændring af lov om planlægning (udmøntning af kommunalreformen)

Det Centrale Handicapråd, der er Regeringens rådgivende udvalg på handicapområdet, har ikke modtaget ovennævnte lovforslag til høring. Rådet har derfor hentet lovforslaget på Miljøministeriets hjemmeside og sender hermed sine bemærkninger. Samtidig med dette vil rådet bede om at få bekendtgørelser og vejledninger, som efterfølgende udarbejdes i forbindelse med lovforslaget, i høring.

Spørgsmålet om tilgængelighed er af essentiel betydning for handicappedes lige muligheder i samfundet. Det er derfor vigtigt, at den regionale udviklingsplan også beskriver, hvordan der i regionen vil blive taget hånd om den fysiske tilgængelighed. Derfor skal rådet forslå, at der til lovforslagets § 10 a, stk. 3 tilføjes: ”6) *tilgængelighed*”. På tilsvarende måde skal rådet foreslå, at der til lovforslagets § 11 a tilføjes: ”20) *Varetagelsen af den fysiske tilgængelighed i kommunen*”, samt § 11 b: ”12) *Varetagelsen af den fysiske tilgængelighed inden for lokalplanområdet*”.

Det fremgår af det fjerde afsnit i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at ”Med forslaget til ændring af planloven udmøntes forligspartiernes ønsker om, at den fysiske planlægning fremover skal blive enklere og i højere grad kan baseres på inddragelse af borgere, virksomheder og interesseorganisationer i planlægningsprocessen”. Hertil er det vigtigt for rådet at bemærke, at en forudsætning for forligspartiernes ønske om borgeres, virksomheders og interesseorganisationers medvirkning i planlægningsprocesserne er, at formidlingen af forslag og møder vedrørende disse sker på en måde, så den også bliver tilgængelig for personer med handicap. Rådet skal derfor foreslå, at der i bemærkningerne til lovforslaget gøres opmærksom på denne problemstilling, og at Dansk Center for Tilgængelighed kan yde rådgivning og vejledning i forhold til formidling af de forskellige planer og møderne omkring disse.

Venlig hilsen

Lene Maj Pedersen

DET ØKOLOGISKE RÅD
FREMTIDENS MILJØ SKABES I DAG

7. januar 2005.

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Høringssvar vedr. ændring af Lov om miljøbeskyttelse

Generelle bemærkninger vedr. kommunalreformen

Det Økologiske Råd ser med tilfredshed, at kommunalreformen indebærer en sammenlægning af de mindste kommuner, da der herved både kan opnås en række stordriftsfordele og mere robuste faglige miljøer.

Det Økologiske Råd konstaterer, at kommunalreformen vil føre til, at den ekspertise, som i dag findes i amterne, spredes ud på 4 niveauer nemlig kommuner, regioner, statslige regionskontorer samt ministerier. Hertil kommer et eventuelt femte niveau: fælleskommunale enheder.

En meget stor del af de 14 amters opgaver vedrørende natur- og miljøbeskyttelse flyttes ud i ca. 100 kommunale forvaltninger, som ikke vil kunne opnå nær de samme muligheder for at opbygge høje faglige kompetencer gennem arbejdsdeling og teamwork, som det har været tilfældet i amterne.

Ved at flytte næsten alle amternes natur- og miljøopgaver til kommunerne tabes den natur- og miljøkompetence og de stordriftsfordele, der er opnået i de seneste årtier gennem administration af komplekse natur- og miljøproblemer på regionalt niveau frem for i mange små kommunale enheder. I amterne kan jord- og grundvandsopgaver klares af ca. 1,5 akademiker pr. kommune, hvorimod det samme arbejde vil kræve 3-5 akademikere pr. kommune, når det flyttes ud i kommunerne, hvis ikke kvaliteten i arbejdet skal forringes.

En fremtidig effektiv administration vil kræve, at amternes natur- og miljøopgaver overflyttes til de nye regioner ligesom sygehusvæsenet, så miljø- og naturopgaver fortsat løses af regionale kompetencecentre med ekspertise til at sikre helhedsorienterede og langsigtede løsninger. Derved kan stordriftsfordelene og en fortsat udvikling af omkostningseffektive løsningsmodeller videreføres og videreudvikles i fremtidens Danmark.

Det Økologiske Råd skal på den baggrund kraftigt anbefale, at amternes opgaver vedrørende natur og miljø ikke bliver overflyttet til kommunerne, men i stedet overflyttes til regionerne, samt at man undlader at etablere statslige regionskontorer ved i stedet at overføre deres opgaver til regionerne.

Generelle bemærkninger vedr. ændring af Lov om miljøbeskyttelse

Det Økologiske Råd finder det meget uheldigt, at størstedelen af amternes opgaver i henhold til miljøbeskyttelsesloven flyttes til kommunerne, da kommunerne ikke vil være tilstrækkeligt store enheder til at sikre sammenhæng og et højt fagligt niveau i miljøbeskyttelsen.

Mange grundvandsforekomster og vandområder vil blive splittet op på flere kommuner, og mange virksomheder påvirker naturen og miljøet ud over kommunegrænsen.

Det vil derfor svække natur- og miljøbeskyttelsen, hvis der ikke er en sammenhæng på regionalt plan i såvel grundvandsbeskyttelse, vandindvinding, spildevandsudledning og godkendelsen og tilsyn med de særligt forurenende virksomheder.

Det Økologiske Råd anbefaler derfor, at amternes opgaver overflyttes til regionerne.

Specifikke bemærkninger

1. Tilladelser til havbrug

Lovforslaget indebærer, at det fremover bliver kommunerne, der skal meddele tilladelse til havbrug.

For mange kommuner vil hensynet til arbejdspladser veje langt tungere end hensynet til havmiljøet, og det vil derfor ikke være miljøhensyn, der bliver bestemmende for havbrugenes placering og størrelse.

Det Økologiske Råd finder på den baggrund, at havbrug bør reguleres på regionalt eller statsligt niveau, fordi deres placering og størrelse har voldsomme konsekvenser for havmiljøet.

Det Økologiske Råd anbefaler således, at beføjelsen til at meddele tilladelser til havbrug overføres til regionerne eller til miljøministeren.

Med venlig hilsen

Hans Nielsen

DET ØKOLOGISKE RÅD
FREMTIDENS MILJØ SKABES I DAG

7. januar 2005.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Høringssvar vedr. ændring af Lov om miljømål m.v. for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder (miljømålsloven) og lov om vandforsyning m.v.

Generelle bemærkninger vedr. kommunalreformen

Det Økologiske Råd ser med tilfredshed, at kommunalreformen indebærer en sammenlægning af de mindste kommuner, da der herved både kan opnås en række stordriftsfordele og mere robuste faglige miljøer.

Det Økologiske Råd konstaterer, at kommunalreformen vil føre til, at den ekspertise, som i dag findes i amterne, spredes ud på 4 niveauer nemlig kommuner, regioner, statslige regionskontorer samt ministerier. Hertil kommer et eventuelt femte niveau: fælleskommunale enheder.

En meget stor del af de 13 amters opgaver vedrørende natur- og miljøbeskyttelse flyttes ud i ca. 100 kommunale forvaltninger, som ikke vil kunne opnå nær de samme muligheder for at opbygge høje faglige kompetencer gennem arbejdsdeling og teamwork, som det har været tilfældet i amterne.

Ved at flytte næsten alle amternes natur- og miljøopgaver til kommunerne tabes den natur- og miljøkompetence og de stordriftsfordele, der er opnået i de seneste årtier gennem administration af komplekse natur- og miljøproblemer på regionalt niveau frem for i mange små kommunale enheder. I amterne kan jord- og grundvandsopgaver klares af ca. 1,5 akademiker pr. kommune, hvorimod det samme arbejde vil kræve 3-5 akademikere pr. kommune, når det flyttes ud i kommunerne, hvis ikke kvaliteten i arbejdet skal forringes.

En fremtidig effektiv administration vil kræve, at amternes natur- og miljøopgaver overflyttes til de nye regioner ligesom sygehusvæsenet, så miljø- og naturopgaver fortsat løses af regionale kompetencecentre med ekspertise til at sikre helhedsorienterede og langsigtede løsninger. Derved kan stordriftsfordelene og en fortsat udvikling af omkostningseffektive løsningsmodeller videreføres og videreudvikles i fremtidens Danmark.

Det Økologiske Råd skal på den baggrund kraftigt anbefale, at amternes opgaver vedrørende natur og miljø ikke bliver overflyttet til kommunerne, men i stedet overflyttes til regionerne, samt at man undlader at etablere statslige regionskontorer ved i stedet at overføre deres opgaver til regionerne.

Generelle bemærkninger vedr. ændring af Lov om miljømål

Det Økologiske Råd ser med tilfredshed, at de hidtidige 14 vanddistrikter reduceres til 4 vanddistrikter, og at miljøministeren bliver vanddistriktsmyndighed, da der herved opnås bedre muligheder for at gennemføre en sammenhængende planlægning og beskyttelse af det danske vandmiljø.

Det Økologiske Råd ser endvidere med tilfredshed, at der indføres en idefase, hvor myndighederne, borgere og organisationer kan komme med forslag til planlægningen på et så tidligt tidspunkt i arbejdsprocessen som muligt.

Det Økologiske Råd finder det imidlertid uheldigt, at det bliver ca. 100 kommuner, der kommer til at stå for udarbejdelsen og gennemførelsen af handleplanerne i henhold til vandplanen og Natura 2000-planen. Det er alt for små enheder til at sikre et højt fagligt niveau og stordriftsfordele ved gennemførelsen af planerne.

Det Økologiske Råd anbefaler på den baggrund, at udarbejdelsen og gennemførelsen af handleplanerne overføres til regionerne.

Specifikke bemærkninger

1. Regionsrådets koordinerende rolle

Ifølge lovforslagets § 27 a skal regionsrådet koordinere forslag, der er indkommet fra kommunalbestyrelserne i høringsfasen forud for udarbejdelse og revision af vandplanen. Regionsrådet skal endvidere indtræde som mægler, hvis der ikke kan opnås enighed blandt de berørte kommunalbestyrelser om den nærmere udformning af handleplanen. Regionsrådet har imidlertid ingen egentlige beføjelser i henhold til lov om miljømål, og der vil derfor ikke findes et fagligt miljø i regionsrådet, der har et indgående kendskab til vandplanlægningen.

Det Økologiske Råd finder det på den baggrund uheldigt, at regionsrådet inddrages i koordineringen af vandplanlægningen i lov om miljømål. Det er endvidere uheldigt, at regionsrådet får en opgave, der alene er knyttet til koordinering hos en af interessenterne i vandplanerne nemlig kommunerne, mens koordinering af alle de øvrige interessenters interesser er helt fraværende f.eks. natur- og miljøorganisationernes, erhvervsorganisationer osv. Regionsrådets opgave er at varetage alle regionens interesser og ikke kun kommunernes.

Det Økologiske Råd anbefaler på den baggrund, at regionsrådet i Lov om miljømål får en koordinerende rolle, der omfatter alle forslag, der er indkommet i høringsfasen.

2. Udarbejdelse og gennemførelse af handleplaner

Lovforslaget indebærer, at kommunerne skal udarbejde en handleplan, der skal redegøre for, hvordan vandplanen og Natura 2000-planen og dens indsatsprogram vil blive realiseret inden for kommunens geografiske område.

Det Økologiske Råd finder, at kommunerne vil være alt for små til at varetage disse opgaver, dels fordi bl.a. mange vandløb, kystvande og grundvandsmagasiner vil berøre mange kommuner, og dels fordi der ikke i kommunerne vil kunne opnås et højt og robust fagligt miljø samt stordriftsfordele.

Det Økologiske Råd anbefaler på den baggrund, at handleplanerne udarbejdes af regionerne og realiseres af regionerne i et samarbejde med kommunerne.

3. Fravigelse af frister for vedtagelse af handleplan i henhold til vandplanen og Natura 2000 planen.

Der indføres en ny bestemmelse i lov om miljømål, der giver Miljøklagenævnet og Naturklagenævnet mulighed for at fravige fristerne for vedtagelse af handleplaner i henhold til vandplanen og Natura 2000 planen som erstatning for den tidligere, der lød: "En klage har ikke opsættende virkning, medmindre Miljøklagenævnet eller Naturklagenævnet bestemmer andet."

Lovforslaget skaber således mulighed for, at bl.a. kommunerne vil kunne trække gennemførelsen af vandrammedirektivet og Habitatdirektivet i langdrag ved at benytte deres klagerettigheder.

Først kan kommunerne eller andre påklage den vedtagne vandplan, når den foreligger senest den 22. december 2009. Det kan betyde, at de ikke når at udarbejde en kommunal handleplan inden fristen den 22. december 2010. Og herefter kan nabokommunen eller andre påklage den kommunale handleplan, så den ikke kan være vedtaget inden fristen den 22. december 2010. Hvis hver klage medfører en fristforlængelse på 1 år, vil klagerne kunne forsinke hele processen i 2 år.

Det Økologiske Råd forventer, at der vil indkomme klager for at få svækket målsætningerne i både vanddistrikter og Natura 2000-områder, og frygter, at disse vil sætte hele processen med udarbejdelse af handleplaner i stå. Vi forventer, at kommunerne vil afvente en endelig afklaring af målsætningerne, før de vil gå i gang med at udarbejde handleplaner for ikke at risikere, at de udarbejdes på et forkert grundlag, så de skal laves om igen. Ligeledes må det forventes, at en klage over en handleplan vil føre til, at de øvrige kommuner i vanddistriktet ikke vil iværksætte deres handleplaner, før der foreligger en afgørelse på klagen, da afgørelsen også vil kunne få betydning for deres handleplaner.

Det Økologiske Råd finder det sandsynligt, at der vil blive klaget over næsten alle handleplanerne, og at det vil kunne føre til væsentlige overskridelser af tidsplanen.

Det Økologiske Råd bemærker, at der ikke i vandrammedirektivet er bestemmelser om, at vandplanen, Natura 2000 planen eller deres handleplaner skal kunne påklages, og at der derfor heller ikke er afsat tid hertil i tidsplanen i direktiverne.

Det Økologiske Råd finder på den baggrund, at det i Lov om miljømål bør sikres, at handleplanerne er endeligt vedtaget den 22. december 2010, således som Vandrammedirektivet, Habitatdirektivet og Fuglebeskyttelsesdirektivet foreskriver.

Det Økologiske Råd foreslår på den baggrund, at fristerne for udarbejdelse af vandplan, Natura 2000-planer og disses handleplaner rykkes ½-1 år frem, og at der indføres bestemmelser, der hindrer klagerne i at trække sagsbehandlingen i langdrag, svarende til hvad der blev indført i 1990'erne, da pesticidproducenterne saboterede Miljøklagenævnets revurdering af pesticider. Det skete bl.a. ved at de hele tiden kom med nye oplysninger, så sagsbehandlingen ikke kunne afsluttes.

Med venlig hilsen

Hans Nielsen

DET ØKOLOGISKE RÅD
FREMTIDENS MILJØ SKABES I DAG

7. januar 2005.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Høringssvar vedr. ændring af Lov om råstoffer

Generelle bemærkninger vedr. kommunalreformen

Det Økologiske Råd ser med tilfredshed, at kommunalreformen indebærer en sammenlægning af de mindste kommuner, da der herved både kan opnås en række stordriftsfordele og mere robuste faglige miljøer.

Det Økologiske Råd konstaterer, at kommunalreformen vil føre til, at den ekspertise, som i dag findes i amterne, spredes ud på 4 niveauer nemlig kommuner, regioner, statslige regionskontorer samt ministerier. Hertil kommer et eventuelt femte niveau: fælleskommunale enheder.

En meget stor del af de 13 amters opgaver vedrørende natur- og miljøbeskyttelse flyttes ud i ca. 100 kommunale forvaltninger, som ikke vil kunne opnå nær de samme muligheder for at opbygge høje faglige kompetencer gennem arbejdsdeling og teamwork, som det har været tilfældet i amterne.

Ved at flytte næsten alle amternes natur- og miljøopgaver til kommunerne tabes den natur- og miljøkompetence og de stordriftsfordele, der er opnået i de seneste årtier gennem administration af komplekse natur- og miljøproblemer på regionalt niveau frem for i mange små kommunale enheder. I amterne kan jord- og grundvandsopgaver klares af ca. 1,5 akademikere pr. kommune, hvorimod det samme arbejde vil kræve 3-5 akademikere pr. kommune, når det flyttes ud i kommunerne, hvis ikke kvaliteten i arbejdet skal forringes.

En fremtidig effektiv administration vil kræve, at amternes natur- og miljøopgaver overflyttes til de nye regioner ligesom sygehusvæsenet, så miljø- og naturopgaver fortsat løses af regionale kompetencecentre med ekspertise til at sikre helhedsorienterede og langsigtede løsninger. Derved kan stordriftsfordelene og en fortsat udvikling af omkostningseffektive løsningsmodeller videreføres og videreudvikles i fremtidens Danmark.

Det Økologiske Råd skal på den baggrund kraftigt anbefale, at amternes opgaver vedrørende natur og miljø ikke bliver overflyttet til kommunerne, men i stedet overflyttes til regionerne, samt at man undlader at etablere statslige regionskontorer ved i stedet at overføre deres opgaver til regionerne.

Specifikke bemærkninger

Lovforslaget indebærer, at regionsrådet før udarbejdelse af et forslag til råstofplan eller ændringer hertil indkalder ideer og forslag fra statslige myndigheder og kommunalbestyrelserne i regionen

med henblik på planlægningsarbejdet sammen med en beskrivelse af status på området samt hovedspørgsmål for den kommende planlægning.

Denne indkaldelse af ideer og forslag til råstofplanen foretages i dag af amterne i forbindelse med regionplanlægningen, men her indkaldes der ikke kun ideer og forslag fra statslige myndigheder og kommunalbestyrelserne, men også ideer og forslag fra offentligheden herunder naboer til råstofgrave samt natur- og miljøorganisationer.

Det Økologiske Råd finder, at denne fjernelse af offentlighedens muligheder for at komme med ideer og forslag til råstofplanlægningen før udarbejdelse af forslag til råstofplan er et tilbageskridt set fra en demokratisk synsvinkel.

Det Økologiske Råd anbefaler på den baggrund, at offentligheden også fremover får mulighed for at komme med ideer og forslag, inden udarbejdelse af et forslag til råstofplan eller ændringer hertil.

Med venlig hilsen

Hans Nielsen

DET ØKOLOGISKE RÅD
FREMTIDENS MILJØ SKABES I DAG

7. januar 2005.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Høringssvar vedr. ændring af naturbeskyttelsesloven

Generelle bemærkninger vedr. kommunalreformen

Det Økologiske Råd ser med tilfredshed, at kommunalreformen indebærer en sammenlægning af de mindste kommuner, da der herved både kan opnås en række stordriftsfordele og mere robuste faglige miljøer.

Det Økologiske Råd konstaterer, at kommunalreformen vil føre til, at den ekspertise, som i dag findes i amterne, spredes ud på 4 niveauer nemlig kommuner, regioner, statslige regionskontorer samt ministerier. Hertil kommer et eventuelt femte niveau: fælleskommunale enheder.

En meget stor del af de 13 amters opgaver vedrørende natur- og miljøbeskyttelse flyttes ud i ca. 100 kommunale forvaltninger, som ikke vil kunne opnå nær de samme muligheder for at opbygge høje faglige kompetencer gennem arbejdsdeling og teamwork, som det har været tilfældet i amterne.

Ved at flytte næsten alle amternes natur- og miljøopgaver til kommunerne tabes den natur- og miljøkompetence og de stordriftsfordele, der er opnået i de seneste årtier gennem administration af komplekse natur- og miljøproblemer på regionalt niveau frem for i mange små kommunale enheder. I amterne kan jord- og grundvandsopgaver klares af ca. 1,5 akademikere pr. kommune, hvorimod det samme arbejde vil kræve 3-5 akademikere pr. kommune, når det flyttes ud i kommunerne, hvis ikke kvaliteten i arbejdet skal forringes.

En fremtidig effektiv administration vil kræve, at amternes natur- og miljøopgaver overflyttes til de nye regioner ligesom sygehusvæsenet, så miljø- og naturopgaver fortsat løses af regionale kompetencecentre med ekspertise til at sikre helhedsorienterede og langsigtede løsninger. Derved kan stordriftsfordelene og en fortsat udvikling af omkostningseffektive løsningsmodeller videreføres og videreudvikles i fremtidens Danmark.

Det Økologiske Råd skal på den baggrund kraftigt anbefale, at amternes opgaver vedrørende natur og miljø ikke bliver overflyttet til kommunerne, men i stedet overflyttes til regionerne, samt at man undlader at etablere statslige regionskontorer ved i stedet at overføre deres opgaver til regionerne.

Generelle bemærkninger vedr. naturbeskyttelsesloven

Forslaget til ændring af lov om naturbeskyttelse vil medføre en atomisering af de 13 amters faglige miljøer i natur- og miljøforvaltningerne, når de splittes op på ca. 100 kommuner. Herved vil værdifuld viden og erfaring gå tabt til skade for naturbeskyttelsen i Danmark.

Det kræver specialviden at udarbejde handleplaner for at bevare eller genskabe:

- en høj naturkvalitet i de ca. 60 naturtyper, der i Danmark er omfattet af EF-habitatdirektivet,
- en god bevaringsstatus for de over 100 arter, der i Danmark er omfattet af Habitatdirektivet, og
- en god bevaringsstatus for de 16 ynglende fuglearter og de 36 trækkende fuglearter, der i Danmark er omfattet af EF-fuglebeskyttelsesdirektivet.

Og denne specialviden vil mangle i de meget små og dermed snævre faglige miljøer, der vil være i kommunerne. Endvidere vil de små faglige miljøer i kommunerne ikke kunne fastholde erfaringer og viden ved personaleudskiftninger.

Alle kommuner vil have mange forskellige naturtyper (f.eks. vandløb, vandhuller, søer, moser, enge, overdrev eller kystvande), men ofte kun én eller ganske få lokaliteter med en af de sjældne naturtyper, og de ca. 100 kommuner vil umuligt kunne have eksperter på alle naturtyperne, da det ikke engang er tilfældet i de 13 amter i dag. Det vil svare til, at man pålagde alle landets sygehuse at foretage alle typer af operationer vel vidende, at ingen eller kun ganske få sygehuse har læger og faglige miljøer, der kan foretage alle typer af operationer på et højt fagligt niveau.

Allerede i dag samarbejder amterne om naturplejen for at udnytte hinandens ekspertise og for at opnå stordriftsfordele. Der findes nemlig kun ganske få eksperter inden for de forskellige sjældne naturtyper, og der er betydelige stordriftsfordele, både inden for plejen af samme naturtype, og når der skal anskaffes materiel og husdyr til pleje af naturtyperne.

Kommunerne vil endvidere få en helt anden indgang til naturbeskyttelsen end amterne har haft. Naturbeskyttelse har været en vigtig del af amternes opgaver, og den har kun i meget ringe grad været i strid med amternes øvrige opgaver og interesser. Det er helt modsat med kommunerne, der netop beskæftiger sig med de områder, der er i konflikt med naturinteresserne især by- og erhvervsudvikling.

Kommunerne har i modsætning til amterne meget store interesser i by- og erhvervsudvikling og opkøber ofte arealer til disse formål. Da der i mange tilfælde er en direkte modstrid mellem naturbeskyttelsesinteresserne og kommunernes by- og erhvervsudviklingsinteresser, vil resultatet blive en forringelse af naturbeskyttelsen.

Det Økologiske Råd anbefaler på den baggrund, at det bliver regionerne, der overtager amternes opgaver i naturbeskyttelsesloven. Herved vil man kunne styrke de faglige miljøer omkring naturbeskyttelsen, sikre et fortsat højt vidensniveau i naturbeskyttelsen, sikre et højt beskyttelsesniveau for naturen samt opnå yderligere stordriftsfordele i naturbeskyttelsen.

Specifikke bemærkninger

1. Udpegning af beskyttet natur

Med lovændringen får kommunerne kompetencen til administrativt at beslutte, om en sø, mose, hede, overdrev eller eng er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3 eller ej, og en sådan beslutning skal ikke offentliggøres.

Det kan betyde en væsentlig ændring for naturbeskyttelsen i forhold til i dag, fordi kommunerne i modsætning til amterne har en langt større økonomisk og politisk interesse i at undgå, at søer,

moser, heder, overdrev og enge er beskyttet af loven, fordi beskyttelsen vil kunne udgøre en direkte barriere for kommunernes konkrete by- og erhvervsudviklingsplaner.

I dag er det generelt en faglig vurdering, der ligger til grund for amternes afgørelse af, om et naturområde er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3 eller ej. Afgørelsen har nemlig generelt ikke nogen politisk/økonomisk betydning for amtets øvrige beslutninger. Derimod vil kommunernes afgørelser i langt højere grad blive baseret på en politisk/økonomisk vurdering, fordi den langt oftere vil have en stor politisk/økonomisk betydning for kommunens øvrige beslutninger.

Kommunerne vil efter de gældende regler administrativt kunne beslutte, at natur, der er udpeget som beskyttet af lovens § 3, ikke længere er omfattet af lovens § 3, og de er ikke forpligtet til at offentliggøre denne beslutning. Et hidtil beskyttet vandhul kan således blive fyldt op og en beskyttet eng blive pløjet op, uden at hverken offentligheden eller naturorganisationerne bliver orienteret og dermed få mulighed for at protestere og for at indbringe beslutningen for en højere instans.

Endvidere vil kommunerne kunne beslutte, at et naturområde ikke er vokset ind i beskyttelsen, selv om det har fået et rigt og varieret plante- og dyreliv, og det behøver de heller ikke orientere offentligheden eller naturorganisationerne om.

Naturorganisationerne og borgerne vil først blive opmærksomme på dette, når f.eks. vandhullet eller engen er forsvundet ved opfyldning eller opløjning. Og så vil det i mange tilfælde både være umuligt at genoprette naturværdierne og at dokumentere over for Naturklagenævnet/domstolene, at der var tale om et vandhul eller en eng, der var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3.

Det fremgår af lovforslaget, at kommunerne ikke får overført amternes hidtidige kompetence i henhold til naturbeskyttelseslovens § 2, stk. 3 til at revidere listen over beskyttede vandløb. Det må skyldes en frygt for, at kommunerne ellers ville reducere antallet af beskyttede vandløb for at tilgodese byudviklingsmæssige og erhvervs-mæssige interesser på bekostning af vandløbene. Den samme frygt bør også gælde de øvrige naturtyper.

Det Økologiske Råd foreslår på den baggrund, at udpegning af den beskyttede natur placeres i regionerne.

Subsidiært foreslår Det Økologiske Råd, at kommunerne ikke kan træffe afgørelse om, at arealer ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, før natur- og miljøorganisationerne og ejeren har haft en måneds frist til at komme med bemærkninger. Kommunens afgørelse skal kunne påklages til Naturklagenævnet af såvel ejeren som af natur- og miljøorganisationerne.

2. Dispensation fra naturbeskyttelsesloven

Kommunerne ejer i langt højere grad end amterne selv § 3 arealer og vil derfor i langt højere grad end amterne skulle give sig selv dispensationer.

Erfaringerne fra bl.a. landzonesager viser, at kommunerne giver langt flere tilladelser eller dispensationer end amterne, når de overtager sager fra amterne, og det vil uden tvivl også ske i naturbeskyttelsessager.

Da kommunerne i 1992 overtog amternes opgaver med administration af naturbeskyttelseslovens § 16 (Sø- og åbeskyttelseslinien) og § 17 (Skovbyggelinien) i byzone og sommerhusområder blev det

besluttet, at lokale natur- og miljøorganisationer skulle høres, inden kommunerne kunne træffe afgørelse (§ 4 i Bekendtgørelse nr. 945 af 16/09/2004 om bygge- og beskyttelseslinier). Denne høring har både været med til at højne niveauet i kommunernes afgørelser og til at nedsætte antallet af klagesager.

Lovforslaget bemyndiger ministeren til at beslutte, at ministeren skal høres, inden kommunerne kan dispensere fra fortidsmindebeskyttelseslinien. Baggrunden for denne bemyndigelse må være tvivl om, hvorvidt kommunerne er i stand til at varetage de hensyn, der skal varetages i henhold til fortidsmindebeskyttelseslinien. Men denne tvivl må gælde alle dispensationer fra naturbeskyttelsesloven og ikke kun fortidsmindebeskyttelseslinien, dvs. også de beskyttede naturtyper samt bygge- og beskyttelseslinierne.

Det Økologiske Råd foreslår på den baggrund, at amternes administrative opgaver i henhold til naturbeskyttelsesloven placeres i regionerne.

Subsidiært foreslår Det Økologiske Råd, at de lokale natur- og miljøorganisationer – ligesom i dag – skal høres, inden kommunerne kan træffe afgørelse om dispensation fra naturbeskyttelsesloven.

3. Naturpleje

Ifølge lovforslaget § 19a overtager kommunerne fra amterne forpligtelsen til at gennemføre de foranstaltninger, som fremgår af Natura 2000-planen (Habitat- og Fuglebeskyttelsesdirektivet). Det bliver således kommunerne, der skal vedtage og gennemføre de handleplaner, der er nødvendige for

- at undgå forringelse af naturtyper og levesteder for arter, som Habitat- og Fuglebeskyttelsesområderne er udpeget for,
- at undgå betydelig forstyrrelse af arter, som Habitat- og Fuglebeskyttelsesområderne er udpeget for, og
- at sikre eller genoprette naturtypernes eller arternes bevaringsstatus.

For at kunne iværksætte disse foranstaltninger, er det nødvendigt med et stærkt fagligt miljø, og det får man ikke ved at flytte opgaverne fra 13 amter og ud til ca. 100 kommuner.

Erfaring og viden om pleje på et højt fagligt niveau af de mange beskyttede naturtyper og arter kan ikke opnås i ca. 100 kommuner.

Fælleskommunale initiativer vil kræve 100% enighed i de omfattede kommuner, og det vil lamme organisationen og hæmme fornyelse og udvikling. Det er bl.a. set i EU, der netop derfor afskaffer krav om 100% enighed på stadig flere områder.

Ved at flytte opgaverne fra 13 amter til ca. 100 kommuner vil det blive umuligt at opnå stordriftsfordele, medmindre naturplejen udliciteres, men så mister man samspillet mellem naturforvaltningen og naturplejen til skade for naturbeskyttelsen.

Der vil være meget store stordriftsfordele ved at lade en myndighed stå for naturplejen på 10.000-50.000 ha frem for på 1.000-5.000 ha. Hvor amterne i dag højst kan have 13 forskellige økonomiske og tekniske standarder for naturplejen, vil der i fremtiden kunne være op mod 100 forskellige standarder.

Det Økologiske Råd anbefaler på den baggrund, at det bliver regionerne, der overtager amternes forpligtelser efter § 19a.

Subsidiært bør forpligtelser placeres i de statslige regionskontorer for at sikre såvel et højt fagligt miljø i naturbeskyttelsen som stordriftsfordele.

4. Naturovervågning der kan bruges af kommunerne

Med lovændringen bliver al naturovervågningen flyttet fra amterne til DMU, og den bliver fokuseret imod Danmarks internationale forpligtelser i henhold til især Habitat- og Fuglebeskyttelsesdirektiverne. De 13 amters naturforvaltning bliver fordelt ud på ca. 100 kommuner, men der bliver ingen naturovervågning på kommunalt niveau.

DMU's naturovervågning vil imidlertid ikke blive på et niveau, som vil være fyldestgørende for kommunernes naturindsats, da den er rettet mod at dokumentere overholdelse af Danmarks internationale forpligtelser dvs. mod opfyldelse af vandrammedirektivet samt Habitat- og Fuglebeskyttelsesdirektiverne. Og uden naturovervågning i forbindelse med den konkrete naturforvaltning vil det blive umuligt for både kommunerne og offentligheden at dokumentere, i hvilken grad kommunernes naturforvaltning er til gavn for naturen i kommunerne og opfylder målene for kommunernes naturindsats herunder målene for biodiversitet m.m. i de kommunale Agenda 21-planer. Naturpleje og naturovervågning hører uomtvisteligt sammen.

Det Økologiske Råd anbefaler på den baggrund, at både naturpleje og naturovervågning placeres i regionerne.

Subsidiært anbefaler Det Økologiske Råd, at kommunerne bliver forpligtet til at foretage naturovervågning for at kunne dokumentere udviklingen i naturens tilstand i kommunen og effekten af den gennemførte naturpleje.

Med venlig hilsen

Hans Nielsen

DET ØKOLOGISKE RÅD
FREMTIDENS MILJØ SKABES I DAG

7. januar 2005.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Hørings svar vedr. ændring af Lov om forurennet jord

● Generelle bemærkninger vedr. kommunalreformen

Det Økologiske Råd ser med tilfredshed, at kommunalreformen indebærer en sammenlægning af de mindste kommuner, da der herved både kan opnås en række stordriftsfordele og mere robuste faglige miljøer.

Det Økologiske Råd konstaterer, at kommunalreformen vil føre til, at den ekspertise, som i dag findes i amterne, spredes ud på 4 niveauer nemlig kommuner, regioner, statslige regionskontorer samt ministerier. Hertil kommer et eventuelt femte niveau: fælleskommunale enheder.

En meget stor del af de 13 amters opgaver vedrørende natur- og miljøbeskyttelse flyttes ud i ca. 100 kommunale forvaltninger, som ikke vil kunne opnå nær de samme muligheder for at opbygge høje faglige kompetencer gennem arbejdsdeling og teamwork, som det har været tilfældet i amterne.

● Ved at flytte næsten alle amternes natur- og miljøopgaver til kommunerne tabes den natur- og miljøkompetence og de stordriftsfordele, der er opnået i de seneste årtier gennem administration af komplekse natur- og miljøproblemer på regionalt niveau frem for i mange små kommunale enheder. I amterne kan jord- og grundvandsopgaver klares af ca. 1,5 akademiker pr. kommune, hvorimod det samme arbejde vil kræve 3-5 akademikere pr. kommune, når det flyttes ud i kommunerne, hvis ikke kvaliteten i arbejdet skal forringes.

En fremtidig effektiv administration vil kræve, at amternes natur- og miljøopgaver overflyttes til de nye regioner ligesom sygehusvæsenet, så miljø- og naturopgaver fortsat løses af regionale kompetencecentre med ekspertise til at sikre helhedsorienterede og langsigtede løsninger. Derved kan stordriftsfordelene og en fortsat udvikling af omkostningseffektive løsningsmodeller videreføres og videreudvikles i fremtidens Danmark.

Det Økologiske Råd skal på den baggrund kraftigt anbefale, at amternes opgaver vedrørende natur og miljø ikke bliver overflyttet til kommunerne, men i stedet overflyttes til regionerne, samt at man undlader at etablere statslige regionskontorer ved i stedet at overføre deres opgaver til regionerne.

Bemærkninger vedr. ændring af Lov om forurennet jord

Det Økologiske Råd finder det positivt, at størsteparten af opgaverne på jordforureningsområdet er forblevet samlet og placeret hos de kommende regioner. Jordforureningsområdet er dog hermed blevet fagligt isoleret, medmindre man flytter andre tilgrænsende opgaver til regionerne.

Jordforurenings-, grundvands- og recipientområdet har altid været administreret i et tæt samarbejde i amterne. Disse tre områder bliver nu både skilt ad som områder, men også delt til forskellige myndigheder indenfor det enkelte område. Planlægning, overvågning og administration vil ikke længere foregå samlet. Det vil kræve store ressourcer at koordinere de tre aspekter, og essentiel viden vil alt andet lige gå tabt.

Det Økologiske Råd anbefaler derfor, at de tre områder samles i regionerne eller alternativt i staten.

Specifikt er administrationen af jordforureningslovens § 8 lagt ud i kommunerne. Dette synes u hensigtsmæssigt, dels fordi kommunerne som grundejere og bygherre hermed skal give sig selv tilladelse til bygge- og anlægsarbejde på en forurennet grund, og dels fordi kommunerne ikke vil kunne opbygge et egentligt fagligt miljø omkring opgaven.

I forbindelse med en § 8 tilladelse står der ofte store økonomiske interesser på spil. Og det kan ikke undgås, at kommunerne ofte vil være i en vanskelig afvejningssituation mellem hensynet til egen økonomi og hensynet til graden af oprydning på en givet ejendom. Herudover vil kommunen ofte have lokalpolitiske interesser i større private bolig- og erhvervsprojekter.

Det Økologiske Råd anbefaler derfor, at administrationen af § 8 i jordforureningsloven følger den øvrige administration på området.

Med venlig hilsen

Hans Nielsen

DET ØKOLOGISKE RÅD
FREMTIDENS MILJØ SKABES I DAG

7. januar 2005.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Hørings svar vedr. ændring af Lov om planlægning

● **Generelle bemærkninger vedr. kommunalreformen**

Det Økologiske Råd ser med tilfredshed, at kommunalreformen indebærer en sammenlægning af de mindste kommuner, da der herved både kan opnås en række stordriftsfordele og mere robuste faglige miljøer.

Det Økologiske Råd konstaterer, at kommunalreformen vil føre til, at den ekspertise, som i dag findes i amterne, spredes ud på 4 niveauer nemlig kommuner, regioner, statslige regionskontorer samt ministerier. Hertil kommer et eventuelt femte niveau: fælleskommunale enheder.

En meget stor del af de 13 amters opgaver vedrørende natur- og miljøbeskyttelse flyttes ud i ca. 100 kommunale forvaltninger, som ikke vil kunne opnå nær de samme muligheder for at opbygge høje faglige kompetencer gennem arbejdsdeling og teamwork, som det har været tilfældet i amterne.

Ved at flytte næsten alle amternes natur- og miljøopgaver til kommunerne tabes den natur- og miljøkompetence og de stordriftsfordele, der er opnået i de seneste årtier gennem administration af komplekse natur- og miljøproblemer på regionalt niveau frem for i mange små kommunale enheder. I amterne kan jord- og grundvandsopgaver klares af ca. 1,5 akademiker pr. kommune, hvorimod det samme arbejde vil kræve 3-5 akademikere pr. kommune, når det flyttes ud i kommunerne, hvis ikke kvaliteten i arbejdet skal forringes.

En fremtidig effektiv administration vil kræve, at amternes natur- og miljøopgaver overflyttes til de nye regioner ligesom sygehusvæsenet, så miljø- og naturopgaver fortsat løses af regionale kompetencecentre med ekspertise til at sikre helhedsorienterede og langsigtede løsninger. Derved kan stordriftsfordelene og en fortsat udvikling af omkostningseffektive løsningsmodeller videreføres og videreudvikles i fremtidens Danmark.

Det Økologiske Råd skal på den baggrund kraftigt anbefale, at amternes opgaver vedrørende natur og miljø ikke bliver overflyttet til kommunerne, men i stedet overflyttes til regionerne, samt at man undlader at etablere statslige regionskontorer ved i stedet at overføre deres opgaver til regionerne.

● **Generelle bemærkninger vedr. ændring af Lov om planlægning**

Det Økologiske Råd ser med tilfredshed, at staten får en mere aktiv rolle for at sikre de overordnede planlægningsmæssige hensyn.

Det Økologiske Råd finder ikke, at kommunerne er den rette planmyndighed vedr. natur og miljø, fordi natur- og vandområder samt drikkevandsforekomster ikke følger kommunegrænser, men ofte dækker flere kommuner. Den rette planmyndighed vedr. natur og miljø er regionerne, fordi det giver mulighed for en sammenhængende og helhedsorienteret administration af naturen og vandmiljøet.

Det Økologiske Råd anbefaler derfor, at regionerne bliver planmyndighed for natur og miljø.

Specifikke bemærkninger

1. Den regionale udviklingsplan

Det Økologiske Råd finder det af afgørende betydning, at natur og miljø får en meget central plads i de regionale udviklingsplaner. Natur og miljø følger ikke kommunegrænserne, og det er derfor afgørende for natur- og miljøbeskyttelsen, at der sker en helhedsorienteret planlægning og administration af naturen, landskabet og grundvandet m.m.

Det er endvidere af afgørende betydning, at de regionale udviklingsplaner får en styrke, så de ikke kan saboteres af kommunerne.

Det fremgår af lovforslaget, at regionsrådet kan gøre indsigelse mod kommuneplaner, men det fremgår ikke, hvordan en konflikt mellem et regionsråd og en kommune skal løses.

Det Økologiske Råd anbefaler, at enten får regionsrådet vetoret over for kommuneplaner, eller også får ministeren til opgave at afgøre tvister mellem regionsrådene og kommunerne, hvis de ikke selv er i stand til at løse dem.

2. VVM

Det fremgår af lovforslaget, at kommunerne overtager amternes opgaver i forbindelse med VVM, idet dog de største og mest komplicerede anlæg overtages af ministeren.

Det Økologiske Råd finder, at kommunerne i mange sager vil være alt for små enheder til at overtage opgaverne i forbindelse med VVM. For det første vil mange VVM-pligtige anlæg have effekter ud over kommunegrænsen, og for det andet vil mulighederne for at opstille alternativer i debattfasen blive voldsomt indskrænket, hvis der ikke kan opstilles alternativer, der rækker ud over kommunegrænsen.

Det Økologiske Råd anbefaler på den baggrund, at opgaverne i forbindelse med VVM overføres til regionerne, så kommunegrænser ikke bliver en hindring for at få brede og helhedsorienterede ideer og forslag i debatten og for at resultatet af VVM bliver helhedsorienterede løsninger til gavn for hele regionen.

3. Landzonetilladelser

Ifølge § 35 stk. 5 i Lov om planlægning skal kommunerne indhente en udtalelse fra amtet, inden det kan meddele landzonetilladelse uden for landsbyer og områder, der er omfattet af lokalplan. Formålet har været at sikre, at kommunerne også inddrog de hensyn i sagsbehandlingen, som er påkrævet i det åbne land i henhold til regionplanen. Med nedlæggelsen af amterne forsvinder denne høring.

Det Økologiske Råd finder, at der bør indføres en erstatning for denne høring.

Det Økologiske Råd anbefaler derfor, at kommunerne som led i deres sagsbehandling skal forpligtes til at udarbejde en redegørelse for tilladelsens konsekvenser for de bevaringsværdier, der findes i det pågældende åbne land, og at kommunerne inden meddelelse af landzonetilladelser skal indhente udtalelser fra lokale interesseorganisationer f.eks. det lokale kulturmiljøråd, lokale natur- og miljøforeninger samt beboerforeninger i de sager, der har væsentlig betydning for de interesser, som disse organisationer varetager.

Med venlig hilsen

Hans Nielsen

Domstolsstyrelsen

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Administrationskontoret
St. Kongensgade 1-3, 4.sal
1264 København K
Tlf. 70 10 33 22
Fax 70 10 44 55
post@domstolsstyrelsen.dk
CVR nr. 21-65-95-09

TIB11708/Sagsbeh. hkj
J.nr. 4104-2004-50.2
Vedr. j.nr.D 001-0006

Lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Domstolsstyrelsen har modtaget brev af 1. december 2004 om eventuelle bemærkninger til forslag til lov om ændring af:

- lov om planlægning
- lov om miljøbeskyttelse
- lov om naturbeskyttelse
- lov om miljømål og lov om vandforsyning
- lov om råstoffer
- lov om miljø og genteknologi
- lov om forurennet jord
- en række love på natur- og miljøområdet (samleloven)

Vi har ingen bemærkninger til lovforslagene.

Med venlig hilsen

Hanne Kjærulff
[Her indsættes en eventuel genpartstekst]

DYRENES BESKYTTELSE

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Modtaget i departementet

3. JAN. 2005

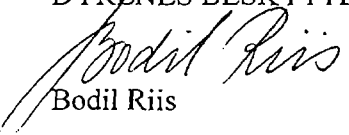
Att. Marianne Thyrring

23-12-2004
04-11-00-99/001

Vedr.: Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Som svar på Miljøministeriets brev dateret den 1. december 2004 (J.nr. D 001-0006) må Dyrenes Beskyttelse meddele, at foreningen ikke inden for den korte tidsfrist har mulighed for at vurdere de 8 lovforslag på Miljøministeriets område.

Med venlig hilsen
DYRENES BESKYTTELSE

Bodil Riis

Alhambravej 15
1826 Frederiksberg C
Tlf.: 33 28 70 00 • Fax: 33 25 14 60
CVR nr. 21 70 74 14
e-mail: db@dyrenes-beskyttelse.dk
[www: dyrenes-beskyttelse.dk](http://www.dyrenes-beskyttelse.dk)

nuværende, vil volumenet i den enkelte kommune af de specielle sagsområder inden for miljøforvaltningen blive for spinkelt til, at den nødvendige specialiserede sagkundskab til vurdering af de meget komplicerede virksomheders miljøtekniske forhold kan opretholdes.

Et eksempel er lovudkastets forslag på jordforureningsområdet, hvor kompetencen til at meddele ændring i anvendelsen af kortlagte arealer flyttes til Kommunalbestyrelsen. Vi er her bekymret for, om kommunerne på et sådan område har mulighed for at etablere og vedligeholde en fagligt kvalificeret administration. Samtidig kan overflytningen risikere at resultere i dobbeltadministration, idet regionerne skal høres om anvendelsen af forureningskortlagte arealer.

Derfor skal vi tillade os at pege på, at en række af de nuværende specialiserede amtskommunale miljøopgaver hensigtsmæssigt kan overvejes placeret i et begrænset antal statslige organer, fx i de påtænkte naturcentre. Vi foreslår derfor at det i lovgivningen direkte præciseres, at de specialiserede amtskommunale miljøopgaver overføres til statslige regionalt placerede naturcentre. En sådan ordning vil også gøre det muligt at sikre at embedslægenes miljømedicinske og sundhedsfaglige inddragelse i sagsbehandlingen kan opretholdes og udbygges med henblik på, at de folkesundhedsmæssige aspekter i miljøforvaltningen får det øgede fokus, som det i en årrække har været efterlyst.

Venlig hilsen

Niels Bloch Jespersen

EFU

Entomologisk Fagudvalg

Entomologisk Forening - Lepidopterologisk Forening - Entomologisk Selskab for Fyn
Nordjysk Lepidopterologisk Forening - Aarhus Entomologklub - Fynske Entomologer

www.insekter.net

3. januar 2005

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Modtaget i departementet

- 5 JAN. 2005

Entomologisk Fagudvalg har – på linie med en række andre høringspartnere - modtaget en række lovforslag inden for Miljøministeriets område (jf. Deres brev af 1. december 2004). Lovforslagene er en udmøntning af kommunalreformen. EFU har i det følgende primært forholdt sig til de overordnede principper i lovpakken.

EFU er meget kritisk over for lovpakken og stærkt bekymret for dens betydning for den fremtidige forvaltning af dansk natur og miljø. Kritikpunkterne kan oplistes således:

Det er uhensigtsmæssigt at opdele indsamling af natur- og miljødata, planlægning og myndighedsudøvelse mellem staten og relativt mange kommuner.

Indsamling af data – såvel på nationalt som regionalt niveau - skal være et objektivt grundlag for planlægningen (vandplanerne og Natura 2000 planerne), mens planerne sætter de miljømæssige rammer for myndighedsudøvelsen. Med den nuværende opgavefordeling er indsamling af data og viden, planlægning og myndighedsudøvelse samlet på ét administrativt niveau – amterne - med udprægede synergieffekter til følge. Der er hermed sammenhæng mellem den viden, der indsamles (overvågning), planlægningen med fastlæggelse af mål samt indsatsplaner og ikke mindst myndighedsudøvelsen, som skal sikre målopfyldelsen. Denne sammenhæng findes i regionplanerne, i den nuværende miljømålslov samt i øvrige love på området (miljøbeskyttelseslov, planlov, naturbeskyttelseslov, lov om vandforsyning osv.).

Adskillelsen af disse funktioner - i form af teknisk sagkyndige fagfolk og planlæggere i staten og sagsbehandlere i kommunerne – vil uundgåeligt betyde et tab af disse synergieffekter i det daglige arbejde og dermed samlet set et øget ressourceforbrug til opgaveløsningen. Vidensindsamling og dele af planlægningen lægges i statsregi, mens en anden del af planlægningen (handleplaner) lægges i kommunerne sammen med myndighedsdelen og driften. Dermed spredes de faglige kompetencer, som findes i amterne, på en lang række enheder hos stat og kommune. Dertil kommer, at selvom de fremtidige kommuner bliver større end de nuværende, vil de hver især savne flere af de fagkompetencer, som amterne i dag råder over. Eksempelvis kræver behandling af sager om udvidelser af husdyrbrug både juridiske, geologiske, landbrugsmæssige, biologiske og kemiske ekspertvurderinger. For at sikre fagligheden og synergieffekten kan kommunerne derfor blive nødt til at samle miljømedarbejderne i natur- og miljøcentre. Herved ”genopfindes” amternes tekniske forvaltninger. Det er næppe den forenkling af den eksisterende struktur, sådan som det har været hensigten med strukturreformen.

Lovforslaget placerer ansvaret for indsamlingen af natur- og miljødata hos staten, men det er uafklaret, hvorledes dataindsamlingen er tænkt planlagt og gennemført. Det er således uklart, om det nuværende nationale overvågningsprogram, NOVANA, forventes suppleret med regionale over-

vågningsprogrammer – specielt designet til at være grundlaget for gennemførelsen af Vandrammedirektivet og Habitatdirektivet. Sådanne programmer er nødvendige for at de planer, som er affødt af direktiverne, kan føres ud i livet. Det kan frygtes, at kommunerne kommer til at mangle den nødvendige viden for at kunne gennemføre og justere indsats- og handleplaner.

Det er stor risiko for, at natur og miljø vil blive prioriteret lavere end hidtil i forhold til lokale økonomiske interesser.

Kommunalreformen lægger generelt op til, at langt den overvejende del af amternes nuværende myndigheds- og tilsynsopgaver på miljøområdet lægges ud til kommunerne. Der er ofte tale om afgørelser, der har stor økonomisk betydning for involverede borgere og virksomheder og dermed også for lokalsamfundets økonomi. Erfaringer fra udlægning af landzonekompetencen til kommunerne viser, at kommunerne generelt er mere rundhåndede med tilladelser i strid med intentionerne bag lovgivningen. De kommunale politikere er ikke vant til at tænke i større sammenhænge, hvilket er nødvendigt ved forvaltningen af dansk natur og miljø.

Reformen lægger i øvrigt op til, at kommunerne på en række områder meddeler tilladelser til sig selv (fx udledningstilladelser til renseanlæg) med risiko for en forringet miljøbeskyttelse på grund af lokaløkonomiske interesser. Godkendelse og tilsyn skal nødvendigvis følges ad – i det konkrete tilfælde skal Staten både godkende og føre tilsyn med de kommunale renseanlæg.

EFU finder det ikke meningsfuldt at gå i detaljer med de enkelte lovforslag. Vi har imidlertid nogle overordnede synspunkter til nogle af disse.

Lov om miljømål:

Forvaltningen af denne lov er i dag samlet hos amterne. Med forslaget vil implementeringen af vandramme- og habitatdirektivet blive langt mere kompliceret og involvere alle 3 forvaltningsniveauer (og langt flere enheder). Dialogen mellem staten og de mange kommuner om tilvejebringelse og opfølgning på vand- og naturplaner og den efterfølgende indsats vil blive svær og bureaukratisk, hvor lokale og nationale interesser modsætninger skal bøjes mod hinanden – reelt bureaukrati frem for forenkling.

Inddelingen af Danmark i to store og to små vanddistrikter er ikke fagligt/administrativt velbegrunnet. Lovforslaget bør tage højde for, at vandmiljøet har regional udstrækning og bør forvaltes derefter, jf. bestemmelserne i Vandrammedirektivet, dvs. på vandløbsoplandsniveau uafhængigt af kommunale administrative grænser. Og der bør ske en ny inddeling, som følger afstrømningsområder og hvor der for hvert område kan oprettes et koordinationsforum for myndigheder og interesser m.v., som sikrer det demokratiske element i planlægningsprocessen.

For at få en effektiv beskyttelse af vandmiljøet bør der etableres tæt koordinering mellem overvågning, grundlæggende karakterisering (basisanalyse), indsatsprogrammer i vandplanen, handleplaner og indsatsplaner på grundvandsområdet. Det er her vigtigt, at myndigheder, der arbejder med overvågning og planlægning, også har lokalkendskab samt indsigt i praktisk miljøadministration.

Regionernes mægler- og koordineringsrolle skal have et reelt indhold med styrkede beslutningskompetencer og en reel faglig kompetence til at understøtte beslutningerne.

Da vandmiljøet ifølge vandrammedirektivet/miljømålsloven skal forvaltes på afstrømningsområdeniveau og ikke efter administrative grænser, bør en overordnet myndighed (stat, region) stå for et koordinationsforum for hovedafstrømningsoplandene/nye vanddistrikter.

Vandløbsloven:

Lovforslaget betyder, at administrationen af de nuværende – store – amtsvandløb deles mellem flere kommuner. Det kræver større grad af koordinering og helhedssyn end kommunerne demonstrerer i dag. Mest miljø for pengene kræver prioritering baseret på helheden, således som det er tilfældet med den nuværende opgavevaretagelse. Med overdragelse af opgaven til kommunerne vil lokale interesser få større vægt, og det vil gå ud over helheden og dermed prioriteringen, som sikrer at vi får mest miljø for pengene. Det skyldes ikke mindst, at vandløbsområdet er stærkt konfliktfyldt.

Vandløbsrestaureringer m.v. og etablering af vådområder bliver nogle af de mest centrale virkemidler i forbindelse med realisering af vandrammedirektivet og habitatdirektivet, jf. miljømålsloven. De vil få stor betydning for genopretningen af "biodiversiteten" i de danske vandløb. Der er i amternes tid sket meget betydelige forbedringer af det fysiske miljø i amtsvandløbene. EFU finder det mere end tvivlsomt, om kommunerne økonomisk og fagligt er i stand til at løfte de kommende, meget vigtige opgaver i form af restaureringer og etablering af faunapassager. For de større vandløb vil der være tale om ganske dyre og teknisk vanskelige projekter, som kræver prioritering inden for de til rådighed stående naturforvaltningsmidler. Fordelt på landets kommuner vil den enkelte kommune modtage så relativt små beløb, at der ikke er til de større projekter.

EFU foreslår, at regionerne – ligesom under "Miljømålsloven" - får en reel koordinerende rolle (med den nødvendige beslutningsret og faglige ressource) til at sikre en optimal forvaltning af vandløbene. EFU finder også, at Staten bør sørge for tilførsel af tilstrækkelige midler til restaureringsprojekter mv. Og endelig er det vigtigt, at lovens bestemmelser om afvanding mv. ikke hindrer gennemførelsen af vandrammedirektivets indsatsprogrammer mv. Loven bør ændres fundamentalt på dette punkt.

Planloven:

Overordnet set indebærer lovforslaget, at størstedelen af den fysiske detailplanlægning flyttes fra de nuværende amter til de fremtidige kommuner. "De fremtidige kommuneplaner skal således indeholde mål og retningslinjer for udviklingen såvel i byerne som i det åbne land" (fx i retningslinjer for udlægning af arealer til byzoner og sommerhusområder, beliggenheden af arealer til fritidsformål og skovrejsning, anvendelsen af kystnærhedszonen, vandløb m.m., samt ikke mindst beskyttelse af naturinteresser), mens de nye regioner udarbejder regionale udviklingsplaner, som bliver af meget overordnet art og mest har karakter af visioner og tjener som inspirationsgrundlag.

EFU nærer frygt for at forskydningen i kompetencefordelingen på planlægningsområdet fra amtsråd til kommunalbestyrelser vil betyde en svækkelse af beskyttelsen af natur og miljø i Danmark. Tidligere erfaringer - og også nutidige eksempler - viser, at det ofte er vanskeligt for mindre administrative enheder at sætte sig ud over bl.a. stærke lokale erhvervsinteresser, ligesom ønsket om en kort-sigtet økonomisk gevinst kan få hensyn til lokale naturbeskyttelsesinteresser til at vige.

De regionale udviklingsplaner udarbejdes på grundlag af et emnekatalog, der bl.a. omfatter natur og miljø, men det er "op til regionsrådene at afgøre, hvor grundigt og i hvilket omfang de enkelte emner behandles" og "at der derfor vil blive en vis uensartethed mellem de enkelte regionale udviklingsplaner".

Som "grøn organisation" finder vi det selvsagt af stor vigtighed, at enhver svækkelse af natur- og beskyttelsesarbejdet undgås. Den svækkelse, der for os at se ligger i den overordnede struktur (se ovenfor), kan dog i nogen grad imødegås ved at der stilles skærpede krav til, hvad den regionale udviklingsplan indeholder. Vi foreslår derfor, at udviklingsplanen indeholder *krav* om, at natur- og

miljøforhold i regionen forbedres. Det sker i konsekvens af, at talrige undersøgelser viser, at naturen i Danmark gennem lang tid har været i tilbagegang, og at der derfor er et stort behov for at få styrket naturbeskyttelsen og naturgenopretningen.

Lovens § 11 præciserer, at kommuneplanen ikke må stride mod en vandplan eller en Natura 2000-plan – og det er foreslået at det tilføjes, at den heller ikke må stride mod handleplaner for realiseringen af disse planer eller mod en råstofplan. Det finder vi fornuftigt.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at et redskab til at gennemføre naturplanlægningen på de her nævnte områder er en af Miljøministeriet udarbejdet metode til at opdele naturområder efter deres kvalitet. "Naturplanlægningen giver ... et mere præcist grundlag for varetagelsen af naturbeskyttelsesinteresser.." (p. 52). Vurderingen af naturområdernes kvalitet sker desuden ved inddragelsen af NOVANA og Natura-2000-områder. Det sidste kan vi kun bifalde. Derimod finder vi, at der er behov for en styrkelse af grundlaget for vurderingen af, hvor kommunens værdifulde naturområder findes ved at inddrage de **rødlister** over beskyttelseskrævende dyr og planter, som løbende udarbejdes i regi af DMU. Rødlisterne har imidlertid hidtil ikke været tilstrækkeligt benyttet i naturforvaltningen. Denne side bør ubetinget styrkes i forbindelse med ændringen i planloven. Vi foreslår helt konkret, at det af lovforslaget (§ 11e, pkt. 4) kommer til at fremgå, at en kortlægning af rødlistede dyr og planter i kommunen er en del af planens forudsætninger.

Afsluttende bemærkninger:

Lovforslagene indeholder stedvis deciderede meningsløsheder, der muligvis skyldes fejl i forbindelse med et givetvis alt for stort tidspres under lovprocessen. Således er ordet, **skal**, flere steder blevet erstattet med ordet **kan**. Eksempelvis i Lov om Miljømål, hvor der nu står, at indsatsplaner **kan** leve op til udpegningsgrundlaget og sikre dette. En sådan lovgivning giver ikke mening.

EFU forventer – trods de fremsatte indvendinger – desværre ikke, at den foreslåede struktur grundlæggende laves om. Der skal imidlertid opfordres til, at regionerne får en væsentlig større rolle. Bli-
ver det ikke tilfældet, skal vi opfordre til, at den kommende statslige del af natur- og miljøforvaltningen samles i så høj grad som det er muligt. Således bør fx MVJ-ordningerne fortsat administreres sammen med den øvrige naturforvaltning, frem for at blive centraliseret i København under Fødevareministeriet.

På Entomologisk Fagudvalgs vegne

Uffe Terndrup

Uffe Terndrup

Næstformand

c/o

Zoologisk Museum

Universitetsparken 15

2100 København Ø

= 7. JAN. 2005

Miljøminister Connie Hedegaard
Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Sekretariatet:

Erhvervsknudepunktet
Hovedstadens Vestegn
Ishøj Store Torv 25
2635 Ishøj
Tlf.: 4357 7260 / 4357 7262
Fax.: 4357 7218
www.vestegnen.org
info@vestegnen.dk

Formand:

Borgmester Ole Bjørstorp
Ishøj

6. januar 2005

Forslag til ændring af lov om planlægning – kommunalreform

Miljøministeriet har sendt benævnte lovforslag i høring den 1. december. Erhvervsknudepunktet Hovedstadens Vestegn ønsker hermed at fremføre følgende bemærkninger til kapitel 2c i lovforslaget "Planlægning i hovedstadsområdet" med tilhørende bemærkninger.

Om lovforslaget

Lovforslaget indebærer, at kommuneplanen fremover bliver det samlede dokument til regulering af arealanvendelse i såvel by som land. De kommende regioner får kun kompetence til mere overordnet strategisk udviklingsplanlægning via de kommende regionale udviklingsplaner. Kommunerne får kompetence i det omfang beslutningerne ikke strider mod planloven, landsplandirektiver og den regional udviklingsplan.

Som noget nyt foreslås et særskilt kapitel om Hovedstadsområdet i loven.

I § 5j stk. 1 og 2 står der anført, at

"kommuneplanlægningen i hovedstadsområdet skal sikre, at hovedprincipperne i den overordnede fingerbystruktur videreføres, og at byudvikling og lokalisering af byfunktioner sker med hensyntagen til den kollektive trafikbetjening"

Herudover skal hovedstadsområdet opdeles i fire områder med vidt forskellige anvendelses- og udviklingsmuligheder:

det indre byområde
det ydre byområde
de grønne kiler
det øvrige hovedstadsområde

Miljøministeren får bemyndigelse til at afgrænse de fire delområder – hvilket først vil ske på et senere tidspunkt. Vi ved hermed ikke på nuværende tidspunkt noget om, hvordan områderne bliver inddelt, men afgrænsningen vil have stor betydning for områdernes udviklingsmuligheder.

I § 5j stk. 4.1, står der endvidere at

"For det indre storbyområde og det ydre storbyområde skal kommuneplanlægningen i hovedstadsområdet sikre, at byfunktioner, som på grund af arelaudnyttelse, arbejdspladstæthed og besøgs mønstre har en intensiv karakter, placeres inden for de stationsnære områder."

Hvis man samtidig læser bemærkningerne til lovforslaget, hvor det er beskrevet, hvad der er intentionen med lovforslaget, henvises der til regionplanens bestemmelser om stationsnærhedsprincippet samt til friholdelse af de grønne kiler mellem byfingrene for videre byudvikling.

Erhvervsknudepunktets bemærkninger til lovforslaget

Erhvervsknudepunktet finder det *i princippet* fornuftigt, at der på området ønskes lovgivet særligt omkring planlægningen i hovedstadsområdet, så der tages hensyn til helheden, når regionplanlægningen forsvinder. Til gengæld er det i forhold til den kommunalpolitiske indflydelse nyt og betænkeligt, at man tillægger så stor en detaljeringsgrad for et bestemt område i lovgivningen, og det kan efter vores opfattelse på sigt virke hæmmende for udviklingen i hovedstadsområdet.

Som lovforslaget er udformet tænkes princippet om stationsnærhed nemlig fastholdt i sin nuværende form, og herefter er stationsnærhedsprincippet at betragte som overordnet planlægningsprincip, stadfæstet ved lov.

Dette betyder, at den nødvendige revitalisering af ældre erhvervsområder på Vestegnen og andre steder i regionen kan blive meget svær at få gennemført med de heraf følgende konsekvenser for områderne.

Lovforslagets kapitel om Hovedstaden kan overraske, da Miljøministeriet, HUR og de otte vestegnskommuner i et fælles projekt (Dialogprojektet – Revitalisering af Vestegnen) netop arbejder med en modernisering af stationsnærhedsprincippet, udvikling af begrebet "kollektiv trafik forsyning" og muligheder for at revitalisere ældre erhvervsområder på Vestegnen. Der er selvfølgelig en vis fortolkningsfrihed i lovforslaget, men i sin strengeste konsekvens kan loven efter Erhvervsknudepunktets opfattelse fortolkes på en måde, som fastholder de nuværende regionale lokaliseringsprincipper – uden mulighed for videreudvikling - og måske en u hensigtsmæssig skævvridning af udviklingen i Hovedstadsregionen.

Erhvervsknudepunktet ser gerne, at planlovgivningen fortsat sker via en rammestyring, som har været tilfældet med planloven i mange år, og som giver kommunerne en væsentlig handlefrihed – en handlefrihed der bliver vigtig fremover ved udmøntningen af det nye ansvar, kommunerne får på planområdet i forbindelse med kommunalreformen.

Ministeriet kunne i stedet vælge at lade kommende landsplansdirektiver fastlægge de overordnede planlægningsprincipper, hvorved en løbende proces om de overordnede planlægningsprincipper kunne sikres, og der kunne opnås en mere dynamisk styring af hovedstadsområdets udvikling, end der opnås via en detaljeret lovgivning.

Med venlig hilsen

Erhvervsknudepunktet Hovedstadens Vestegn

Borgmester Ole Bjørstorp
Formand for Erhvervsknudepunktet

Borgmester Erik Nielsen
Formand for Erhvervsknudepunktets
planlægningsgruppe